

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

ந, பத்துக்கள்.

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளினதே.

வ்யாக்யாநத்துடனும்,

அப்பு அரும்பதத்துடனும்,

உரையுடனும்,

தர்க்க தோததரான ஸ்ரீமான்

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்-மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசுரநீத அநேக ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு

புநீமதேராமாநுஜாயநமஃ
ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஷபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்ஷாரம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்			3	4	0	
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	”	”	0	5	0	
ராமசரமஸ்லோகம்	”	”	0	3	0	
துஷ்கரஸ்லோகடிப்பணி			0	5	0	
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்			1	2	0	
முதல திருவந்தாதி	”	அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்		1	2	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	”	”	0	12	0	
மூன்றாம் திருவந்தாதி	”	”	0	11	0	
நான்முகன் திருவந்தாதி	”	”	0	14	0	
திருவிருத்தம்	”	அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		3	12	0
திருவாகிரியம்	”	”	0	6	0	
பெரிய திருவந்தாதி	”	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14	0	
திருவெழுகூற்றிருத்			1	1	1	

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

க - ம் பத்து; க - ம் திருமொழி, இருந்தன
ப்ரவேசம்.

வ்யா.—அவ.—†அவ்வோ நிலங்களுக்குச் சிறப்பானவற்றையு
ட்டுச் சொல்லக்கடவாகளாயிற்றுக் கவிகளானவர்கள்; அப்படி
யன்றிக்கே, யதாபூதவாதிகளான ஆழ்வார்கள் உகந்தருளின
நிலங்கள் விஷயமாகச் சொல்லுமவற்றில் நாம் கண்டு காணாதவை
கொள்ளும்படி யெங்ஙனையென்றால்; அவர்களுடைய ப்ரேமத்
துக்கு அவதியில்லாமையைக் கொள்ளுமித்தனை; தன்புத்ரன் விநு
பனாயிருக்கச் செய்தேயும் அல்லாதவர்களுடைய புத்ராதிகளிற் காட்
டினும் ரூபவானாய்த் தோற்றுமிதே ப்ரேமத்தாலே; அப்படியே,
இவர்களுக்கப்புக்கு அவதி யில்லாமையாலும், சொன்ன சொன்ன
ஏற்றமெல்லாம் பொறுககுமபடி ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகச் சொ
ல்லுகையாலும், இப்படியாகையிலொருதட்டிலலை. காரணமான
ப்ரேமத்துக்கு அவதியில்லாமையாலே, அதின்காராயமாய் வருமவை
யுமெல்லாமுண்டாகைக் கொருகுறையிலையிதே.

†ரஜோகுண பரகரண பலவனுங்கூட ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி
பரமேச்சுர விண்ணகரிலே ஸந்நிஹிதனைபடியை யதுஸந்தித்தார்,
அங்ஙனன்றிகே, ஸதவநிஷ்ட்டராய் ஸ்வவர்ண, ஸ்வாஸ்ரமோசித
மானகர்மங்களை பகவத்ஸமாராத புதயா மாறாதே அதுஷ்ட்டிக்கும்
ப்ராஹ்மணர்க்கு உபாஸ்யனய்க்கொண்டு திருக்கோவலூரிலே ஸந்
நிஹிதனைபடியை யதுஸந்தித்தார்; தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமி
என்கிற புத்திவிசேஷத்தைப்பண்ணி அவ்வோமுகங்களாலே ஆஸ்
ரயிக்கை யன்றிகே, அவன்மன்னையே ஆஸ்ரயிக்கும் †அதுகூலர்க்
காக, †ஐகததுக்குக் காதாசிதகமாகவுண்டாம் ப்ரளயத்தைப்பிழாக்கி
நோக்குமாபோலேயும், †நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்சனம் ~~பண்ணு~~
கைக்குத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமாபோலேயும், அபரிச்
சிந்நனை தன்னை, “இவனிவ்வளவிலுள்ளான்” என்று இவர்களுக்குப்
பரிச்சேதித்து ப்ரதிபத்தி பண்ணலாம்படி தனக்குள்ளதடைய

சகூஉ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, க-பா, இருந்தண்

இவர்களுக்குக் காட்டமக்கொடுத்துக்கொடுநிறகிறவிடமாகையாலே, அவ்விடத்தைப் பராப்பமென்று புத்திபண்ணி, அதைப்பேசி யது பவிகிறா. ... *
 ... *
 ... *

அநு.—இருந்தண் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழிகளிலும் மேலத்திருமொழிகளிலும் இதத்திருமொழிதன்னிலும் திருபதிகளுக்குச் சிறப்பிட்டுச்சொன்னதுக்குக் கருத்தைச் சங்கராபாவகமாக வருளிச்செய்கிறா (அவ்வோரிலங்களுக்குத் தியாதி).

கீழிரண்டு திருமொழிகளோடு இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறா (ரஜோகுணேத்யாதி). ராஜஸராயும் ஸாதநாதரநீஷ — ராயுமிருக்கிற இவர்களுக்கு முகங்காட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஸ்த்தலங்களிலுதுபவத்திற்காட்டிலும் அநுகூலாக்கு முகங்கொடுக்குமிடத்தில் இவர்களோடு தாமமுதுபவிகை பரம்பராப்பமென்று திருவயிரதிரபுரத்துத் தெய்வநாயகனை யதுபவிகிறாரென்று திருவுள்ளம். (அநுகூலாகாக) என்றதுக்கு, (நிறகிறவிடமாகையாலே) என்றதோடநவயம். இங்கு அநுகூலரென்றது - இத்திருமொழியி லுதுஸ்திகப்படுகிற, வண்டிகள், ஞாபகினம், அன்னம், சோலைகள் முதலானவையெல்லாம், ஸ்வாபதேசத்திலே, பாகவதாகவென்று திருவுள்ளம் பற்றி. “இருந்தணமாரிலம்” இதயாதியைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறா (ஐகத்தூக் தியாதி). “மின்னுமாதியங்கையவன்” என்றதனைப்பற்ற (நித்யஸூரிகளுக்குத் தியாதி). அனநிகே, இத்திருமொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டான “வையமேழுமுண்டு” என்கிறபாட்டைக் கட்டாக்கித்தருளிச்செய்தாரென்னவுமாம், “அடியவர்க்கு மெய்யனுகிய” என்றிறே யிருக்கிறது; “தெய்வநாயகன்” என்றிறே அதிலபாசரம். ... *

மூ.—இருந்தண் மாரிலமேனமதாய்வளைமருப்பினிலகத்தொடுக்கிக் கீருந்தணமாகடல்கண் துயின்றவனிடமகமலநன்மலாததேற வருந்தியினனிசைமுரனறெழுமளிகுலம்பொதுளியம்பொழிலுடே செருந்திராண் மலாசெனறணைந்துழிதரு திருவயிந்திரபுரமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
இருந்தண்	மிகக்குளிரந்த	கருந்தணமாகட	கறுத்துக்குளிரந்தபெ
மாரிலம்	பெரியபூமியை (ப்ரளயங்கொண்டவனென்று)	ல்	ருங்கடலில்
எனமதாய்	வராஹந்ரியாய	கணதுயின்றவ	யோகநிதரைசெய்த
வளைமருப்பகத்	வளைந்தகொம்பினிட	ன்	ருளுமவனுக்கு
தினில்	ததிலே	இடம்	வாஸஸத்நாநமாவது,
ஒடுக்கி	அடக்கி, (பின்பு)	கமலம்	தாமரையினது
		நல	அழகிய
		மலா	பூவிலுண்டான

தேரல்	தேனை	செருந்தி	செருந்திமரத்தின்
அருந்தி	பாநமபண்ணி	நாளமலர்	அப்போதலாந்தபூவி
இன்னிசை	இனியராகத்தை	சென்று அணை	போய்க்கிட்டி [ல்
முரன்று	பாடி	ந்து	
எழும்	கூத்தாடாநின்றாள்	உழிதரு	ஸஞ்சரிக்கிற
அளிகுலம்	வணங்குகூட்டங்கள்	திருவயிந்திரபுர	திருவயிந்திரபுரமே
பொதுளி	திரண்டு	மே	ன்னும் திவ்யதேச
அம	அழகிய		மாம். (க)
பொழிவூடே	சோலைநெயிலே		

வ்யா — முதற்பாட்டு. (இருந்தண்மாலில்) மாநிலமென்று - பூமிப் பரப்பைச் சொல்லுகையாலே, தட்பத்தாலே-போக்ய போ கோபகரண போகஸ்ததாந பரசுரமாயிருக்குமபடியாய், இருமை யால்-அதில பெருமையாய்க்கிடக்கிறது.†இத்தை பரளயங்கொண்ட விடத்தில் சேதநாக்குறுபபாமாகாரமேயாயிறுத திருவுள்ளத்தில் பட்டுக்கிடக்கிறது. (ஏனமதாய்) †கராயம் தெரிந்தவாமே தனனை யழிய மாற்றான். †நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வராஹ விக்ர ஹத்தைப் பரிக்ரஹித்தான். வளைந்த கொம்பிலகவாயில் ஏகதேசத் திலே யடக்கினான் இத்தால ரக்ஷபத்தி னளவல்லாத ரக்ஷக னுடைய பாரிப்பைச் சொன்னபடி †இது ஸுரக்ஷிதமென்று திரு வுள்ளத்தே பட்டவாமே. (கருந்தணித்யாதி) †கடல்களதோறும் கண்வளர்த்தருளும் என்றொரு பரஸுத்தியுன்மி; அத்தாலே, (உ) “உவாக்கும் கருங்கடல் நீருள்ளான” என்கிறபடியே சொல்லிற் றாகவுமாம் அன்றிக்கே, திருப்பர்கடல்தான் மஹாவராஹத்தி னுடைய குளம்பிலே துகளாய்க்குழம்பித் தன்னிறம்போயிறறென் னவுமாம்.

(கமலமித்யாதி) †தாமரையினுடைய செவ்விபெற அலர்ந்த விலக்ஷணமான புஷ்பங்களிலே வண்டுகளானவை புக்கு மதுபாநத் தைப்பண்ணும்; கழுத்தே கட்டளையாக மதுபாநத்தைப் பண்ணு கையாலுண்டான பரிதிபரகர்ஷத்தாலே, இனிய இசையை முரலா நிற்கும் - †செவிப்பாடுடைத்தாக ஆளத்தி வையாநிற்கும். உள்ளப் புக்கதரவயம் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமையாலே, கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த வண்டுகளினுடைய ஸமுஹ மானது, தாமரையிலே மதுபாநம் பண்ணச்செய்தே, பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே செ ருந்தியிலேபோய் மதுபாநம் பண்ணுவதாக நினைத்து அதின் தேன்

சுசுசு பெரியதிருமொழி, ந-ப, க-தி, க-பா, இருந்தண்.

வெள்ளத்தை யதுஸந்தித்து; கிண்ணகத்தி விழிவார கைகோத்துக் கொண்டிழிய ஆஸ்திரள பார்த்திருப்பாரைப்போலே; (பொதுளி) வண்டிகள் வந்து செறியுமளவு மிருந்து, அவை திரண்டவாறே தாசநீயமாகப்பூதத, பொழிலுடே - சோலையினுள்ளே, செருந்தியினுடைய செவவிப்பூவிலே சென்று கிட்டும். 1 (பொதுளி) திரண்டிருந்து உழிதராநிற்கும், தாமரைப்பூவிலாசையாலே இழிந்து மதுபாம்பண்ணின் வண்டினம், செருந்தியில் மதுவெள்ளத்தை யதுஸந்தித்துவிசாரியாதேயிழிந்து, “அகப்பட்டுக்கொடுக்கிறகுமது கார்யமல்ல” என்றுபாராது கிண்ணகத்திவிழிய அஞ்சிக்கரையிலே உலாவுவாரைப்போலே, செருந்திப்பூவைச் சென்று கிடடி அதிலிழிய அஞ்சிக்கரையிலே நின்று இதஸ்ததஃ ஸஞ்சரியா கிறகுமாயிறறு. (பொதுளி) செறிவு. பொழிலுக்கு விசேஷண மாகவுமாம். (க)

அரு —முதற்பாட்டு. (இருந்தணிதயாதி). அந்நததையில் போகயாதிக்குண்டாகக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்குறா (இதையையிதயாதி). பரளயத்துக்கு முன்புள்ள ஆகாரம் ஆழ்வார திருவுள்ளத்தேகிடநதெனறு திருவுள்ளம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் கிடநதகெனவுமாம். (காயம் தெரிகையாவது) ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுக்க விசாரிக்கை. “ஏனமாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, “அதாய்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்குறா (நீருக்குமிதயாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இதுவிதயாதி). * கருமை பெருமையாக்கி, நஞ்சியர் வ்யாக்யாரம்பண்ணியிருந்தாலும், ப்ரஸித்தி ப்ராசாயத்தைப்பற்ற கறுபபையே விவரணத்தருளிச்செய்குறா (கடல்களதோறுமிதயாதி).

கமலம் - தாமரையுடைய, நல் - விலகாதுமான, மலரில், தேறலை - தேனை, அருநதி - பாம்பண்ணி, இனிதான இசைமுரன்று எழாநின்றுள்ள அளி-வண்டுகளினுடைய, குலம் - ஸமூஹமானது, பொதுளி - திரண்டு. அழகிய பொழில்நடுவே, செருந்தி என்கிற வருஷவிசேஷத்தின் நாட்பூவில் சென்று கிட்டி ஸஞ்சரியாகிறதிற திருவயிந்திரபுரமென்று சபதார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாதபர்யமருளிச்செய்குறா (தாமரையினுடையவிதயாதி). விவரணம் (செவியிதயாதி). செவிப்பாடு - செவிக்கினிதாகப்பாடுகை. அந்வயமாகாட்டுகைக்காக மீளவுமருளிச்செய்குறா (பொதுளியிதயாதி). உழிதருக்குக் கருத்தருளிச்செய்குறா (தாமரைப்பூவிலிதயாதி). ஷட்பதைகவிஷ்ட்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தெய்வநாயகன்திருவடித்தாமரைகளில் தேனைக் குறைவற உண்டு, ஆசையாலே, நித்யஸூரி பரிஷதகதனான *வாஸுதேவ தருவின் பாதமலரில் தேனை புஷிக்கக்கோலி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பார்க ளென்று ஸ்வாபதேசத்தில் பலிதார்த்தம். (க)

மூ.—மின்னுமாழியங்கையவன் செய்யவளுதைதருதிருமார்வன்
பன்னுநான்மறைப் பல்பொருளாகிய பரனிடம் வரைச்சாரல்
பின்னுமாதவிப பந்தலில் பெடைவரப பிணியவிழ் கமலத்துத
தென்னவென்றுவண்டின்னிசைமுரல்தரு திருவயிர்திரபுரமே. (உ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னும்	மின்னுகின்றன	பரன்	ஸர்வஸ்மாத்த்பரனுக்கு
ஆழி	திருவாழியை	இடம்	ஸ்த்தாநமாவது,
அம்	ஆழகிய [யை],	வரைச்சாரல்	மலைப்பக்கங்களில்
கையவன்	திருக்கையிலேயுடை	பின்னும்	நெருங்கியிருந்துள்ள
செய்யவள	பெரியபிராட்டியார்	மாதவிப்பந்தலி	குருக்கத்திப்பந்தலி
உறைதரு	நித்யவாஸமண்ணு	ல	லே
	கிற [யை],	வண்டு	வண்டுகளானவை
திருமார்வன்	திருமாராவையுடைய	பெடை	தங்கள்பெடைகள்
நான்மறை	நான்குவகைப்பட்ட	வர	வருகைக்காக
	வேதங்களால்	பிணியவிழ்	கட்டு அவிழுகிற
பன்னு	சொல்லப்படும	கமலத்து	தாமரையிலே (புக்கு)
பல்பொருள்	தார்த்தங்களையெல்	தென்னென்று	தென்னு! தெனா! எ
	லாம்	ன்று	ன்று
ஆகிய	தனக்கு பரகாரமாக	இன்னிசைமுர	இனியஇசைபாடாநி
	யுடைய	லதரு	ன்றுள்ள
		திருவயிர்திரபுரமே.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமியாதி) ஸர்வேஸ்வ
ரதவ லக்ஷணமாகிறது - திருவாழியைக் கையிலே சலியாதே பிடித்
தல், லக்ஷ்மீபதியாதல், வேதைக ஸமதிகம்யனாதல, இவையாயிறறது;
இவை மூன்று முண்டிக்கு. (மின்னுமாழியங்கையவன்) மேகத
திலே மின்னிணற்போலே யிருக்கிற திருவாழியைக் கையிலே யுடை
யவன். (செய்யவளிதயாதி) அந்த மின்கொடிதான் பரதேசார்
தரத்திலே தழுவினாற்போலேயாயிறறுப் பெரிய பிராட்டியாரைத்
திருமார்பிலே யுடையனாயிருக்கும்படி. (பன்னிதயாதி) பரந்து
நாலுவகைப்பட்ட வேதத்தில் அவ்வோ விடங்கள்தோறும் சொல்
லப்பட்ட பதார்த்தங்களடங்கத் தனக்கு சரீரதயா பரகாரமாய்,
தானொருவனுமே பரகாரியா யிருக்கையாலே ஸாவஸ்மாத்த்பரனா
வன். (க) †“ஸீஷ்ய ஸ்ரீஸ்ரீஸம்ஸேத்ய: - வேதைஸ்ச ஸாவை ஸூ
மேவ வேதய:” என்றானிறே. (உ) “ஸீஷ்யே - ஸ்ரீஸ்சதே” (ஈ)
†“ஸீஷ்யா - அஸ்யேசாநா”.

(வரையித்யாதி) †பிராட்டியும் தானுமான சோததியில பரணய கலஹம் மாறாதே செல்லுமாபோலே யாயிற்று அங்குத்தை திராயகருக்களுடைய யாதரையும், மலையின பாயந்தத்தில் நெரு கப்பட்டிருந்துள்ள மாதவிப பந்தலிலே மதுபாநமபண்ண விழிந், வண்டிகளானவை, தன்னிலதான பரணயரோஷததாலே, “நீ நான” என்ன, அவவளவிலே பேடையானது, “இனி நீ ஜீவிக்கும படி யெல்லாம நான காண்கிறேன்” என்று, பரதிஜைருபண்ணி, மாதவியிலே செறியபபூதத பூவிலே புக்கொளித்தது; அததை யொழிய அரைக்கணம ஜீவிக்கமாட்டாமையாலே, (௧) “**नृपदंष्ट्र-** **ரைவதமசார்**” (௨) “**नृपदंष्ट्र-** **நஜீவேயம்**” என்று படுமிறே சேவல், அப்படி நோவுபட்டு, எல்லா ஈனாதநங்கனையு மதுஷ்டடித்து, †பல் பன்னிரண்டிடி காட்டினவிடத்திலும் அதுகருக கேட்டதிலே யாயிற்று; “இனிசெய்வதென?” என்று பராதது “கைகழியப்போ கமாட்டாது, நாம்ப்பிவது காண மறைந்த வித்தனை, நமமிடற்றோ சையாலே முகங்காட்டுவித்துக கொள்வோம்” என்றுபராதது, (பின் னுமாதவிபபந்தலில்பெடைவர) அதிலே புக்க பேடையானது, ஊடல் தீரந்துவந்து முகங்காட்டுமபடி அப்போ தலாந்த செவவித தாமரையிலே போய்ப்புகரு தென்ன என்று ஆளத்திவைக்கத்துடங் கிற்றாயிற்று †நக்குண்டா †நாவெழாரிறே. பாடப்பகை தீருமென்ப திறே; (௩) †“பேதை நெஞ்சமவறப பாடும்பாட்டை” எனனககடவ திறே. (௨)

அரு — இரண்டாமாட்டு. (மின்னித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹ மாய, ஜகத்துக்குவந்த ப்ரளயாபந்நிவ்ருத்தியைச்செய்து கண்ணுறங்கிக்குடந் தவன வந்திருக்கிறவிடமாகையாலே ப்ராப்யமென்றதுஸந்திததா; இதில், ஸாவஸமாதபரண வாததிக்கிறவிடமாகையால் ப்ராப்யமென்றதுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

“மின்னுமாழி” இத்த்யாதிக்கு வ்யுதகரமேண ப்ரமாண ப்ரதாசநம (வேதைரித்யாதி). “வேதை?” என்கிற பன்மையால், பேதஸ்ருதி, அபேத ஸ்ருதி, கடகஸ்ருதி எல்லாம் சொல்லுகையால், “பொருளாகிய” என்றதுக்கு ப்ரமாணமென்று கருத்தது. (அஸ்யேசாநா) என்றவந்தாம், (௪) “**नृपदंष्ट्र-** **நஜீவேயம்**” (௨) “**नृपदंष्ट्र-** **நஜீவேயம்**” என்று படுமிறே சேவல், அப்படி நோவுபட்டு, எல்லா ஈனாதநங்கனையு மதுஷ்டடித்து, †பல் பன்னிரண்டிடி காட்டினவிடத்திலும் அதுகருக கேட்டதிலே யாயிற்று; “இனிசெய்வதென?” என்று பராதது “கைகழியப்போ கமாட்டாது, நாம்ப்பிவது காண மறைந்த வித்தனை, நமமிடற்றோ சையாலே முகங்காட்டுவித்துக கொள்வோம்” என்றுபராதது, (பின் னுமாதவிபபந்தலில்பெடைவர) அதிலே புக்க பேடையானது, ஊடல் தீரந்துவந்து முகங்காட்டுமபடி அப்போ தலாந்த செவவித தாமரையிலே போய்ப்புகரு தென்ன என்று ஆளத்திவைக்கத்துடங் கிற்றாயிற்று †நக்குண்டா †நாவெழாரிறே. பாடப்பகை தீருமென்ப திறே; (௩) †“பேதை நெஞ்சமவறப பாடும்பாட்டை” எனனககடவ திறே. (௨)

(௧) ரா.ஸ-௩-௩௬-௪௨.

(௩) தி-வாய-௧-௧-௧.

(௨) ரா.ஸ-௩-௩௬-௪௦.

(௪) ரா.யு-௧௧௪-௧௩.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, ஈ-பா, வையம்எழும். சகசு

வசனா நியதய ஸ்ரீரஜேயஸ் ஸாஸ்வதோ தருஷி-தமஸி பரமோதாதா சங்கசக்ர கதாதரஃ" என்ற தருஸத்தேயம்.

(உறைதிருமாவண்) என்னவமைக்கிருக்கவும், "தரு" என்கையாலே, ப்ரணயகலஹம்மாறாதே செல்லுகை வித்தமென்று இத்தை தருஷ்டாந்தமாக்கி, பெடைவரும்படி இன்னிசைமுரலாநிறும் என்றதுக்குத் தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியுமிதயாதி). (ஸாதநங்கனையும்) என்கிறது - ஸூதப்ரேஷணதிகனைப் பண்ணியென்றபடி. (பல்பண்ணிரணமெகாட்டி) என்றது - கெஞ்சியும் என்றபடி. கெஞ்சுமபோது பதினாறம் என்னாதே பன்னிரண்டும் என்றது - மந்தஸமித்தசையிலும் நாலுதோற்றுகிறது விதகமாகையால அதிகமாகத்தோற்றுவது பன்னிரண்டேயென்கை. (அப்போதலாந்த தாமரையிலேபுகு) என்றதுக்கு - எவரும் தேடித்திரிந்து காணாமையால் நாககொட்டிக்கிடந்தது, பாமெபோது நாககு நனைக்கக்கண்டு அவிழ்தாமரையில் போயிற்றென்றுகருதது. கெஞ்சினால்வராதது பாடினால்வருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நக்குண்டாரிதயாதி). (நக்குண்டா) கிஞ்சிக்காரம் பெற்றவர்கள். (நாவெழார்) குற்றம்சொல்லமாட்டார். இததால் (க) "ஸ்ரீரஜேயஸ் ஸாஸ்வதோ தருஷி-தமஸி பரமோதாதா சங்கசக்ர கதாதரஃ" என்கிறபடியே - காநரஸங் கேட்கில் குற்றஞ்சொல்லமாட்டாதே வருமென்றதாயிற்று. பாடப்பகைதிருமோவென்ன (பேசையிதயாதி). (உ)

பூ.—வையமேழுமுண்டாலிலை வையிய மர்யவண்டியவர்க்கு மெய்யனாகியதெய்வ நாயகனிடம் மெய்தரு வரைச்சாரல் மொய்கொள் மாதவி செண்பகம் முயங்கிய முலையைங்கொடியாடச் செய்யதாமரைச செழுமபனை திகழ்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
வையம்எழும்	கீழ் ஏழுலோகங்களை	வரைச்சாரல்	மலைப்பக்கத்தில்
உண்டு	அமுதுசெய்து [யும்	மொய்கொள்	நெருங்கியிருந்துள்ள
ஆவிலை	வட்டதளத்திலே	மாதவி	குருக்கத்தியானது
வையிய	போதுபோகுகின	செண்பகம்	செண்பகத்தை
மாயவன்	ஆய்சர்யசக்தியுத்த	முயங்கிய	தழுவின
	ஞய	முலலை	நீர்ஜலப்பரதேசத்தில
அடியவாக கு	தனக்கே எல்லாவடி	அம்	அழகிய
	மையும்செய்யும்வ	கொடி	முலலைக்கொடியான
	ாகளுக்கு		து (ருலே)
மெய்யனாகிய	தன்னை யுள்ளபடிசா	ஆட	அசைய, (அங்குனகாற
	ட்டுமவனான	செழு	செழித்த
தெய்வநாயகன்	தெய்வநாயகனுக்கு	பணை	நீரிலாவகனிலுள்ள
இடம்	இடமாவது,	செய்யதாமரை	செந்தாமரை (அலர்
மெய்தரு	எமபெருமான் திரு		ருது)
	மேனியில் மாதத	திகழ்தரு	ஒளிசெய்கிற
	கூத்துக்குத்தக	திருவயிந்திரபுரமே.	(ஈ)

வ்யா — மூன்றும்பாட்டு. (வையமித்யாதி) †பூமிபரப்படக் கலும் வயிற்றிலே யெடுத்தவைத்து ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தன.†அகடி தங்களைச்செய்தும் ஆஸ்சிரதரக்ஷணம்பண்ணுவன். (அடியவாக்கித்யாதி) †காதாசுதகமாக ஜகததுக்குவந்த பரளயத்தைப பரிஹரித்தாற்போலன்றிக்கே தன்னை நியதாதுபவம் பண்ணவேணும் என்றிருப்பாக்கு, அதுக் கொருக்ஷணம் விச்சேதம் வருகையாவது - நியதப்பரளயமிதே. தனக்கு அஸாதாரணமாயிருப்பார்க்குத தன்படிகளையெல்லாம் “இவனுக்குள்ள திவ்வளவு” என்று பரிச்சேதித்ததுபவிக்கலாம்படி வெளியிட்டுக்கொண்டுகிற்கி. (தெய்வநாயகனிடம்) நியதயஸூரிகளுக்குத் தன்படிகளெல்லாம் அதுபவிக்கலாம்படி கொடுத்ததுக்கொண்டிருக்குமாபோலே, இவருள்ள ஆஸ்சிரதர்க்கும் தன்னை அதுபவிக்கலாம்படி கொடுத்ததுக்கொண்டிருக்கிறவிடம் (க)†“ஃஸு-ஸேவாஃ - அஹமேவம்வித” என்றானிதே - †நான் பக்தயைகலபயன் என்றருளிச்செய்தவாரே, (உ) “ஃஸு-ஸேவாஃ - பரமபரஹ்மபரமதாம்” என்று கேட்டிருந்தபடியாலே - நீ ஒருவன் பக்திகெளரியனாவ தென்னென்ன, “ஃஸு-ஸேவாஃ - அஹமேவம்வித” நாடடில் பரிமாறுகிறபடி கண்டு சொல்லவொண்ணதுகாண், அவ்வோ வ்யக்திகளில்கண்டபடி சொல்லவேணுங்காண், எனக்கிதுவே †பரகாரம் என்றானிதே.

(மெய்தகு)†மெய்க்குத்தக்கிருக்கை - †மென்மையையுடைத்தாயிருக்கை. இதரவிஸஜாதியமாயிருந்துள்ள மலையில் பாயந்தத்திலே. (மொய்கொளியத்யாதி) †மொய்யென்று - வலிக்கும், செறிவுக்கும் போ. இங்கு, செறிவாய், நெருங்கியிருந்துள்ள குருக்கத்தியானது, செண்பகத்தைச்சென்று கட்டிக்கொண்டது; முல்லேநிலத்திலே அந்தக் கொடியானது காற்றாலே அசைய, மருதநிலத்திலுண்டான தாமரைகளில் அலருமளவாய்நின்ற பூக்களானவை இக்கொடியசைகிற காற்றுபபட்டு அலராநிக்குமாயிற்று. †சிவந்த தாமரைகளை யுடைத்தான நீர் நிலங்களிலே உஜ்ஜ்வலமாகா நின்றுள்ள. (திருவயிந்திரபுரமே) †அகடிதங்களை கடிப்பித்தும் அவனுஸ்சிரதரக்ஷணம் பண்ணுமாபோலே, †விருததமான தேசத்தில அவையிரண்டையும் ஏககாலத்திலே கிடடியதுபவிக்கலாம் தேசமாயிற்று. ... (நு)

பெரியதிருமொழி, ந-ப, க-தி, ச-பா, மாறுகொண்டு. ௪௪௯

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன பரத்வத்தைத் தத்தகாரியமான அகடிதகடநாஸாமர்த்யமுதேக அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வையமேழும் - கீழேழுலோகங்களும், உண்டு - அலிலை, வைய - போதுபோகுகின்ற, என்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறா (பூமியித்யாதி). (பூமிப்பரப்படங்கலம்) என்றது-கீழில்லோகங்கள பூவிவரங்களாகையாலே. மேலுக்கவதாரிகை (அகடிதகடநாஸாமர்த்யமுதேக அநுபவிக்கிறாரென்று வையமுண்டதுபோல் அகடிதமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காதாசுதிகேதயாதிவாக்யத்தாலே). (ப்ரளயமிதே) என்றவநந்தரம், ஆகையாலே அதுவாராதபடி என்று சேஷபூரணமபண்ணிக்கொள்வது அபரிச்சிந்தனாதன்னைப் பரிச்சேதித்தநுபவிக்கும்படி பண்ணுகை அகடிதமிதேயென்று திருவுள்ளம். நித்யஸூரிகள் ஸர்வஜனராகையாலே தன்படிகளெல்லாமநுபவிக்கலாம்படி பண்ணினானேயாகிலும், இங்குள்ளார்க்கு அங்ஙனநுபவிக்கை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). விவரணம் (நானித்யாதி). ஸ்வரூபதோ குணதர்சநிரதிசயப்ருஹத்தாய் நிரவதிகதேஜோரூபமானவஸ்து பக்திக்கு ஸூலபமாயநுபவிக்கலாம்படி பண்ணினாயென்றால் இது நாட்டில் கண்டதில்லையென்ன (நாட்டிலித்யாதி). (ப்ரகாரம்). ஸ்வபாவம்.

(மெய்க்கு) என்றது. தெய்வநாயகன் திருமேனிக்கென்றபடி. (மென்மையையுடைத்தாயிருக்கை) - எம்பெருமான் திருமேனியில் மாதத்தவம்போலே மார்த்தவத்தையுடைத்தாயிருக்கை. மொய்கொள்-நெருங்கியிருந்துள்ள, மாதவியானது, செண்பகத்தை, முயங்கிய - தழுவிய, முலலை முலலைநிலத்திலே - நிரஜஸ்ப்ரதேசத்திலே, அமகொடியானது - அககொடியானது-முலலையென்ற சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட கொடியானது, ஆட, அததாலே, செழுமப்பணியில்-மருதநிலத்தில, நீர்நிலத்தில்-செய்யதாமரை திகழ்த்தரு திருவயிர்திரபுரமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (மெய்யெனறியாதாதிவாக்யதர்யத்தாலே). முல்லைங்கொடி - அழகியமுலலைக்கொடி, ஆட, தாமரையுடைய செழுமப்பணியிலே விளங்குகின்ற என்று ஆத்தாந்தரமருளிச்செய்கிறா (சிவநவதித்யாதி). முந்தினவர்த்தத்தில, குறிஞ்சி நிலமான மலைச்சார்விலே முல்லைநிலமும் மருதநிலமுமிருக்கக்கூடுமோ வென்னும் சங்கையிலேயருளிச்செய்கிறா (அகடிதகடநாஸாமர்த்யமுதேக அநுபவிக்கிறார் (விருத்தமானதேசத்தில்)-அனவயிரணடுக்கும் விருத்தமான மருதநிலத்திலென்றபடி. ... (௬)

மு — மாறுகொண்டு உன்றிர்ந்தவல்லவுண்ணன்மனமாவகயிருபிளவாக் கூறுகொண்டவன் குலமகற்கின்னருள் கொடுத்தவனிடம்பிலிடந்து சாறுகொண்டமென்கருமபிளங்கழைக்கைவிசுமபுறமணிநீழல் சேறுகொண்ட தண் பழனமதெழிறிகழ் திருவயிர்திரபுரமே. (௭)

சுஎ0 பெரியதிருமொழி, நு-ப, சு-தி, சு-பா, மாறுகொண்டி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுகொண்டு	(நான்) சதரு என்று	கரும்பு	கரும்பினுடைய
உடன்று	கோபிதது [கொண்டு	இளங்கழை	குருத்தின்துனியான
எதிர்ந்த	எதிரிட்டுவந்தவனாய்	விகமபு	ஆகாசத்தை [து
வல்	மிக்க பலமுடைய	உற	கிட்ட
அவண்ணன்	ராக்ஷஸனுன ஹிரண்	தகை	(அத்தாலே) தகையப்
மார்வகம்	மார்வானது [யனது		பட்டிருப்பதாய்(அ
இருபிளவா	இரண்டுபிளவாம்படி		கரும்பினுடைய)
கூறுகொண்டு	கூறுசெய்து	மணிநீழல்	அழகியநிழலையுடைத்
அவன் குலமகம்	அவனுடைய குலபுத்ர		தாய்
கு	னுனப் பஹலாதாழ்	சேறுகொண்ட	(கருப்பஞ்சாற்றிலே
	வானுக்கு		வெள்ளமிட்ட) சே
இன் அருள்கொ	நல்ல அருள்செய்தவ		ற்றையுடைத்தாய்
டுத்தவன்	ஹுகு	தண	சுளிர்ந்த
இடம்	இடமாவது, [நங்கி	பழமைது	நீர்நிலங்களின்
மிடைந்து	ஒன்றோடொன்றுநெ	எழில்	அழகு
சாறுகொண்ட	ஸாரமானது பெருகா	திகழ	ஒளிவிடுகிற
	நின்றுள்ள		திருவயிநதிரபுரமே. (ச)
மெல்	மருதுவான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாறுகொண்டிதயாதி). (க)†“सुखं
सर्वेषां नानि-ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம”என்றிருக்குமவனேடே,
†“நான்மாறு” என்று வந்தானாயிற்று; “நான்சதரு” என்று
கொண்டி (உடன்று) “நான்சதரு” என்று சொல்லாநிற்கச்
செய்தேயும், அகவாயிலின்றிக்கே யிருக்கவுமாமிறே; அங்கனன்றிக்
கே, அகவாயில் தவேஷத்தோடே எதிரிட்டு முன்னேவந்த. (வல்ல
வுணன்). †ஹிரண்யனுடைய. சதர்வென்று வாயாலே சொல்லுகை
யும், அதுக்கடியான நெஞ்சில தவேஷமும், அதின கார்யமான முன்
னேவந்து நிற்கையும், முன்றையும் சொன்னபடி. தேவாகளுடைய
வரத்தை ஊட்டியாகவிட்டு வளர்த்த மிக்கபலத்தை யுடையனான
ஆஸுரபரசுருதியுடைய. (மார்விதயாதி). பரந்த மார்வானது இர
ண்டு பிளவாமபடி கூறுசெய்தவன். †சேற்றத்தோடே நரஸிம்ஹம்
வந்து தோற்றின தோற்றங்கண்டவாமே மெல்கினான்; பின்னையிர
ண்டு கூறுக்கிப் பொகட்டானாயிற்று குலவினோதியான ஹிரண்ய
னைப்போக்கி, அவன் குலபுத்ரனுக்குத் தன்பேரான அருளைப்பண்
னினவன். †ஸாவேஸ்வரன்னேயிறே, பிதாவுக்கு பரஜைபக்கலி
லே வாத்ஸல்யமுறைத்து அவனை நோக்குமபடி பண்ணுகிறான்;

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, ச-பா, மாறுகொண்டு. சஎக

அதில அந்த வாத்ஸலயம்போய் தானே தானும்படி தோற்றிநின்ற வாறே தான் தம்பப்பனி லணணிப ஷுவாய்வந்து உதவினாயிற்று.

(மிடைந்தியாதி) †பெற்ற தம்பப்பன் பகையாக அவனிலண் ணிய உறவாயுதவினவன் தனக்குத் தன்னிலண்ணிய உறவிலையிறே புறமபு; இப்படியிருக்கிறதானும் (க) “ಅನೇಕಶತಮಾನಃ - ஆத மைவ ரிபுராத்தಮಃ” என்கிறபடியே, தனக்குத்தானே பகையாய் தன்னை முடிக்கப்பாராததவன்று “உன்னை உன்கையில் காட்டித் தாரேன்” என்று நோக்குகக்காகவந்து நிகழினிடம்; †பரஸ்பரம் நெருங்கி அந்நெருக்கம் பொருமையாலே ஸாரமானது பரவலறிபா நின்றாளா மெல்லிய கரும்பினுடைய, இளங்கழையுண்டு - துனிபா னது, ஆகாசத்திலே சென்றுவளர, “இனியிவவருகு போகவொட் டோம்” என்று தடுக்குமாயிற்று ஆகாசம். இப்படிவளர்ந்த கரும்பி னுடைய †அழகிய நிழலையுடைத்தாய், கருப்பஞ்சாறானாலே வெள்ள மிட்ட சேறுகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள நீர் கிலங்கிலிழகு உஜ்ஜ வலமாகா நின்றள்ள திருவயிர்திரபுரமே - (உ) †[தமிழ்இக்கொண்டு போரவுணன்மனைச் சுழித்தெங்கும் தாழ்விடங்களபறறிப்புலால் வெள்ளம் தானுகள்] வ்யாபரிததபோது ஹிரண்யனுடைய ருதிர வெள்ளத்தாலே பாராததபாராத விடமெங்கும் சேறு செய்தாற் போலே, கரும்புகளொன்றோடொன்று நெருங்கி ப்ரவலறிதத சாற்று வெள்ளத்தாலே பூமியெல்லாம் சேராய்ச்சுகுகுமாயிற்று. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாறுகொண்டியாதி). கீழ்ப்பாட்டில், “அடியவர்க்குமெய்யனாகிய” என்றருளிச்செய்தாரா; அவர்களையடியராக்கின்படியையதுஸந்திததுக்கொண்டு, அவனிடம் பராய்மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மாறாய்”என்னுதே; “கொண்டு” என்றததால், தோற்றின உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸுஹ்ருதமித்யாதி). “உடன்று” சினத்து என்றாய், தாத் பாயமருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). கீழ்பலித்தவாத்தத்தையறுவதித்துக் கொண்டு வன்மையை உபபாதிக்கிறா (ஹிரண்யனுடையவித்யாதி வாக்யத்வ யத்தாலே). (படி) என்றவந்தரம் அதுகருடலாக என்றுசேஷம். இருபிளவா க்கினவன் என்னவே அமைந்திருக்க, “கூறுகொண்டவன்” என்றதற்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறா (சிறந்ததோடேயித்யாதி). “குலமகன்” என்கைக்கு ஈஸ் வரன் பிதாவோவெனவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்ருனேயித்யாதி).

“அவுணன் குலமகருகு இன்னருள்கொடுத்தவனிடம்-திருவயிர்திரபுரம்” என்றதற்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெற்றவித்யாதி). வாக்யார்த்தம்

(க) கீதை - ஈ - இ.

(உ) பெரியதிருவந்தாதி - ஐ.

சுஎஉ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, ஈ-பா, ஆங்குமாவலி.

(பரஸ்பரமிதயாதி). “மணி” என்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்பது. “மார்வக
மிருபிளவாக்கூறுகொண்டவன்” என்றததை தருஷ்டாந்தமாக்கித் தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (தழீஇக்கொண்டத்யாதி). (புலாவெளளம்) - மகதப்ர
வாஹம். (ச)

ழு.—ஆங்குமாவலிவேள்வியிலிரந்து சென்ற கலிடமளந்தாயர்
பூங்கொடிக்கினவிடை பொருதவனிடம் பொன்மலா திகழ்வேங்கை
கோங்குசெண்பகக்கொம்பினில் குதிகொடுகராக்கினமிரைத்தோடித
தேன்கலந்த தண்பலங்கனி நுகர்தரு திருவயிர்திரபுரமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாவலி	மஹாபலியின்	இடம்	இடமாவது,
வேளவியில்	யஜ்ஞவாதததிலே	குரக்கினம்	குரங்கின் கூட்டமா
சென்று	கிட்டி		னது
இரந்து	(மூன்றழமணனை)	பொன்மலர்	பொற்பூப்போலே
	அர்த்திதது	திகழ	விளங்காநின்றள்ள
ஆங்கு	அவ்விடத்திலேயே	வேங்கைகோடு	வேங்கைகோடு செ
அகல இடம்	பரந்தபூமியை	குசெண்பகம்	ண்பகம் என்கிறவி
அளந்து	அளந்து கொண்டவ	கொம்பினில்	கொம்பிலே [வற்றின்
	னைய	குதிகொடு	குதித்துக்கொண்டு
ஆயர்	இடையருடைய	இரைத்து	பெரிய ஆரவாரத்துட
பூங்கொடிக்கு	பூத்தகொடிபோன்ற	ஒடி	ஒடிவந்து, [னே
	நப்பின்னைப் பிரா	தேன்கலந்த	தேன்மிக்க
	ட்டிக்காக	அழகிய	
இனவிடை	இனமானவருருஷப	பலங்கனி	பலாப்பழத்தை
	ங்களையும் [னுக்கு	நுகர்தரு	புஜியாகின்றள்ள
பொருதவன்	எதிரிட்டி சிரஸித்தவ	திருவயிர்திரபுரமே.	(ரு)

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி). †“மஹாபலி தாநம்
பண்ணு நின்றான்” என்று கேட்டவாரே, அவனுடைய யஜ்ஞவாட
த்திலே தன்னை அர்த்தியாக்கிச்சென்று, அவன்கையில் நீர் தன்னை
யிலே விழுந்த வந்ததாம் அவ்விடத்தன்னிலே நின்றே பூமிப்பரப்ப
டைய அளந்துகொண்டு, இடையர் பூத்தகொடிபோலே யிருக்கிற
நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக. உபக்நம் தேட்டமான பருவமாயிற்று.
(க) “सुखं नृणां सुखं नृणां - பதிஸம்யோக ஸுலபம் வய:” என்
கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பிலே கூட்டில் கிடைக்கு மளவாய்,
இலகையாகிவ தர்மலோபம் பிறக்குமளவாயிருக்கை. இனமானருஷ
பங்களோடே பொருதவனுடைய ஸ்ததாநம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி. கூ-பா, கூனுலாவிய சளந்

(பொன்னிதயாதி) குரக்கினமானது, பொன்போலே யிருக்கிற மலர்விளங்கா நின்றுள்ள, வேங்கை கோங்கு செண்பகக் கொம்பி னில் - இவற்றிலே தாவி பெரிய வேகத்தோடேவந்து ; அவவ ருரு போக்கின்றிக்கே. (தேன் கலந்த)†தேன்மிககிருந்துள்ள பலாப பழத்தை புஜிப்பாநிறகுமாயிற்று. (ரு)

அந்—அஞ்சாமபாட்டு. (ஆங்கிதயாதி) தனக்குத்தானே பகையான இச் சேதநனைநோக்கி அநநயப்பரயோஜனஞக்குமவனென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அத்தாலே அநநயப்பரயோஜனரான அடியவர்க்கு மெய்யனாக கேட்கவே னுமோ, பரயோஜனாதரபரனுக்குங்கூடத் தனனையழியமாறிக் கராமசெய தானிறே என்று வாமநாவதாரவ்ருத்தாரத்ததை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு, அடியவர்க்குமெய்யனாகக் குத்ருவ்டார் தமாககருதி, நபின்னையிடத்தில வயாமோஹத்தால்செய்த செயலையும்நுஸந்தித்து, அவனிருந்தவட்டம் பரா ப்யமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மாவலிவேள்வியிலசென்று - இரநது - ஆங்கு - அகலிடமளந்து” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பஹாபலியித் யாதி).

“தெட்டபழம் - மதுச்சொரியும்” என்கிறபடியே - பலங்கனியில் தேன சொரியுமென்றருளிச்செய்கிறார் (தேனிதயாதி). (ரு)

பூ.—கூனுலாவிய மடந்தைதன் கொடுஞ்சொலின் திறத்திளங்கொடி கானுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவனிடம் கவினாரும் [யோமும் வானுலாவிய மதி தவழ் மால்வரை மாமதிள் புடைசூழத் தேனுலாவிய செழும் பொழில் தழுவிய திருவயிந்திரபுரமே. (சு)

பதம்.	உரை
கூன் உலாவிய	கூனேறின குப்பையி
மடந்தைதன்	னுடைய
கொடுமசொலி	கடியபேச்சுககாக
ன்திறத்து	
இளங்கொடி	பிராட்டியும் தானு
யோமும்	மாய்
கான்	காட்டிலே
உலாவிய	எழுந்தருளினவனாய்
கருமுகில்	கறுத்தமேகம்போன்
	ற
திருநிறத்தவன	வழுவழுகையுடையவ
இடம்	இடமாவது, [னுக்கு
கவின்	அழகு
ஆரும்	மிருகுகிருந்துள்ள

பதம்.	உரை.
வான்	ஆகாசத்திலே
உலாவிய	ஸஞ்சரிக்கிற
மதி	சந்தரன்
தவழ்	தவழும்படி
மாலவரை	உயர்ந்த மலைகளும்
மாமதிள்	பெரியமதிள்களும்
புடைசூழ	பக்கங்களிலேசூழ்ந்
	துகிடப்பதாய் [ற
தேன் உலாவிய	வண்டுகள்ஸஞ்சரிக்க
செழும்பொழில்	அழகிய நீர்நிலங்களா
	[ல
தழுவிய	சூழப்பட்ட
	திருவயிந்திரபுரமே. (சு)

ச.எசு பெரியதிருமொழி ந-ப, க-தி, கூ-பா, கூ-னுலாவிய.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கூனிதயாதி). (க) †“ஈரூழ்நாந் - ஸர்வாதமநாந்த” என்று, கண்ணில குருடேயன்றிக்கே நெஞ்சம குருடுபட்டிருக்க மென்றாற்போலே, முதுகில கூனேயன்றிக்கே நெஞ்சம் க்ருரமாயாயிற்றிருப்பது கூனியினுடைய கொடுஞ்சொல்லுண்டு - (உ) “ராமேவாபரதேவாஹம்விசேஷம் நோபலக்ஷயே” என்ற கைகேயி (ந) “பீஷமீகீஷஸ்தீ ராமாண்டத்யேஷீ - ஏஷமே ஜீவிதஸ்யாந்தோ ராமோயதயபிஷிசயதே” என்று சொல்லுமபடி பண்ணின கொடிய சொல்லாயிற்று (இளங்கொடியோடு) கொள்கொம்பு தேட்டமாயிருப்பது, அதில் தானே சென்று பற்றமாட்டாதே யிருப்பதான பருவமாயிற்று. (கானுலாவிய) †ஒருஸாகமாக, பெருமாள்தாமே, “உனக்குக் காட்டில் வெமமை பொறாது” என்றருளிச் செய்தாரிறே. (கருமுகில) மின்கொடிதழுவ ஒருமேகம் ஸஞ்சரிக்குமாபோலே, காட்டிலே யிருவருமா யுலாவினபடி.

கவினென்று அழகு; அழகு மிக்கிருந்துள்ள ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்தரணுகு, குழவிஞ் சுரமேறுமாபோலே தவழ்ந்தேறவேண்டும்படியான ஓக்கததையுடைய பெரிய மலைகளையும் பெரியமதிள்களையும் சுற்றிலே யுடைத்தாய், வண்டிகள் ஸஞ்சரியாநின்றன அழகிய பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவயிர்திரபுரமே. †முன்பு வரவாஸம் பண்ணின சக்ரவாத்திதிருமகனுக்குத், திருச்சிதரகூடததையும் தண்டகாரணயததையும் விஸ்மரித்து வர்த்திக்கலாம் தேசமாயிற்று. (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (கூனிதயாதி) ப்ரயோஜநாந்தரபரணிலும் தன்னையாஸ்யித்த இந்தரணுக்காகத் தன்னையழியமாநினது கேட்கவேனுமோ, க்ருரையான கூனிசொற்கொண்டு காப்புக்கயிற்றோடே ராஜ்யம்விட்டுக் காட்டுக்கெழுந்தருளிணுளிறே என்று அந்த அபதாந்தை யதுஸந்தித்து, அவனிடம் ப்ராப்யமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கூனல்வந்த அதாசநீயதையும், “மடந்தைதன்” என்றத்தாலேசொன்ன தானைதன்மை - நெஞ்சில கரௌயமென்னுமததையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸத்ருஷ்டாந்தமுபபாதிக்கிறார் (ஸர்வாதமநேதயாதி). ஸர்வாதமநாந்தன் - தருதராஷ்டரன். இளங்கொடியாகில இவனோடே கானுலாவுவானென்னெ

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, எ-பா, மின்னில். ௪௭௫

ன்னவருளிச்செய்கிறா (ஒருஸாககமாகவிய்யாதி). ஆயிருக்கச்செயதேயும் கொடியாகையாலே கூடத்துடாநதாளென்று கருதது

திருவயிந்திரபுரத்துக்குத் திருமதின்களைச்சொல்லுகை புரவரணநோப யுகதமாகிலும், மலைகளையும் மரங்களையும் வாணிதத்துக்கு உடகருத்தருளிச் செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). (௬)

மூ —மின்னிலதுண்ணிடைமடக்கொழுகாரணமவிலங்கலின்மிசையிலங்கை மன்னன்நீன்முடிபொடிசெய்த மைந்தனதிடம் மணிவரைநீழல் அன்னமாமலரரவிந்தத் தமளியில் பெடையொடுமினிதமரச் செந்நெலார கவரிக்குலை வீசு தண் திருவயிந்திரபுரமே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னில்	மின்போன்ற	மணிவரை	ரத்நபர்வதத்தின்
நுண	ஸூக்ஷ்மமான	நீழல்	நீழலிலே
இடை	இடையையுடையளாய்	அன்னம்	ஹம்ஸநகளானவை
மடம்	மடப்பதையுமுடை	மா	பெரிய
கொழுகாரணம்	கொடிபோன்ற பிரா	அரவிந்தமலர்	தாமரைப்பூவாகிய
	ட்டிக்காக	அமளியில்	படுக்கையில்
விலங்கலின்மி	ஸூவேலைமலையின்	பெடையொடும்	தங்கள்பேடையோ
சை	மேல கட்டப்பட்ட	இனிது	இனிதாக [டே
இலங்கை	லங்கைக்கு [டைய	அமர	தங்கியிருக்கும்படி
மன்னன்	ராஜாவானராவணனு	செந்நெல் ஆகு	செந்நெலநிறைந்தகு
நீன்முடி	பெரிய முடிகளபத்	லை	லையானது [கிற
	தையும்	கவரிவீசு	சாமரம்போலேவீசு
பொடிசெய்த	பொடிபடுத்தின	தண்	குளிர்ந்த
மைந்தனது	மிடுக்கனானவனுக்கு		திருவயிந்திரபுரமே. (௭)
இடம்	இடமாவது,		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) † மின்னோடொத்த துண்ணிய இடையையுடையளாய், ஆத்மகுணங்களுக்கெல்லாந்தா னே ஆஸ்ரயமாய், ஒரு உபக்ரந்தோடேசோக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் ஹேதுவாக. †பிரிவில் ஈக்ஷணை இவ்வாரத்தை சொல்லுவிக்கும்படியான அழகிதே. (௬) †[ஹீனம் ஸூக்ஷ்மபுரேவமேசாருத்தம்] மாயாம்பருகத்தின்பின்னே போவதுக்குமுன்பு, “இமமாணபபிடித்ததுதரவேணும்” என்ற மூலவலோடே †கொடுவந்து காடடிற்றலர்களாகில், [ஹீனம் அநிந்திதாம்] “அவளைப்பெறுமையாலே ஜகதபஸம்ஹாரமபண்ணி னார்” என்றால், “அவருக்காக இது செய்தவிடம், தபபச்செய்தார்”

சஎ௬ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧-தி, ௭-பா, மினனில.

என்னவல்லாருண்டோ? (௧) “யுத்தலதீவ மீனிலை - யுகதமியேவ மேமதி” என்னுமிததனையாகாதே. †பிராட்டியை உள்ளபடியெல்லாமறியாத வெனக்கு மிருந்தபடியிது; இனி இவனையுள்ளபடியறிவார்என்னைந்திருப்பார்களோ?(௨) [சுதீசுலு-ஸதேவேதயாதி] †இத்தை வகுக்கைக்கு நெஞ்சால்பட்ட விடாபடவேனுமே அழிக்கைக்கு. (வினங்கனித்யாதி) ஸுவேலசைலமாய், அதின்மேலே தரி கூடமாய், அதின்மேலே படைவீடாயிறேயிருப்பது; இப்படி ஒரு வராலழிக்கவொண்ணாத படைவீட்டிக்கு நான் ராஜாவல்லேனோ என்று அபிமானித்திருக்கிற பையலுடைய, தேவதைகளுடையவரங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற முடிகளபததும் துகளாமபடி பண்ணின மிடுக்கனுவன வாத்திக்கிற ஸ்த்தாநம்.

(மணிவரைநீழல்)ரத்தபர்வதச்சாயையிலே. (அன்னமியதாதி) அன்னமானது, பெரியமலரான தாமரைபபிக்கையிலே, †அதாகிற து - குளித்தல, உண்ணுதல, மதுபாநம் †பண்ணுதல, ஊடினால் ஒருவரையொருவரணித்தாகாதபடி கடககக் கிடககைக்கு வேண்டி மிடமபோருமபடி பரப்படைத்தான படுக்கையிலே. †ஜாத்யாசண்டாளரைப் பொறுத்தாலும் ப்ரணயாபராத சண்டாளரைப் பொறுப்பாரில்லையிறே; (௩) †“பாளிகமலத்திடைபபட்ட” என்னுமா போலே. (செந்நெலாரித்யாதி) அபபடுக்கையிலே பேடையோடே இனிதமரும்படியாக, அவ்வதுபவதுக்குத் †தண்ணீர்த்துரும்பாகையன்றிககே இனிதமரவீசுமாயிற்றுச் செந்நெல; ஒருசேதநனென்று துணுககெனனவேண்டாதே, நிறைந்த கவரிககொத்தை வீசா கிறகுமாயிற்று. (௭)

அரு-ஏழாமபாட்டு. (மின்னித்யாதி) “இளங்கொடியோடும் கானுலா விய” என்றதுஸநதித்தவாறே அங்குண்டான அபதாநமெல்லாம திருவுள்ளத்திலோடி அவன மிடுக்கை அநுபலிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“மின்னில்” என்ற பஞ்சமியை உபமானார்த்தத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (மினனேடித்யாதி). சிதைகாரணமாகவென்னவமைந்திருக்க, இங்நன வாணித்துச்சொன்னது - அழகே காரணமெனகைக்காக வென்றருளிச்செய்கிறார் (பிரிவிலித்யாதி). “இவ்வார்த்தை” என்ற வார்த்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புரேவேத்யாதி). (கொடுவந்து) என்றவநந்தரம, ஜகத்திலுள்ளார என்றுசேஷம். திருவடிபிராட்டியைக்கண்டபின்பு, பெரு

பெரியதிருமொழி, ந.-ப, சு-தி, அ-பா, விரைகமழ்ந்த. சஎஎ

மாள் பிரிவால்படுகிறபாடெல்லாமுசிதம் என்றிருந்தால் நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் கொண்டாடுகை கைமுதிகந்யாயஸித்தமென்கிரூர் (பிராட்டியையித்யாதி). (இததை) - ஜகத்தை.

“மா” என்றதுகருத்தாதபாயம் (அதாகிறதித்யாதி) (பண்ணுதல்) என்ற வநந்தரம், என்னையொழியச்செய்தாய என்று இவ்வளவும் கூட்டுவது. ப்ரணயகலஹம் பிறந்தால் தனியேகிடக்கவேணுமோ, பொறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (ஜாதயாசண்டாளரையித்யாதி). திர்யகருக்கருக்கு ப்ரணயகலஹப்ரஸத்தியுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (பள்ளிகமலத்தித்யாதி). (தண்ணீராததும்பாகையன்றிக்கே) என்றதுக்கு - கேவலம் தண்ணீரில் பிறந்த ஸஸ்யமாயேபோகாமே சேதநக்ருதயமான கவரிவீசிற் றென்றும், கேவலசேதநமாய போகப்ரதிபந்தகமாகாமலிருந்ததென்றும் தாத்பாயம் கணடுகொள்வது. (எ)

மூ — விரைகமழ்ந்தமென்கருங்குழல்காரணம்விலிற்றுத்ததல்மழைக் கிரைகலங்கிடவரைகுடையெடுத்தவன்நிலவியவிடம் தடமார் [ருவரை வளந்திகழ் மதகரி மருப்பொடு மலை வள ரகிலுந்தித் திரைகொணர்ந்தனைசெழுநதிலயலபுகுதிருவயிந்திரபுரமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விரை	நறுநாற்றம்	ஆர்	நிறைந்த
கமழந்த	கமழாரின்னுள்ள	வரை	மலைகளுக்கு
மெல்	மருதுவான	வளம்	அழகாய்க்கொண்டு
கருங்குழல்காரணம்	கழுத்த திருக்குழலையுடைய பிராட்டிக்	திகழ்	விளங்காரின்னுள்ள
வில்	வில்லை [காக	மதகரி	மததகஜததின்
இறுத்து	முறித்தவனாய்,	மருப்பொடு	கொம்பையும்
அடல்	யுத்தோர்முகமான	மலையளர்	மலையில்வளருகிற
மழைக்கு	வாஷ்த்துக்கு	அகில்	அகில்மரத்தையும
நிரை	பசுக்கூட்டம்	உந்தி	தள்ளிக்கொண்டு
கலங்கிட	நோவுபட	திரை	அலையானது
வரை	கோவாத்தநகிரியை	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
குடை	குடையாக	அனை	சேருகிற
எடுத்தவன்	எடுத்துக்காத்தவன்	செழுந்தி	அழகியஆறு
நிலவிய	நித்யவாஸம்பண்ணுக	வயல	வயலில்
இடம்	இடமாவது, [ற	புகு	பாயகிற
தடம்	தடாகங்கள்		திருவயிந்திரபுரமே. (அ)

வ்யா — எட்டாம்பாட்டு. (விரையித்யாதி) நறுநாற்றம் கமழாரிற் பதாய் மருதுவான கருங்குழலையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகன்ஹே துவாக விலலை முறித்தது. †(க)“८८५५-ஸாவகந்த” என்கிறவஸ்து,

சுள அ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, அ-பா, விரைகமழ்ந்த.

“முடியும், முடியாது” என்றுபாராதே மேல்விழந்து வில்லைமுறி
 க்ருமபடியாயிற்றுக் குழலின் பரிமளம். † அதாகிறது-அவ்வருகு
 பெறவிருக்கிறது இவளையாகில் நடுவுண்டான பரதிபந்தகங்கள்
 கொடு கார்யமென்! என்றிருந்தார். (அடலமழைக்கு)†அவளழகிலே
 துவக்குண்டு செய்த செயலேயன்றிக்கே, ஸ்வரக்ஷணத்தி ல்நவ்ய
 மில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையர்க்குமாக மலையையெடுத்தது மழை
 யைப் பரிஹரித்தானாயிற்று. †இந்தரனாலே யேவப்பட்டு மேகங்கள்
 வாஷிக்க அதிலே பசுக்களும் இடையரும நோவுபடப்புக, கோவர்த
 தநகிரியைதரித்து ரக்ஷித்தானாயிற்று.(அடல் மழைக்கு)(க) †“போர
 க்களத்து”என்னுமாபோலே யுத்தோந்முகமான வர்ஷத்துக்கு.(நிரை
 கலங்கிட) (உ) “ஃஷீஹ் - அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே நோவு
 பட. (நிரைகலங்கிட அடல்மழைக்கு-வரைகுடையெடுத்தவன்). †வி
 ஸ்வாமிதராதிகளோடாதல், ஜநகாதிகளோடாதல் கூட்டிச்செய்யும்
 ஜநமமனறே! தோற்றிறறொரு மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தானா
 யிற்று.(நிலவியவிடம்) இந்தரன வாஷிப்பிக்கப் பிற்பாடராய் நோவு
 படவிட்டாறபோலேயாகவொண்ணுதென்று, ஏற்கவே நோவு படா
 மே நோக்குகைக்காகவந்து கித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடமாயிற்று.

(தடமிதயாதி) †தடமென்று-தாழ்வரையாய், தான்வளரா கின்
 றுள்ளவரைபோலே அழகு விளங்காநின்றுள்ளமததகஜத்தினுடைய
 வென்னுதல்; அனறிககே, தடமென்று-தடாகமாய், தடங்கள்மிக்கிரு
 ந்துள்ளவரைக் கழகாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள மததகஜத்தி
 னுடைய மருப்போடேகூட வென்னுதல். மலைகமுச்சிறப்பாக
 ஆனைகளைச் சொல்லக்கடவதிறே. (மலைவளரகிலுந்தி) மலையிலே
 மதுஷ்யாதிகளால்வரும் ஸங்கோசமில்லாமையாலே, ஆகாசாவகா
 சத்தை இடமடைத்துக்கொண்டு தான்கண்டபடி வளருகிற அகிலை
 வேரோடேபறித்துதள்ளிக்கொண்டு. (நிரையிதயாதி) வர்ஷித்த
 வாரே,மலையருவிகளானவை ஆனைக்கொம்பையும் அகிலமரத்தையும்
 முறித்ததுதன நிரைகளாகிற கைகளாலேயேந்திக்கொண்டு வயலிலே
 வந்து புகருமாயிற்று. அளவுபட்ட வாய்த்தலைகளாலேயாதல், கை
 வாய்க்காலாலேயாதல் புகருகையன்றிக்கே, விளைவில்லாக்கடலிலே
 போய்ப் புகுகையுமன்றிக்கே, ஆறுதானே வயலிலேவந்து புகருமா
 யிற்று. (அ)

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, கூ-பா, வேலகொள. சளக

அரு.—எட்டாமபாட்டு. (விரையிதயாதி) பிராட்டியழகில துவக்கு ணடு ராவணனைவென்ற மைந்தன் என்றா கீழ்ப்பாட்டில், அவ்வளவோ, அவளைக் கைப்பிடிக்கப்போனவனறே பரிமளத்தில் நசையாலே வில்லுமுறி த்த் மிடுக்கையும், அவ்வளவனறியே, க்ருஷ்ணனாய் மலையெடுத்தானென்று மதுஸந்தித்து, அந்தமிடுக்கனிருக்கமுடிம பராப்யமெனகிருரெனறுஸமகதி.

கமழ்ந்த மென் கருங்குழல என்றாலமையாதேர, “விரை” என்று விசேஷித்ததுகருக கஹத்தென்னென்ன வருளிசெய்கிருா (ஸாவகத்த இத யாதி). (விடி) வித்தவ்யாகயாதரு வாக்யம் (அதாகிறதித்யாதி). ஒருகாமுகன், வ்யாமோஹத்தாலே காமுகத்தை முறித்தானென்கிறவிது மிடுக்காகவேணு மோவென்ன வருளிசெய்கிருா (அவளீத்யாதி). மலையெடுக்கும்படி மழை வரப் பரவகதியைக் காட்டாநின்றனுகொண்டு விவரிக்கிருா (இந்தரணித்யாதி). மழையை யுத்தோந்முகமானதாகச் சொன்னாருணடோவென்ன (போக களத்தென்னுமாபோலே) என்கிருர். “சலமாழுகில் பலகணப்போக்களத துச் சரமாரிபொழிந்து” என்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தாற்போலே யெ ன்று கருத்து. அர்ஜுனனைப்போலே சரக்கடமாகக்கட்டாதே, மலையெடுப்பா னென்னென்ன; இடையாளுகையாலே பெருமானைப்போலே விசாரியாதே செய்தானென்கிருா (விஸ்வாமிதரேத்யாதி).

ஆர்தல் - மிகுதியாய், வளர்த்தியைச் சொல்லுகிறதென் றருளிச்செய் கிருர் (தடமென்றித்யாதி). (அ)

ழ.—வேல்கொள்கைத்தலத்தரசாவெம்போரினிலவிசயனுக்காய்மணித்தேர்க கோல்கொள்கைத்தலத்தெந்தைபெமமானிடம் குலவுதனவரைச்சாரல் கால்கொள்கண்கொடிகையெழுகுகமுுகிளமபானைகளகமழ்சாரல் சேல்கள் பாய்தரு செழுநதி வயல்புகு திருவயிந்திரபுரமே. (க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
கைத்தலத்து	கையில்	கைத்தலத்து	கையில்
வேல்கொள	வேலையுடையரான	கொள்	கொண்டுகின்ற
அரசர்	துர்யோதனாதிகளு	எகதை	என்குலநாதனான
வெம்	பயாவஹமானடைய	பெமமான்	ஸாகோஸ்வரனுக்கு
போரினில	பாரதயுத்தத்தில்	இடம்	இடமாவது,
விசயனுக்குஆய்	அரஜுனனுக்கே அது	குலவு	எல்லாரா லும்கொண் டாடப்படுகிற
	கூலனாய் (அவனு டைய)	தண	குளிர்ந்த
மணித்தோ	அழகியதேர்முன்னே	வரைச்சாரல்	பர்வதபாஸ்வத்தில்
கோல்	உழவுகோல்	கால	வெற்றிலைக்கால்கள்

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-கி, க0-பா, மூவராகிய. சஅக

ஆக, தாரகம் தார்யததுகதுளோ மறைந்திருக்கும் தேசமாயிற்று. தான் வெல்லச்செய்தேயும், “ஆஜுநனவெனறான” என்று சொல்லலாமபடி கருஷ்ணன் அவனுக்குப் பரிகரமாய் அந்தாபபவித்துநிற்குமாபோலே, தான் ஷ்ணோவிககச்செய்தே “வயலஷ்ணோந்தது” என்று சொல்லலாமபடியாயிற்று இருப்பது. ... (க)

அநு.—ஓனபதம்மாட்டு (வேலிதயாதி). மலையெடுத்த மழைதடுத்தானென்று கருஷ்ணவதாரம் பரஸதுதமானவாதே, அவனுடைய ஆஸுரித் பக்ஷபாதத்தை யதஸுரத்திக்குரென்று ஸங்கதி

பேரிலவருமரசாககு ஆபுதங்கதகதஸித்தமனறே. வீசேஷிப்பானென்னென, கருத்தருளிச்செய்கிறா (பகதத்தனிவிதயாதிவாக்யதவயததாலே) “கூர் ஸ்ஷாபய்யம் ஸ்ஷாபய்யம் ஸ்ஷாபய்யம் ஸ்ஷாபய்யம் - உரஸாசசாதயாமாஸ பாததம் ஸஞ்சசாதயமாதவ8” என்கிறபடியே பகதத்தன்விட்ட அஸதாததை கருஷ்ணன் தன்மாவிலேயும் அரூபுநனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமானால், அவனிலும் பிசுத்த அரசாவேல்கள் கருரங்குளெனகைக்காக விசேஷித்தாரென்று கருத்தது. “விசயன மணித்தோக்கோலகொள்” என்றத்தாலே - தனமேன்மையுதித்து ஸாரத்யாய தன்னை அமபுகுலக்காககினமை தோற்றுகிறதென்று திருவள்ளமபற்றி யருளிச்செய்கிறா (அரூபுநனாககவிதயாதி) ரதிககன்றே அறிவென வருளிச்செய்கிறா (ரதையியியாதி). “விசயனாககாய” என்றது-விசயனாககையென்று ஸாவதாரணமாககித் தாத்பாயமருளிச்செய்கிறா (உடம்புககிதயாதி). ஸவரக்ஷணாததமாக உடம்பிலே கவசம்போடாமலிருந்தானென்று கருத்தது. பாததாக்ககாயெனத்தே, “விசயன” என்று அவனை நிரூபித்ததுக்கு கருத்தருளிச்செய்கிறா (நானிதயாதி). தான்கொண்டவிய்யம் அவனமேலே யேறிட்டதுக்கு ப்ரமாணம் (மலையிதயாதி). “அலைவலை” எனகையாலே - தானசெய்தவிய்யதையெல்லாம் அர்ஜுநனமேலே யேறிட்டித் தான்கொண்டாடினென்று கருத்தது.

குலவுதல் - குலாவுதலாய, தாத்பாயமருளிச்செய்கிறா (கொண்டாடவிதயாதி) (வெற்றிலைக்கால) எனறது - வெற்றிலைக்கொடிவளரும்படியான கொள்கொம்பு. (பல்லிபற்றுகை) கிளைக்கை. (க)

மூ — மூவராகியவொருவனை மூவுலகுண்மிழந்தவந்தானைத் [த்து தேவாதானவா சென்றுசென்றிறைஞ்சத் தண்திருவயிந்திரபுர மேவுசோதியைவேலவலவன் கலிகனறிவிந்ததுரைத்த பாவுதணடமிழ பததிவை பாடிடப் பாவங்கள் பயிலாவே. (க0)

திருமங்கை யாழ்வாா திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, கௌ-பா, மூவராகிய சஅந்

ஸபாதலக்ஷமாயிருக்கையன்றிக்கே பததாயிற்று. (பாவங்கள் பயிலா
வே) பாபாநுபவம் பண்ணுகைக்காகவிதே ஸம்ஸாரத்திலே பிறக்கி
றது, அவையநுபவிககவந்த விததேசத்திலே இத்தையதிகரிக்கலை;
அவைதான் “நமக்கிருப்பிடமல்ல” என்று விட்டோடிப்போம்.(கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அரு — பததாமபாட்டு (மூவரிதயாதி). “ஸ்ருஷ்ட்டி ஸ்திதி ஸமஹா
ரங்கள் மூன்றும் விஷ்ணுவேபண்ணுகிறான்” என்றதுகரு ப்ரமாணம் (பரஹ்
மேதயாதி). “ஸ்ருஷ்ட்டி கர்ணம் ப்ரஹ்மஸ்தி கர்ணம் 1 ஸ்ருஷ்ட்டி கர்ணம்
நீக வ் வ் வ் வ் - ஸ்ருஷ்ட்டி ஸ்திதியத கர்ணம் ப்ரஹ்மஸ்தி கர்ணம்
த்மிகாம | ஸஸமஹ்ராம யாதி பகவா நேக வ் வ் வ் வ்” என்று ப்ரமாண
சேஷம். (எல்லாமிலையிதே) என்றது - அநுகூல ப்ரதிகூலவிபாகமிலையி
தேயென்கை.

நெஞ்சிலேபடும்படி ஸங்க்ரஹமாக உரைக்கவமையாதோ, விரித்து
ரைப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (விரித்திதயாதி). அந்நிஸங்க்ரஹ
விஸ்தரமாகச் சொன்னாரென்கை. . . (கௌ)

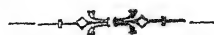
ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்தில் முதல் திருமொழி முடிந்தது.

ச.அ.ச. பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, உ-தி, க-பா, ஊன்வாட.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி, ஈ - ம் பத்து, உ - ம் திருமொழி
ஊன் வா ட ப் ர வே ச ம்.

வயா—(க)†“அடியவாகத்ருமெய்யனாகிய தெய்வநாயகன” என்று
†ஆஸ்ரிதாக்குஸுலபனாகைக்காகத் திருவயிர்திரபுரத்திலே ஸந்நிஹி
தனுனென்றா - கீழ், அவனபடி இதுவானபின்பு, விவேரோதியான
தேஹத்தைக்கழித்து பகவத்பராபதிபண்ணவேண்டியிருப்பார்க்கு
†(சரீரத்தையொறுத்து ஸாதநாதுஷ்டடாநம் பண்ணவேண்டா, அவ
னுகந்து வாததிகிற திருசசிதரகூடத்தை யாஸ்ரயியுங்கோளெனகி
றா) (உ) “மன்னுமழலதுகாந்தம் வண்டடந்தினுட்கிடந்தம்”
என்கிறபடியே - கோடைகாலம் பஞ்சாக்ஷிமதயஸ்ததராயும், சீத
காலம் தடாகங்கனிலே அகமாஷணம்பண்ணியும், அதிலே பாசி
யேறக்கிடந்தம், இப்படி சரீரத்தையொறுத்து, அபபக்ஷராயும்,
வாயுபக்ஷராயும், சாக்ஷுலபலாதிகளை புஜித்தம் தபஸ்ஸுபண்ணி
க்ஷேசிக்கவேண்டா; பரளயாதயாபத்துக்களில் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷ
மாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய, ராவணஹிரண்யாதிகளாலே நவிஷு
வந்தகாலத்து ராமகருஷ்ணதயவதாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷித்தும்,
இப்படி ஸாவபரகாரமாக ஸாவரக்ஷகனான ஸாவேஸ்வரன், ஸ்ரியஃ
பதி, திருசசிதரகூடத்திலே ஸந்நிஹிதனுன, அததேசத்தைச்செ
ன்று சேரவே ஸகலவிவேரோதிகளுமபோய அவனைப்பெறலாம். சட
ககென அததேசத்திலேசென்று சேருங்கோளென்று பரோபதேசம
பண்ணுகிறா. *

அநு.—ஊன்வாடப்ரவேசம்.—திருவயிர்திரபுரத்திலே* அடியவாக்கு மெ
ய்யனாய் தெய்வநாயகனிருக்கையால் அங்கேதானே ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்ல
லாயிருக்க, “திருசசிதரகூடத்திலசென்று சோயினகன” என்று உபதேசிப
பானெனென்கிற சுவகையிலே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறா (அடியவர்க்
கிடயாதி). (ஆஸ்ரிதாக்கு) என்றது - திருமேனியோடிருக்க மாஸ்ரிதர்க்
கென்றபடி.

பேரியதிருமொழி, ந-ப, உ-தி, க-பா, ஊன்வாட, ச-அந்

பு.—ஊன்வாட வுண்ணுதுயிர காவலிட

டுடலிலபிரியாப புலனைந்தும நொந்து

தாம வாடவாடத தவம செயயவேண்டா

தமதாவிமையோ ருலகாளகிறபீர

காளுட மஞ்ஞக கணமாட மாடே

கயலாடு கானீரப பழனம புடைபோயத

தேனுட மாடக் கொடியாடு திலலைத

திருசுகித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை
இமையோருல	பரமபதத்தை	ஆட	அசையுமபம.யாக
தமதா	[கு தங்களதாக	மஞ்ஞக்கண	மயிலதிரள்கள
ஆளகிறபீர	ஆளவேண்டியிருக்கு	ஆட	[ம ஆடவும
	மவர்களே!	மாடே	பக்கத்திலே
ஊன்	மாமஸமானது	கயல	கயலமதஸ்யங்கள
வாட	வற்றியுலருமபடி	ஆடு	ஸஞ்சரிககிற
உண்ணுது	போஜநாதிகளைத் த	நீர	நீரோடுகிற [டைய
	விரந்து	கால	வாயக்காலகளை யு
உயிர	பராணனை (போகாத	பழனமபுடை	நீர்நிலங்களின் ரு கே
	படியாக நீர காற	போய	போய
	றுமுதலானவற்ற	தேன்	வண்டுகள்
காவலிட்டு	சிறையிலிட்டு [ல)	ஆட	மேலேயெழுப்பற க க
உடலிலபிரியா	சரீரத்தை த வி ட்டி ப		(அக்காற்றிலே)
	போகாத	மாடம்	மாடங்களிலுள்ள
ஐந்துபுலனும்	ஐந்து இந்திரியங்களு	கொடி	கொடிகள்
நொந்து	வருகிற [ம	ஆடு	அசையாநிற்கிற
தாம	தங்கள் [க்குமபடி	திலலைத்திருசுகி	திலலைத்திருசுகித் திர
வாடவாட	மேலமேலும் கலேசி	தத்ரகூடம்	கூடத்தை
தவமசெய்யவே	வ தபஸ்ஸுபண்ணவே	சென்றுசோமி	சென்றுசேருங் கோ
ண்டா	ண்டாம;	ன்கள	ள். (க)
கான	வநமானது		

வ்யா-முதற்பாட்டு (ஊன்வாட)மாமஸமானது குறைய அசந்வஸ
நாதிகளைக்குறைத்து, பராணனைபோகாதபடி அப்பச்சுண வாயு
பச்சுணங்களாலே காமகட்டி, சரீரத்தை விட்டுப்போகாத இந்திரியங்
களைந்தும ஸ்வஸவவிஷயங்களைப்பெருமையாலே நொந்து ஈடுபடும்
படி தாங்கள் மேல்மேலும் க்லேசிக்ரூம்படி தபஸ்ஸுபண்ணவே
ண்டா. (தமதாவிதயாதி) பரமபதத்தைத் தங்கள்தாக ஆளவேண்
யிருப்பீர்!

சஅசு பெரியதிருமொழி, ந-ப, உ-தி, உ-பா, காயோடு.

(காடா) சோலையசையுமபடியாக | மயிலினங்களாட, அத
தாலே சோலையில் சின் றும கிளம்பின வண்டுகளானவை, அசுச்சோலை
யருகே நயலகளகளித்துப்பாயாநின் றுளளர்நீரோடு காலையுடைததா
யிருக்கி நீநிலங்குளர் அருகிட்டுப்போய், தேனுண்டு - வண்டுக
ளானவை, மேலேயெழப்பறக்க, அக்காறறாலே மாடத்திலுண்டான
கொடிகளானவை அசையாநிறகுமாயிறறு. (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (ஊனிதயாதி) “உணனாது” என்றது - உடனாம
க்கு உபலக்ஷணமா யருளிச்செய்கிறா (வளநாதிக்கை) என்று. “வாடவாட”
என்ற மீமிசையினாததம (மேன்மேலும் கலேசிக்கும்படி) என்றது.
“இமையோருலகு - தமதா ஆளகிறபீர்” என்றவயித் தருளிச்செய்கிறார்
(பரமபதத்தையிதயாதி)

“மஞ்ஞைக்கணம்” என்றதினர்த்தம் (மயிலினங்கள்) என்றது. “மாடே”
என்றதினாததம (சோலையருகே) எனறது. “நீர் - கால பழனம்” என்றந்
வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீரோடித்தயாதி). “புடை” என்றதினாத்
தம் (அருகிட்டு) எனறது. (க)

பு.—காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு

கடுங்கால துகாந்து நெடுங்காலமைந்து

தீயோடுமின்று தவஞ்செய்யவேண்டா

திருமார்வனைச் சிந்தையுள வைத்துமெனப்பீர்

வாயோது வேதம் மலகின்ற தொலசீர்

மறையாளர் நானும் முறையால் வளராதத

தீயோங்கவோங்கப் புகழோங்கு தில்லைத

திருசசித்திரகூடம் சென்றுசோமின்களே. (உ)

பதம்.	உரை
திருமாவனை	ஸ்ரீயிப்பதியை
சிந்தையுள்	நெஞ்சில
வைத்துமென	வைத்துக்கொள்ளவே
பீர்	ஊமெனப்பீர்
காயோடு	இளங்காய்களையும்
நீடுகனி	நெடுநாளுலாநதபழ
	ங்கலையும்
உண்டு	புஜித்து
வீசு	அடிக்கிற
கடுங்கால	வெட்டியகாற்றை

பதம்.	உரை.
துகாந்து	பாநம்பணணி
நெடுங்காலம்	நெடுநாள்
ஐந்துதீயோடுமி	பஞ்சாக்கிரமத்யஸ்தி
ன்று	ஐய்நின்று
தவமசெய்யவே	தபஸ்ஸுபண்ணவே
ண்டா	ண்டா;
வாய	வாயாலே
ஒது	ஒதப்படுகிற
வேதம்	வேதமானது
மலகின்ற	குறைவுற்றிருக்கிற

தொல்	ஸ்வாபாவிகமான	தி	அகநியானது
சீர்	ஸம்பததையுடைய	ஒங்களுங்க	வளரவளர் (அததா
மறையாளர்	பராஹ்மணர்	ஒங்கு	மிகுவுருகிற (லே)
நாளுந்	நாஸ்தோதம்	புகழ்	புகழையுடைய
முறையால்	கரமமாக	கூலலைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	
வளராத	அநுஷ்டித்த	சோமின்கள். (௨)	

வ்யா — இரண்டாமபாட்டு. (காயோதிதயாதி) பருவமின்தான காய்களையும், வெய்யிலிலும் காற்றிலுமுலாந்து பசையறமகனிகளையும் புஜித்து, வீசின வெட்டிய காற்றைப்பருகி நெடுங்காலம் பஞ்சா கசிமதயஸ்ததராய் நின்று தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா, ஸ்ரியப்தியை ஹ்ருதயத்திலே பிரியாதபடி வைத்துக்கொள்வோமென்போ!

(வாயோதிதயாதி) வாயாலேஒதுகிறவேதம் குறைவறுகையால் வந்த ஸ்வாபாவிகஸம்பததையுடைய பராஹ்மணர் என்று மொக்க முறையாலே அநுஷ்டித்த அகநி வளரவளரப் புகழோங்காநின் றுள்ளதிலே (௨)

அரு — இரண்டாமபாட்டு. (காயிதயாதி) ஊனவாடவண்ணத்தார் உயிரைக் காவலிடும்படி யெகவனையென்ன; அதை விவரியாநின்றொருந் தபஸ்ஸினுடைய துஷ்கரதையையும் காட்டுகின்றொன்று ஸங்கதி.

நீடுகனி - நெடுநாளுலாத கனியென்றாய், அநுந்நாயக்கு விசேஷண மிடாமையால், இளங்காயென்று ப்ரகரணத்துக்குச் சேர வருளிச்செய்கி றா (பருவமித்யாதி). (வெட்டிய) உஷ்ணமான. ... (௨)

பு. — வெம்பும் சினத்துப் புனக்கேழ்லொன்றாய்

விரிநீர் முதுவெள்ள முள்புக்கமுந்த

வம்புண்பொழில்சூழலகன்மெடுத்தா

னடிப்போத்தணைவான விருப்போடிருப்போ

பைம்பொன்னு முத்தும மணியுங் கொணர்ந்து

படை மன்னவன் பலலவாகோன் பணிந்த

செம்பொன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த திலலைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வம்பு	புதிதாய்	முதுநீர்வெள்ள	மஹாஜலமானகடலி
உண	ஊனுக்குவிஷயமா	முள்புக்கு	லேபரவேசித்து
பொழில்	சோலை	அழுந்த	மகநயாக
சூழ்	சூழ்ந்த	அன்று	அப்போது
உலகு	பூமியானது	வெம்புமசினம்	மிக்ககோபத்தையு
விரி	பார்த்த		டைத்தாய

சு.அ.அ பெரியதிருமொழி, நு-ப, உ-தி, ச-பா, அருமாதிலம்.

புனம்	காடழலேவாததிககி	மணியும்	மாணிககங்கலையும்
ஒன்று	ஒப்பற்ற	கொணாரது	கொண்டுவந்து
தேவலாப	மஹாவராஹமாய்க	படை	பரிகரத்தோடேகூட
	கொண்டு	மன்னவன்	ராஜாவான்
எதிதான	அததை டுடநதெடுத	பல்லவாகோன்	பல்லவராஜா
	தவனுடைய	பணிநத	ஆழ்மயித்ததாய
அ உப்போது	திருவடித்தாமரை	செம்பொன்	ஆழ்கியபொன்னாலும்
அணவான்	சாரவேணுமெனகிற	மணி	மாணிககங்கலாலும்
விருப்பாமி	ஆதரத்தோடு		செய்யப்பட்ட
இருப்பா	வாததிககிறவாகளே	மாடங்கள்	மாடங்களால்
பை	அழகிய	குழந்த	குழப்பட்ட
பொன்னும்	பொற்பூக்களையும்	திலைத்திருச்சித்திரகூடம்	சென்று
முத்தம்	முத்தக்களையும்	சோமின்கள்.	(ந)

வ்யா — மூன்றாமாட்டி (வெம்புமிதயாதி) மிக்கசிந்ததை யுடைத்தாய் புனத்திலே வாததிககும் மஹாவராஹமொன்றாய், பரந்திருந்துள்ளகடலிலே பூமியழுந்த, அப்போதுதான் பல மூலங்களை யுடைத்தான பொழிலுமுந்த பூமியை எடுத்தவனுடைய திருவடி, தாமரைகளை யணையவேணுமென்னும் விருப்பத்தோடே வாத்திப்போ!

(பைம்பொன்னிதயாதி) ரதநாதிகளைக்கொண்டு பரிகரத்தோடும் பல்லவாகோன் பணிவதும்செய்து, செம்பொன்னாலும் மணியாலும் செய்த மாடங்கள் குழாநின்றன திலை. (ந)

அரு — மூன்றாமாட்டி. (வெம்புமிதயாதி) “தவம்செய்யவேண்டா, திருச்சித்திரகூடம் சோமின்கள்” எனநீர், நாங்கள் ஸமஸாரபரளயத்திலுந் திககிடக்க உத்தரிப்படுவெனன்; பரளயாரணவமகையான பூமியையெடுத்தாற்போல உங்களை உத்தரிக்கவல்லவெனனகிரொன்றுஸங்கதி.

வம்பு - புதிசாய, உண் - ணணுகருவிஷயமாய், அவற்றையுடைத்தான பொழுவென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறா (பலேதயாதி).

பைம்பொன் - அழகியபொற்பூக்கள்.

(ச)

மு — அரு மாதில மனறளப்பான் குறளா

யவுணன் பெருவேளவியில் சென்றிரந்த

பெருமான திருநாமம் பிதற்றி நுந்தம்

பிறவித்துயா நீங்குதுமெனனகிற்பீர்

கரு மா கடலுள் கிடந்தா னுவந்து

கவை நா வரவினைப்பாளரியின்மேல

திருமால் திருமங்கையோடாதி தில்லை

திருச்சித்திரகூடம் சென்று சோமின்களை.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	இந்தரன ராஜ்யத் தை இழந்தவனு	நீங்குதம்	போகருவோம் [பா!
அரு	அளக்கவரிதான	என்னநிறபீர்	என்றுசொல்லியிரு ப
மாநிலம்	மஹாப்ருத்வியை	கருமா	கறுத்துப்பெரியதான
அளப்பான்	அளக்கைக்காக	கூடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே
குறளாய்	வாமநருபியாய்	கண்வநா	இரண்டுநாளையுடைய
அவுணன்	அஸுரனு மஹா பலியனுடைய	அரவிண்ணப்ப	திருவனந்தாழ்வானை
பெருவேள்வியி	மஹாயாகத்தில	ள்ளியின்மேல்	கிற படுகையிலே
ல		உவந்து	உகந்து [ன
சென்றுஇரந்த	சென்றுஅர்த்தித்த	கிடந்தான்	பள்ளிகொண்ட நுளீ
பெருமான	ஸாவேஸ்வரனுடைய	திருமால்	ஸ்ரியப்பதி
திருநாமம்	திருநாமத்தை [லி	திருமங்கையோ	பெரியபிராட்டியா
பிதற்றி	அடைவுகெடச்சொல	டு	ரோடே
தூந்தம்	உங்களுடைய	ஆடு	நீதயவாஸமபண்ணு
பிறித்தாயர்	ஐந்தகத்தை		கிற
		தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்	சென்று
		சோமினகன்	(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (அருமாவித்யாதி) அளக்கவரிதான மஹாப்ருதிவியை அளக்கக்காக வாமநனாய், அஸுரனுடைய மஹாயாகத்திலே சென்றர்த்தித்த ஸாவேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை அடைவுகெடப்பேசி உங்களுடைய ஐந்தகத்தைப்போக்குவோமென்று சொல்லியிருப்பீர்!

(கருமாவெனறுதுடங்கி)இரண்டு நாவையுடைய திருவந்தாழ்வானை படுக்கையிலே, † கறுத்துப் பெருத்த கடலில் உகந்து கண்வளர்ந்தருளின ஸ்ரியப்பதி பெரியபிராட்டியாரோடே கூடவிடாதே ஸஞ்சரிகிற திலை. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (அருமாவித்யாதி). ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு அவன பரமப்ரணயியாகையாலுதவினேயாகிலும், அதுகொண்டு நாங்கள் தேறும் படி யெங்ஙனையென்ன; தன்னை அர்த்தித்ததாகக்காவே தானாதியாய்க காரியம்செய்து தலைகட்டினவனன்றோ, உங்களபேசுதிதும், செய்வனென்றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“கடல்கள்தோறும் கணவளரந்தருளுமென்றொரு ப்ரமாண்பரணித்தியுணடு” என்று முன்னே தாம் கிர்வணத்ததநிவாஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (கறுத்துப்பெருத்தகடலிலே) என்று. (ச)

மூ.—கோமங்க வங்கக் கடல் வைய முய்யக்

ருலமன்ன ரங்கம் மழுவில் துணியத்
தாமங்கமருள படைதொட்ட வென்றித்
தவமா முனியைத் தமக்காக்ககிறபிரா

சகூ பெரியதிருமொழி, ந-ப, உ-தி, நு-பா, கோமங்க.

பூமங்கை தங்கிப் புலமங்கை மன்னிப்

புகழ் மங்கையெங்கும் திகழ்ப புகழ்சேர்

சேமங்கொள் பைம் பூம் பொழில் சூழ்ந்த தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசோ மிண்களே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
கோ	ராஜாக்கள்	ஆக்ககிற்பீர்	ஆக்கிக்கொள்ளவே
மங்க	நசிககவும் [நத]		ணடியிருப்பீர் !
வங்கம	மரகலங்கள் (நிறை	பூமங்கை	பெரியபிராட்டியார
கடல	கடல்சூழ்ந்த	தங்கி	(திருமாவிலே) தங்கி
வையம	பூமியிலுள்ளார்[கவும		யும
உயய	உஜ்ஜீவிக்குமபடியா	புலமங்கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி
குலமன்னர்	ராஜாக்களுடைய	மனனி	(இடவருகே) பொரு
அங்கம	சரீரமானது		ந்தியும்(அத்தாலே)
மழுவில்	மழுவிலே	புகழ்	கோத்தியாகிற
துணிய	துணியும்படியாகவும்	மங்கை	ஸ்தரீ
தாம்	தாமே	எங்கும்	எங்குமொக்க
அங்கு	அப்போதுண்டான	திகழ	உஜ்ஜீவலமாய்விளங்
அமருள்	பூசலிலேபுககு		காநிறக
படைதொட்ட	ஆயுதமெடுத்த [ய	புகழ்சோ	புகழையுடைத்தாய்
வென்றி	ஜயததையுடையவனா	சேமம்கொள்	அரணையுடைத்தான
தவம்	பினபு தபஸ்ஸுபண	பைம்பூம்பொழி	பரந்துபூத்தசோலை
	ணப்புக்க	ல்சூழ்ந்த	யாலசூழப்பட்ட
மாமுனியை	மஹாமுனியான ஸ்ரீ	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	
	பரசுராமாழ்வானே	சேர்மின்களே. (ரு)	
தமக்கு	தந்தாமுககு		

வ்யா—அஞ்சாமபாட்டு (கோமங்கவிதயாதி) ராஜாக்களென்று பேர்பெற்றாரடங்கலும் மங்க, கடல்சூழ்ந்தபூமி உய்ய, ராஜாக்களுடையசரீரம் மழுவிலே துணித்தவிடத்திலும் +கோபமமாறாதே ஆயுதம்தொட்ட அதிமாதரமான மஹாவீரயததையுடையனான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானைதந்தாமுக்காக்கிக்கொள்ளவேண்டியிருப்பீர்!

(பூமங்கையிதயாதி) பெரியபிராட்டியாரும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும், நித்யவாஸம்பண்ணி புகழ் மங்கை யெங்கு முஜ்ஜீவலமாய் வர்த்திபபதம் செய்து, புகழையும் காப்பையுமுடைய பொழில் சூழ்ந்த தில்லை. (ரு)

அரு.—அஞ்சாமபாட்டு. (கோமங்கவிதயாதி) இந்தரனுக்கு விரோதியாய உதாரண மஹாபலிபோலேயோ எங்களுடைய பரபலவிரோதிகள் என்னும் ஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்கு விரோதிரஸநீலதையை யருளிச்செய்யக்கோலி, வாமநாவதாரத்துக்கு அநந்தரபாவியான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் வீரசரித்ததை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, உ-தி, கூ-பா, நெய்வாய் சகக

மழுவில் துணிததபின்பும் படைதொட்டிருக்கையால் பலிததவர்த்தம்
(கோபமமாறாதே) என்று. (ரு)

மு — நெய் வாயழ லமபு தூர்த்து முந்நீர்

துணியப பணிகொண டணியார்ந் திலங்கும்

மையார் மணிவண்ணையெண்ணி துந்தம்

மனததே யிருத துமபடி வாழவலலீர்

அவ்வாயிளமங்கையா பேசவுந்தா

னரு மாமறை யந்தணர் சிந்தை புகச்

செவவாய்க்கிளி நானமறை பாடும் தில்லைத

திருச்சித்திரகூடம் சென்று சோமின்களே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
நெய்	கூரிய	வாழவல்லீர்	வாழவேண்டியிருப்பீ
வாய்	வாயையும்	அவ்வாய்	அவ்விடத்தில் [ர!
அழல்	அக்கிபோனதேஜ	இளமங்கையர்	சிறுபெண்கள் (தமப்
	ஸஸையுமுடைய		பன்மாஅத்யயநம்
அமபு	அம்பை		பண்ணக்கேட்டிரு
தூர்த்து	விட்டு		க்கையாலே,) அருமாமறை
முந்நீர்துணிய	கடலைவற்றச்செய்து		அர்த்தமறிய அருமை
பணிகொண்டு	(அதில்) அணைகட்டி		யான பெரியவேத
	னவளாய்		ததை
அணி	ஆபரணத்தாலே	பேசவும்	சொல்லவும், (அப்பெ
ஆரத்து	பூணமாய்		ணகளுடனேகூட)
இலங்கும்	விளங்காநிற்பதாய்	செவ்வாய்க்கிளி	சிவந்தவாயையுடை
மைஜா	கருமைமிக்க		யுகிளிகள்
மணிவண்ணை	மணிபோன்றவடிவமு	அந்தணர்சிந்	பராஹ்மணர்ஹருதய
	கையுடையவனை	தைபுக	த்திலேபுகும்படி
எண்ணி	அநுஸந்தித்து	நால்மறை	நான்குவேதங்களைபு
துந்தம்	உங்களுடைய	பாடு	பாடுகிற [ம்
மனததே	நெஞ்சிலே [படி	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்	சென்று
இருததுமபடி	நிதயவாஸமபண்ணும்	சோமின்கள்.	(கூ)

வ்யா — ஆறும்பாட்டு. (நெய்வாயிதயாதி) கடைந்து நெய்
பிட்ட வாயையுடைத்தாய், நெருப்பையுமிழுக்கிற அம்பையேனிக்
கடலைததுணித்து, அததைப்பணிகொண்டு, உஜ்ஜுவலமாய் கருமை
மிகக்கிருந்துள்ள மணிபோலையிருக்கிற திருந்தததோடே கூடின
விகரஹத்தை யுடையவனை யநுஸந்தித்து, உங்களுடைய ஹ்ருதயத
திலே நிதயவாஸமபண்ணுமபடி வாழவல்லீர்!.

(அவ்வாயென்று துடங்கி)†தன்வாயில பழுப்புப்போலே யிருக்
கிற பாலை(ஐ)களானபெண்கள் ஒத்துக்கேட்ட செவியேற்றாலே
சொல்லவும் பராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயத்துக்கேற்ற, சிவந்தவாயை

சகூஉ பெரியதிருமொழி, நு-ப, உ-தி, எ-பா, மௌவல்.

யுடைத்தான கிளியானது நல்ல ஸ்வரத்தோடே நாலுவேததையும் பாடாரின்றுள்ள திலலை. (சு)

அரு.—ஆரம்பாட்டு. (நெய்வாயித்யாதி) லோகத்தில் எதிரிட்ட ராஜாக்களைவென்றாகிலும் எங்களுடைய அபாரஸம்ஸாரஸமுதரத்தை வெல்லவல்லனோவென்ன; அந்தராவதாரத்தில் கடலைகலக்கின அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதத்தையருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அணி - ஆபரணமாய், அததாலே ஆர்த்து - பூரணமாய், இலங்குமதாயென்று விக்கரஹவிசேஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (உஜ்ஜவலமாய்) என்று.

“அவ்வாயிளமங்கையா - அருமாமறை - பேசவும் அந்தணர்சிந்தைபுக, செவ்வாய்க்கிளி-தான-நானமறைபாடு” என்றந்வயம திருவுள்ளம்பற்றித் தாதபாயமருளிச்செய்கிறார் (தனனித்யாதி). (சு)

பூ — மௌவல் குழலாய்ச்சி மென்தோளநயந்து

மகரம்சுழலச் சுழல் நீர்பயந்த

தெய்வத் திருமாமலா மங்கை தங்கு

திருமாரபனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர

கொளவைககளிறுறின் மருப்பும் பொருப்பில

கமழ் சந்து முந்தி நிவா வலங்கொள்

தெய்வப்புனலசூழ்ந் தழகாய் திலலை

திருசசித்திரகூடம் சென்றுசோமின்களே. (எ)

பதம்.

உரை.

மௌவல் முல்லைமலரை [ய
குழல திருக்குழலிலேயுடை
ஆய்ச்சி நபின்னைப்பிராட்டி
மெல மருதுவான [யுடைய
தோள் திருத்தோளோடே
நயந்து கலந்து, [மானவை
மகரம் மதஸ்யம்தொடக்க
சுழல சுழலும்படி
சுழல் சுழன்றுவருகிற
நீர்பயந்த கடல்பெற்ற
தெய்வம் அழகிய
திருமாமலாமல் பெரியபிராட்டியாரை
தங்கு தங்குகிற
திருமாரபனை திருமாவையுடைய
சிவையுள் நெஞ்சில [வினை

பதம்.

உரை.

வைத்தும் என் வைக்கவேண்டியிரு
பீர பீர!, (ஸிம்ஹத்
தோடேபிணங்கு
கையாலே)
கொளவை பிரிந்துகிற
களிறின் யானையின்
மருப்பும் கொம்பையும்
பொருப்பில் பர்வதத்தில்
கமழ் நறுநாற்றமகமழ்கிற
சந்தும் சந்தநததையும்
உந்தி தள்ளிக்கொண்டுவரு
நிவா வெள்ளாறு [கிற
வலங்கொள் வலங்கொள்ளாநிறகி
தெய்வம் அழகிய [ற
புனல்கூழ்ந்து ஜலம்கூழ்ந்து
அழகாய் தர்சனீயமான
திலலைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று
சோமின்கள். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மௌவலித்யாதி) †மௌவலோடேகூடின திருக்குழலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய ம்ருதுவான திருத்தோளிலேகலந்து, † அங்குண்டான மதஸ்யங்களா சூழலும்படி சூழன்றுவருகிற கடல பெற்ற பெரியபிராட்டியார்தங்கும் திருமார் வையுடையவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக்கொளவோமென்பீர்!.

(கௌவையித்யாதி) ஸிமஹத்தோடு பிணங்கிப் பிளிறுகிற ஆணையினுடைய கொம்பும், மலையில் பரிமளிதமான சந்தநத்தையும் தள்ளி நிவா என்கிற ஆறு வலங்கொள்ளாநிற்கிற விலக்ஷணமான புனல் சூழ்ந்து தர்சநீயமான தில்லை. (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (மௌவலித்யாதி). “ஸம்ஸாரஸமுதரத்தைக் கலக்கவல்லவன் வந்திருக்கிறதேசத்தில, சென்று சேர்மின்கள்” என்னுந் தீர், எங்களால் கிட்டப்போமோவென்ன; புருஷகாரபூதர் அருகேயுண்டு, பிறகாலியாதேசென்று சேருங்கொளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(மௌவலோடே) என்றது - முல்லைமலரோடே என்றபடி. (அங்குண்டான) என்றது - மேலேசொல்லப்படுகிற ஸமுத்ரத்திலுண்டான என்றபடி. கௌவை - ஆரவாரமாய், (பிளிறுகிற) எனறருளிச்செய்கிறார். ... (எ)

பு — மாவாயினங்கம் மதியாது கீறி

மழை மாமுது குன்றெடுத்தாய்தங்கள்

கோவாய் நிரைமேய்ததுலகுண்டமாயன்

குரை மா கழல் கூடும் குறிப்புடையோ

மூவாயிர நான்மறையாளாராளும்

முறையால் வணங்க வணங்காய்சோதித்

தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லை

திருசசித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

(அ)

பதம்.

உரை.

மாவின் கேசினன்னுமருதிரை
வாய் வாயையும் [யின்
அங்கம் உடலையும் [தே
மதியாது ஒருசரக்காக நினையா
கீறி பிளந்துபொகட்டு,
(இஃதரன் வர்ஷிப்
பிதத)
மழை கல்வாஷத்துக்கு
மா பெரிதாய்
முது பழையதான
குன்று கோவாததநமென்னு
மமலையை

பதம்.

உரை.

எடுத்த குடையாகஎடுத்து
ஆயர்தங்கள் இடையர்க்குத் தலைவ
கோவாய் னாய்
நிரை பசுத்திரனை
மேய்த்து மேய்த்து, (ப்ரளயாப
ததிலே)
உலகு லோகத்தை [த்
உண்ட திருவயிற்றிலேவைத்
மாயன் ஆஸ்ரயபூதனுடைய
குரை ஆபரணங்களால்சப்தி
ககிற
மா பெருமைதங்கிய

கழல்	திருவடிகளை	[ம்	வணங்க	ஆஸ்ரயிக்க
கூடும்	சேரவேணுமென்னு		அணங்காய	அபராக்குதமான
குறிப்புடையீர்	நீனைவையுடையீர்!		சோதி	தேஜஸையுடைய
மூவாயிரம்	மூவாயிரரான		தேவாதிதேவன்	ஸாவேஸ்வரன்
நானமறையா	பராஹ்மணர்		திகழுகின்ற	விளங்குகின்ற
ளா			தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	
நாளும்	நாள்தோறும்	[கபடி	சேர்மின்கள்.	(அ)
முறையால்	வவருபத்துக்குததக்			

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மாவாயித்யாதி) கேசியுடைய வாயோடே கூடஉடம்பை அநாயாஸேன இரண்டாகக்கிழித்து, இந்தரலைவந்த மழையிலே, பெருததுபபழைதான கோவர்த்தநத்தை யெடுத்த ஆயர்தலைவனாய்ப் பசுமேய்த்தது, லோகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்த ஆஸ்சாயுக்தனுடைய, ஆபரண ஒலியை யுடைத்தாய் போகயதைமிக்க திருவடிகளைக்கூடவேணுமென்று குறிப்புடையீர்!

(முறையால் வணங்க அணங்காயசோதி) சாஸ்தரங்கரில சொல்லுகிறபடியே ஆஸ்ரயிக்க, அவாகளுக்காஸ்ரயணியனாய் + தேஜஸையுடைய ஸாவேஸ்வரன். (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (மாவாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்குச் சொன்ன புருஷகாரபூதரை முன்னிட்டாஸ்ரயித்தார்க்கு, விரோதி பாபங்களைப்போக்கி துக்கவர்ஷத்தை நீக்கித்தன்வயிற்றிலேவைத்து நோக்கவல்லனென்னுமதுக்கு தருஷ்டாந்தமான அபதாநங்களை ஸூசிப்பித்து அவனிநுகடும் தேசத்திலே செல்லுங்கோ னென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அணங்காய - அப்ராக்குதமான, சோதி என்றாய், அதையருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸையுடைய) என்று. (எ)

மு —செரு நீல வேற்கண் மடவார்திறத்துச்

சினத்தோமி நின்று மனத்தால்வளர்க்கும்

அரு நீல பாவ மகலப் புகழ்சே

ரமராககுமெய்தாதவண்டத் திருப்பிர

பெருநீரகிவா வுந்தி முத்தங்கொணர்ந்தெங்கும்

வித்துமவயலுள் கயல் பாய்ந்துகளத்

திருநீல நின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
செரு	யுத்தத்துக்குப்பரிகர	புகழ்சோ	புகழையுடைய
	மான [ய்	அமராக்கும்	ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்
வேல்	வேல்போலேகூரிதா	எய்தாத	கிட்டவரிதான
நீலம்	நீலம்போலேகுளிரான்	அண்டதது	பரமபதத்தில் [பா!
	த [ராய்	இருப்பீர்	இருக்கவேண்டியிருப்பீர்
கண	கண்ணழகையுடைய	பெருநீர்	மிகக்கீரையுடைய
மடவார்திறத்து	மடப்பததையுடைய	நிவா	வெள்ளாறு
	ஸ்திரீகளிடத்தில	முத்தமகொண	முத்தகலைகொ
	(புஜிக்கநினைத்த	ரந்து	ணவேந்த
	போகங்களைவிலக்	உந்தி	தள்ளி
	குவார்பககல்)	வித்தும	விதைக்கிற
சினத்தோடு	கோபத்தோடு	வயலுள்ளங்கும	வயல்தோறும்
நின்று	இருந்து	கயல்	கயலமதளங்களை
மனததால்	நெஞ்சிலாசையாலே	பாய்ந்துஉகளை	குதித்துத்தள்ள
வளர்க்கும்	வளர்த்துவருமதாய்	திருநீலம்	அழகியநெய்தலமலர்
அரு	போக்கவொண்ணாத	நின்று	எவ்வுமொக்கப்பரந்
நீலம்	தண்ணிய	திகழுகின்ற	விளங்குகிற [து
பாவம்	பாபமானது	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	
அகல	போமபடி	சேர்மின்கள்.	(கூ)

வ்யா — ஒன்பதாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) யுத்தத்துக்குப் பரிகரமாய் நீலமான நிறததையுடைய வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடைய ஸ்திரீகள் திறத்தில, அதுக்குப் பரதிபந்தகாபக்கல் சினத்தோடே நெஞ்சிலாசையாலே வளர்ந்து பரிஹரிககவொண்ணாத தண்ணிதான பகவதபரதிபந்தகமான பாபம் போக பரஸித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கிட்டவரிய பரமபதத்திலே யிருக்கவேண்டியிருப்பீர்!

(பெருநீரென்றுதுடங்கி) மிக்கநீரையுடைய நிவா என்கிற ஆறுமுத்தைக்கொடுவந்து வித்துகிற வயலிலே திகழ்ந்தமான கயல்களையாய்ந்து தாவித்திரிய தர்சனியமான நீலம் நின்று திகழாநின்றான் தில்லை.

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) தாமுபதேசித்த ஆஸாயணத்துக்கு பல(ஃ) ஸ்வரூபந்தான் ப்ராப்யாந்தரநிவ்ருத்தபூர்வக பகவதப்ராப்தி என்று பல(ஃ) கௌரவத்தை நெஞ்சில் படுத்துகிறாரென்று ஸங்கதி.

“நீலம்” என்று - கறுப்பாய், அத்தால் தண்ணிமையைச்சொல்லுகிற தெனறருளிச்செய்கிறா (தண்ணிதான) என்று.

† (விக்ருதமான) என்றது - முத்தைவித்துகையாலே கல்லிட்டெறிந்தாற்போலே பயப்பட்டிருக்கிறவென்றபடி. நீலம் - நெய்தல். ... (கூ)

சூசூ பெரியதிருமொழி, ந-ப, உ-தி, க-பா, சீரார்பொழில்.

மு —சீரார்பொழில் சூழ்ந்தழகாய தில்லை

திருச்சித்திரகூடத் துறை செங்கண்மாலுக்

காராத உள்ளத்தவர் கேடடுவப்ப

வலை நீ ருலகுக கருளே புரியும்

காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி குன்றா

வொலிமாலையோ ரொன்பதோ டொன்றும்வல்லார்

பாராருலக மளந்தா னடிககீழ்ப்

பலகாலம் கிற்குமபடி வாழ்வார்தாமே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீராஜா	அழகுமிக்க [டு]	புயல	மேகமபோலே
பொழிலசூழ்ந்து	சோலையாலசூழப்பட்டு	கை	உதாரரான
அழகாய	அழகையுடைத்தான	கலிகன்றி	ஆழ்வாரா
தில்லைதிருச்சித்திரகூடத்து	[கிற]	குன்றா	குறையாத
உறை	நிதயவாஸமண்ணு	ஒலி	ஒசையையுடைத்தார்
செங்கண்மாலு	சிவந்தகண்ணழகை		மபடியருளிச்செய்த
கரு	யுடையஸர்வேஸ்வ		த
	ரனவிஷயமாக	மாலே	சபத ஸந்தர்ப்பத்தை
ஆராத	பகவதநுபவத்தில்த்ரு		யுடைய
	ப்திபிறவாத	ஒரொன்பதோ	பத்துப்பாட்டையும்
உள்ளத்தவர்	ஸ்நேஹததையுடைய	டொன்றும்	
	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	வல்லாரா	அர்த்தத்துடன் தற்க
கேட்டு	ஸ்ரவணமபண்ணி		வல்லவர்கள்
உவப்ப	ஸந்தோஷிக்கும்படி	பார்ஆர்உலகம்	பூமியையும்ஸ்வர்க்கார்
	யாக		திலோகங்களையும்
அலைநீர்	அலையெறிகிறஜலத்	அளந்தான்	அளந்துகொண்டவனு
	தையுடையகடலா		டைய
	ல்குழப்பபட்ட	அடிக்கீழ்	திருவடிகளிலே
உலகுக்கு	பூமியிலுள்ளார்க்கு	பலகாலம்	ஸாவகாலமும்
அருளே	பாஸாதததையே	நிற்குமபடியவாழ	அடிமைசெய்துவாத்
புரியும்	பண்ணும்ஸ்வபாவத்	வா	திக்கும்படியான
	தையுடையராய்		வாழ்வைப்பெறுவ
கார்ஆர்	மிகவுமபெருத்த		ர்கள். (க0)

வ்யா —பததாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) அழகுமிக்க பொழில் சூழ்ந்து தர்சனியமான தில்லையில் நிதயவாஸமண்ணுகிற ஸாவேஸ்வரனுக்கு, ஒருநாளும் ஆராத ஸ்நேஹததையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, உ-தி, க0-பா, சீராரொழில். சுகூள
 கள்கேட்டு ஸந்தோஷிக்க, கடல்சூழ்ந்த பூமிக்கு பரஸாதத்தைப்பண்ணு
 ம் ஸ்வபாவராய், கராகாலத்து மேகம்போலே பரமோதாரரான
 திருமங்கையாழ்வார குறையாத வோசையையுடைத்தாக வருளிச
 செய்த திருமொழி பத்துமவல்லார, பருதிவீபரசுரமான லோகத்
 தை யளந்தவன் திருவடிகளின்கீழே காலமெல்லாம் வாத்திக்கும்படி
 யான வாழ்வைப் பெறுவா. (க0)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அரு.—பததாம்பாட்டு. (சீராரிதயாதி) “உள்ளம்” என்கிறபதம் லக்ஷ
 ணையா ஸ்நேஹத்தைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹத்தை) என
 று. “அருளேபுரியும்” என்கிற அவதாரணலையார்த்தம் (ஸ்வபாவராய்) என
 றது. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மூன்றம்பத்தில் இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது

சகல பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, க-பா, வாடமருதிடை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியதிருமொழி - ஈ - ம் பத்து - ஈ - ம் திருமொழி
வாடமருதிடை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†கருஷ்ணவதாராதிகளிவிழவுதீரத் திருசசிதரகூடத் திலேவந்து ஸந்நிஹிதனான், எவலாருமாஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

அரு.—வாடமருதிடைப்ரவேசம் கீழ்த்திருமொழியில் ராமக்ருஷ்ணதி விபவங்களிலபதாநங்களை யாஸரயிக்கைக்குறுபபாகச்சொல்லி, “திருசசித திரகூடத்தில் சென்று சேர்மினகள்” என்றார்; இதுகேட்டசேதநாகு, விப வத்தில் நெஞ்சென்று அங்கே யாஸரயிக்கையில் ருசிபிறந்து அது காலாதீத மென்று பிறகாலிக்கவும் கூடுமென்று திருவுள்ளமபற்றி, அநத விபவங்களில் விரோதிரஸநசீலதையை பஹுமுகமாக வருளிசெயதுகொண்டு, அவனே திருசசிதிரகூடத்தள்ளாளெனன்று ஸமஸாரிகளநெஞ்சில படுததுகிறாரென் னும் ஸங்கதியை ஸங்கரஜேண ஸூசிப்பிக்கிறார் (க்ருஷ்ணவதாரேதயாந்). அதிசபத்தாலே ராமாவதாரமும் நரஸிம்ஹாவதாரமும் சொல்லுகிறது.

மு—வாடமரு திடைபோகி மல்லரைக கொன்றெக்கவித்திட

டாடல நன் மா ஷுடைத்தாய ராநிரைக்கன்றிடாதீரப்பான

கூடிய மாமழைகாதத கூத்தனை வருகினாரன்

சேமியோ பூம் பொழில் திலைச சித்திரகூடத் துள்ளானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மருதிடை	இரண்மெருதமரங்க ளினநடுவே	உடைத்து அன்று	கொன்று, இந்தரனவாஷிப்பித தவன்று
வாட	அவைவாழியிருநத வளவில்	ஆயா ஆநிரைக்கு	இடையருடைய [ந்த பசுக்கூட்டத்துக்குவ
போகி	தவழ்நதுபோய், சாணூரமுஷ்டிகாதி	இடா தீரப்பான்	துக்கத்தை தீர்க்கைக்காக
மல்லரை	மலலவர்க்கத்தை நிரஸித்து,	கூடிய மாமழை	திரண்ட பெரியகல்வர்க்கத்தை (மலையையெடுத்து)
கொன்று	நடைபழகினதாய் ஆடகலித்திட்டு	காதத	ரக்ஷித்தத
ஆடல	ஆடகலிகொண்டவரும நல்		
மா	அழகிதான [தாய் குதிரைவடிவுகொண ட கேசியை		

பெரியதிருமொழி, நு-ப, நு-தி, உ-பா, பேய்மகள். சகசக

கூடதன் என	மனோஹாரிசேஷ்டித	உயா	ஓங்கின	[டைய
	ததையுடையவன	பூமபொழில்	அழகியசோலை	நையு
	என்று எல்லாரும்	திலலைச்சித்திர	திலலைத்திருச்சித்திரகூ	
	சொல்லுமபடி	கூடதது	டத்திலே	
வருகின்றன	வருமவன்,	உள்ளான்	சித்யவாஸம்பண்ண	
சேடு	இளகிப்பதித்ததாய்		நின்றான்.	(க)

வ்யா — முதற்பாட்டு. (வாடவிதயாதி) † அஸுராவேசத்தாலே வந்த மருதாசையாலே இவன்கிடக்கிட்ட அவைவாட மருதின் நடுவே போய். (மல்லரைக்கொண்டு) சாணூரமுஷ்டிகரை நிரஸித்தது. † ஆவாலம் கொட்டி, (ஆடல) தன் ஸஞ்சாரத்திலே இவன் அர்ய பரணம்படி ஆடிகொண்டுவந்து தோற்றின கேசிகைக்கொண்டு, இடையருடைய பசுநிரைக்கு அன்றிதா தீர்க்கைக்காக, இந்தான் ப்ரேரித்த புஷ்கலாவாததகாதி மேகங்களெல்லாம் கூடி வர்ஷித்த பெருமழையைக்காதத மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தையுடையவன் என்று எல்லாரும் சொல்ல வருகிறவன்.—(சேடு) இளமையும், திரட்சியும். (க)

அரு — முதற்பாட்டு. (வாடவிதயாதி) (க) “இணைமருதிறழ்விழ” என்னுமா போலே முறிந்துவிழுகையைச் சொல்லவேண்டியிருக்க, “வாட” என்றதற்கு-வாடும் போதுபோனென்று விவக்ஷித்து ஹேதுபூவகம் தாத்பாயமருளிச் செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி). ஒக்கலித்திட்டி - பழகின, ஆடலுடைத்தாய் நல்லதான் மா என்று சபதார்த்தமாய், தாத்பாயமருளிச்செய்கிறார் (ஆவால மித்யாதி). (ஆவாலவகொட்டுகை) குதிரை நடைபழகருகைக்குக் கொட்டுகை.

மு — பேய்மகள் கொங்கை நஞ்சுண்ட பிள்ளை பரிசிதுவென்றால் மாகில மாமகள் மாதர் கேளவ னிவனென்றும் வண்ணின் பூமகள் நாயகனென்றும் புலன் கெழு கோவியர் பாடித் தேமலா தூவ வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்மகள்	பேயானபூதனையுடைய	பிள்ளைபரிசுடன்	பிள்ளையுடையப் பரகா
கொங்கை	முனையில்	ரூல்	ரம் என்னக்கேட்டு,
நஞ்சு	விஷத்தை	இவன்	இந்தகருவுணன் (இ
உண்ட	அமுதுசெய்தருளின		ளம்பிள்ளையல்லன்,
இது	ஆஸுர்யமானவிசேச	மா	பஞ்சாசத்தோழிவீஸ்
	யவ		தீர்ணயான

நிலமாமகளமா தர்	பூமியை பரகாரமாக வுடைய ஸ்ரீபூமிபிரா ட்டிக்கு	புலனகெழு	கண்டாநெஞ்சைக் கவரும்வடிவையு டைய
கேள்வன் என்று வண்டு உண் பூமகள்	வல்லபன் என்றும், [ம வண்டிகள [பூதிற் மதுபாரமபண்ணவி தாமரைப்பூவைப்பிற நதகமாகவுடைய [ம் பெரியபிராட்டியா	கோவியா பாடி தேன்மலா தூவ வருவான்	இடைப்பெண்கள் ஸ்தோதரபூரவக மாகப்பாடி செவ்விகுன்றாத்தபூவை பணிமாற வருமவன்
நாயகன் என்று	பதியென்றும் [ராகு	சித்திரகூடத்தாளான்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாமபாட்டு. (பேய்மகளிதயாதி)†(பிள்ளையுடைய)
படி-பேயாய்வந்த ஸ்தரீயினுடைய முலையில நஞ்சையுண்ட ஆஸ்சா
யமான-செயலென்றால், “இவன் கேவலம் பிள்ளையல்லன், ஸ்ரீபூமிப
பிராட்டிக்கு வல்லபன், பெரியபிராட்டியாக்கு நாயகன்” என்று
கண்டாருடைய இந்தரியங்களைப் பிணிகுகும் வடிவையுடைய இடை
ப்பெண்களபாடி, செயவிப்பூவைத தூவ வருமவன். †(பொலன்கெழு
கோவியா) என்று - பொன்னாலேசெய்த ஆபரணத்தையுடைய கோ
வியரென்னவுமாம் (உ)

அரு.—இரண்டாமபாட்டு. (பேயிதயாதி) கோவாத்தநோததரணுதி
அதிமாறுஷ்சேஷ்டிதவகளைச்செய்தவனே சிதரகூடத்தாளானென்றறிந்து
கிஸ்சயிக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னும் ஜிஜ்ஞாஸையிலே; இடைப்பிள
ளையா யிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீயிப்பதியென்று நிஸ்சயித்தார இடைப்பெண்கள
கண்டர்களே, அவனென நீங்களும்கொள்ளுவகோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“பிள்ளைபரிசு - பேய்மகள் கொங்கைகஞ்சுண்ட - இதுவென்றால், மா
நிலம்” இதயாதி என்றவ்யம் திருவுள்ளமபற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளை
யிதயாதி). (பிள்ளையுடையபடி) என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிலுண்டாயிருக்கும்;
அப்போது அந்வயத்திலே திருவுள்ளம். அன்றிக்கே, சில ஸ்ரீகோசங்களில்
(பிள்ளையுடையபடியே) என்று முண்டு; அப்போது, பிள்ளையைப்போலே மா
தவ்யமானபடியே என்றாய், “பேய்” என்றும் “மகள்” என்றும் சொன்ன
பதவ்யத்துக்கும் - பேயானது மதுஷ்யவேஷங்கொண்டதென்று கருத்த
ருளிச்செய்கைக்கு தருஷ்டாந்தமென்று கொள்ளவேணும்; இப்போது யதா
வஸ்த்திதமே அந்வயம். பொலன் - ஆபரணம், கெழுமுகை - சேருகையாய்,
அருளிச்செய்கிறார் (பொலனிதயாதி). (உ)

நீ குண்டலிதம் அருமபதத்துக்குப் பாடாந்தரமாயினும், ப்ராசீந வ்யாக்
யாந ஸ்ரீகோசங்களிலெவரும “பிள்ளையுடைய” எனறே காண்கிறது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, பண்டு, ச-பா, வளை. ௫௦௧

மூ — பண்டிவன வெண்ணெயுண்டானென ரூப்ச்சியாகுடிநீயிழிப்ப
எண்டிசையோரும் வணங்க வினை மருதுடு நடந்திட்
டண்டரும் வானத தவரு மாயிர நாமங்களோடு
திண்டிமல் பாட வருவான சித்திரகூடத துள்ளானே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	உரை.	பதம்.
இவன	இச்சிறப்பிள்ளை	நடந்திட்டு	தவழந்துபோய்
வெண்ணெய்	உ வெண்ணெயைக்கள	அண்டரும்	நிதயஸூரிகளும்
ண்டானென	வுகண்டு அமுதுசெ	வானததவரும்	ப்ரஹ்மாதிகளும்
று	யதானென்று	ஆயிரநாமங்க	ஸஹஸரநாமங்களைச்
ஆயச்சியா	இடைப்பெண்கள்	ளோடு	சொல்லி, (அவனு
கூடி	திரண்டு		டைய)
இழிப்ப	பழிக்க	திண	திண்ணிதான [தை
எண்ணிசையோ	எட்டுதிககிலுள்ளாரூ	திமல	ஆண்பிள்ளைத்தனத
ரும்	[ம	பண்டு	முற்காலத்திலே
வணங்க	ஸேவிகளும்படியாக	பாட	பாடுமபடி
இணைமருதுடு	சோந்திரின்ற இரண	வருவான்	வருமவன்
	டி மருதமரங்களி	சித்திரகூடததுள்ளான்.	(ஈ)
	ன் நடுவே		

வ்யா.—(பண்டிதயாதி) “இவன வெண்ணெயுண்டான்” என்று
இடைப்பெண்கள கூடி + யேச, எட்டுதிககிலுள்ளாரும் திருவடி
களிலே வணங்கும்படியாக, நிர்வாகமான மருதினுள்ளிட்டிப்போய,
இடையாகளும் தேவர்களாய் ஆயிரந்திருநாமங்களைச்சொல்லிக்
கொண்டு, தன்னுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைப் பண்டு பாடவரு
வான். (ஈ)

அரு — மூனரூபாடடு. (பண்டிதயாதி) பேய்மூலையுண்டபடியைக்கண்ட
இடைப்பெண்கள மேன்மை பேசினாராகிலும், வெண்ணெயுண்டபோது
இடைப்பிள்ளையென்றே ஏசுவங்கண்டோமீ! என்ன; வெண்ணெயுண்டு
கட்டுண்டுநின்றபோதே, நின்ற மருதிருத்தது, தேவராலும் இடையராலும் கொ
ண்டாடப்பட்டான் கண்டா என்று நெஞ்சிலுறைக்கச் சொல்லுகிறாரென்று
ஸங்கதி.

அழைக்கை-கூப்பிடுகையாய், பலிததவர்த்தம் (ஏச) என்றது. “இவன”
என்றுதுடங்கி, “திணமூல - பண்டு - பாடவருவான்” என்றந்யமம். . (ஈ)
மூ — வளைககை நெடுங்கண் மடவா ராய்ச்சிய ரஞ்சி யழைப்பத்

தனை ததவிழ் தாமரைப்பொய்கைத தண்டடம் புககண்டர்காண
முனைதத வெயிற்றழல் நாகத துச்சியில நின்றதுவாடத
தினைத்தமா செய்து வருவான் சித்திரகூடததுள்ளானே. (ச)

§ அழைப்ப எனது இவ்வரும்பதத்தககுப்பாடம். ஆயினும் “இழியப்”
என்பதே ப்ராசீந பாடமாகக் காண்கிறது.

௫௦௨ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, பருவம்.

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
வளை	வளைகளாலே அலங்க	புக்கு	போய
	ரிககப்பட்ட	அண்டா	இடையா
லக	கைகளையும்	காண	காணுமபடியாக
நெடு	நீண்ட	முளைத்தளியு	முளைத்தபற்களையும்
கண	கணகளையும் [யரான	அழல்	விஷாகரிகையுமு
மடவாரா	மடப்பதையுமுடை		[டைய
ஆயச்சியா	முனிகோபிமார்கள்	நாகத்துஉச்சியி	காளியனுகிறபாமபி
அஞ்சி	பயப்பட்டு	ல	ன்தலையிலே
அழைப்ப	கூப்பிட	நின்று	ஒருபடிப்படநின்று
தளை அவிழ	கட்டு அவிழுகிற	அதுவாட	அது இளைக்கும்படி
தாமரைப்பொ	தாமரைத்தடாகத்தி	தினைத்து	களித்து நாததம்செ
ய்கை	ன்	அமர்செய்து	பூசலபண்ணி [ய்து
தண	குளிரந்த	வருவான்	வருமவன்
தடம்	கரையிலே		சித்திரகூடத்துள்ளான். (ச)

வ்யா — நாலாமபாட்டு. (வளைக்கையிதயாதி) வளையாலே அலங்கருகமான லகையையும், பீதை(பீ)களாய்ப்பாாகரும் நோககையுமுடைய இடைப்பெண்கள அஞ்சிக்கூப்பிட, † கட்டவிழ்ந்தலாந்த தாமரைப்பொய்கையினுடைய ஸ்ரமஹரமான கரையிலேசென்று ; இடையாகாண, முளைத்தவெயிறையுடைய பாம்பினுடைய உச்சியிலே புக்குநின்று அதுவாடுமபடி கூடவிளைபாடி † அமர்செய்து வருமவன். (ச)

அரு.—நாலாமபாட்டு. (வளையிதயாதி) மருதிமுத்த வளவன்றிக்கே, பாம்பின படத்தில் தானேபோய் நடமாடின அபதாரத்தாலும் அவர்கள் பரனென்றிருந்தார்களென்று நியாமகாரதர மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“தளைத்தவிழ்” என்றவிடத்தில், “அத்து”சாரியைச் சொல்லாய், “தளை அவிழ்” என்றயருளிச்செய்கிறா (கட்டவிழ்ந்தலாந்த) என்று (அமர்செய்து) - புத்தமபண்ணி. (ச)

மூ — பருவக் கருமுகி லொத்து முததுடை மா கடலொத்து அருவித் திரடிகழ்கின்ற வாயிரம் பொன்மலை யொத்து உருவக் கருங்குழலாய்ச்சித் திறத தினமால விடைசெற்றுத் தெருவின திளைத்து வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பருவம்	சாகாலத்தினுண்டா	மா	பெரிய
	ன [ம	கடல்ஒத்து	கடல்போலேயும்
கருமுகில்ஒத்து	சாளமேகம்போலேயு	அருவித்திரள	அருவிகளின் ஸமூஹ
முத்துஉடை	முத்துக்களையுடைய		த்தினுலே

திகழுகின்ற	விளங்குகின்றன	இனம்	ஒன்றாகத்திரண்ட
ஆயிரம்பொன்	அநேகமரதநபாவதங்	மால்விடை	பெரிய ருஷபங்னை
மலைஒத்தது	கன்போலேயுமாய	செறறு	நிரஸித்த
உருவம்	அழகியவடிவையும்	தெருவில்	வீதியிலே
கரு	கறுத்த [ய	தினைத்து	(களித்து) விளையாடி
குழல்	திருக்குழலையுமுடை	வருவான	வருமவன்
ஆய்ச்சித்திறத்து	நப்பினைப்பிராட்டி	சித்திரகூடத்தள்ளான். (௫)	
ககாக			

வ்யா.—அஞ்சாமபாட்டு. (பருவமித்யாதி) † வாஷுகவலாஹ கம்போலேயும், முததுடைய பெருங்கடல்போலேயும், அருவித் திரளகளாலே விளங்குகின்றன † ஆயிரம் பொன்மலைபோலேயு மாய், அழகிய வடிவையும் கறுத்த திருக்குழலையுமுடைய நப்பின் னைப்பிராட்டியிடையாட்டத்துக்காக, திரண்டு பெருமையையுடைய ருஷபங்களைக்கொன்று, தன்பருவத்திற்பிளகைகளோடே தெருவிலே கூடி விளையாடி வருமவன், (௫)

அரு — அஞ்சாமபாட்டு. (பருவமித்யாதி) கீழ் நாலு பாட்டாலும் - அவ னதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைச்சொல்லி, அததால் அவன்பரன் என்றற் போலே நீங்களுமவனை நிர்ணயித்தாய்ரயியுங்கோ ளென்றா; இனி மேல் பாட்டுக்களில் - நப்பின்னை முதலானார்க்கு விரோதி நிராததந முகததாலே யுதவினாற்போலே உங்களுக்கு முதவுவானென்பாராய், அதில நப்பின்னைக் குதவினவிததை இதிலருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நப்பினை ந்ருஷ்டணனோடொத்த நிறமுடையவனென்று விவக்ஷிதந ருளிச்செய்கிறா (வர்ஷுகேத்யாதி). (பொன்மலைபோலேயும்) எனறது - ஆப ரணச் சொத்தியாலே. (௫)

பூ.—எய்யச் சிதைந்த திலங்கை மலங்க வரு மழை காப்பான் உய்யப பருவரை தாங்கி யாநிரை காததானென்றேததி வையத ஸ்தேவரும் வணங்க வணங்கெழு மாமலைபோலே தெய்வப்புள்ளேறிவருவான சித்திரகூடத்துள்ளானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எய்ய	அம்பினுடித்தபோ	வரும்மழை	வருகிறமழையை
இலங்கை	லங்கையானது [து	காப்பான	போக்குகைக்காக
சிதைந்தது	அழிந்தது;	உய்ய	(அவை) உஜ்ஜீவிக்ரும
ஆநிரை	பசுத்திரள்	பருவரை	பெரியமலையை [படி
மலங்க	கலங்கும்படி	தாங்கி	எடுத்து (அவற்றை)

ஸ்தேவரும் என்று அருமபதத்துக்குப்பாடம்.

௩௦௪ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, எ-பா, ஆவரிவை.

காத்தான் என	ரக்ஷிததான் என்று	மா	பெரிய
று		மலைபோலே	மலையைப்போலே
வையதது	பூமியிலுள்ள	தெய்வம்	அழகிய
எவரும்	ஸ்தவபரக்ருதிகளெ	புள்	பெரியதிருவடிமேலே
	ல்லாரும்	ஏறி	ஏறிக்கொண்டு
ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பணணி	வருவான்	வருமவன்
வணங்க	ஆஸ்ரயிகும்படியாக	சித்திரகூடத்துள்ளான். (சு)	
அணங்குஎழு	தேவாவிஷ்டமான		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எய்யவிதயாதி) இவன் பண்டு எய்ய, லங்கையழிந்தது; பசுக்களு மிடையரும் மலங்கும்படியாக வருகிற மழையைக் காக்கைக்காக, அவை உய்யும்படிக் கீடாகப் பெரிய மலையையெடுத்தாக்காதானென்றேததி. †பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் வணங்க, தேவாவிஷ்டமான மலைபோலே, பெரிய திருவடிமேலே யேறி வருமவன். (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (எய்யவிதயாதி) இதில் - பிராட்டிக்கும் பசுக்களு க்கு முதலிணைப்போலே யுதவுமவனென்றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி. (பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும்) என்றதுக்கு - “வையததேவா” எனகிறபதத் தாலே பூஸு-ராகளைச் சொல்லிற்றேயாகிலும், ஸ்தவபரகாரான தைவபர க்ருதிகளெல்லாரையும் சொல்லுமென்று திருவுள்ளம். (சு)

மு —ஆவரிவை செய்தறிவா ரஞ்சன மா மலைபோலே
மேவு சினத் தடல வேழம் வீழ முனிந்தழகாய
காவிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழ வீதிவருவான
தேவர்வணங்கு தண்டில்லைச் சித்திரகூடத்துள்ளானே (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
இவை	இப்படிப்பட்ட ஆனை	முனிந்து	சிறியருளி
	தொழிலகளை	அழகாய	அழகையுடைத்தாய்
செய்தறிவார் செய்தார் எவர்? ஒரு		காவிமலா	நீலோதபலம்போலே
ஆ	வருமில்லை; (அதா	நெடு	நீண்ட [கறுத்து
	வதெனென்னி	கண்ணா	கண்களையுடையஸ்த
மா	பெரிய [ல்;)		ரீகள்
அஞ்சனமலை	அஞ்சனகிரிபோலே	கைதொழ	ஸேவிகும்படியாக
போலே	யாய்	வீதி	திருவீதியிலே
மேவு	பொருந்திய [தாய்	வருவான்	எழுந்தருளுமவன்,
சினம்	கோபத்தை யுடைத	தேவாவணங்கு	தேவாகள்வந்துஆஸ்ர
அடல	மிடுக்கையுடைய		யிக்குமதாய்
வேழம்	சுவலயாபீடம் என்னு	தண்	ஸ்ராமஹரமான
வீழ	வீழும்படி [ம்யானே	தில்லைச்சித்திரகூடத்துள்ளான். (எ)	

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, அ-பா, பொங்கி. ௫௦௫

வயா.—ஏழாமபாட்டு. (ஆவரிதயாதி) † எவரிவை செய்தறி
ரா? பெரியதொரு† அஞ்சநகிரிபோலே, ஸவாபாவிசுமான சினத்தை
டைததாய் யுத்தோர்முசுமான ஆனை குட்டிசு சுவாபோலே விழும்
டி சீறி, தாசகீயன்களாய் காலிமலாபோலே கறுத்து நெடிய
ண்ணையுடைய ஸ்தரீகள் கைதொழுமபடி விதியிலே வருமவன்,
தவாகளாஃரயிகும திலலைசுதிதிரகூடததுளளானே. ... (எ)

அரு.—ஏழாமபாட்டு. (ஆவரிதயாதி) ஆகிரை காததவளவே யன்றிகே
ரீமதுரையில் பெண்களுக்கு களிறுதருபுணாச்சி கொடுத்தவன் உங்க
க்குதவவனென்கிறாரென்று ஸங்கதி. அதாவது - ஆனையால்வந்த ஆபத்தை
போககித தன்னைக் கண்ணார்க்கண்டருபவிகக கொடுத்தானென்கை. கரு
ண்ணமேலே யானைவருமதுவே பெண்களுக்காபத்திறே.

(எவரிவை செய்தறிவார) என்றதுக்கு மூன்றுயோஜனை. அதாவது -
சய்தவிலை - சுவலயாபீடிரஸநாதி வ்யாபாரங்களை, எவரறிவார? ஒருவரு
றிவாரில்லை என்று ஆழ்வார தமமில் தாமநொந்து, எத்தனை நாமுபதேசித
ரலும் திருநதுவாரரிதாயிருந்தென்று எடுபடுகிறாரெனதுதல்; அன்றிக்கே,
ஸ்மிதர்ங்காக இவ்வருந்தொழிலகளைச் செய்தாரா? ஒருவருமில்லை என்று
மபெருமானுடைய சேஷடிததந்லீடுபடுகிறாரெனதுதல்; அவனனுமன்றிக
க, ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களிடபாடாய, “செய்தறிவார” என்ற வநநதரம,
ன்று என்றொருபதத்தை மூலவ்யாகயாநங்களில் அதயாஹரிததுகொண்டு,
நகதொழுமபடி) என்றபதத்தோடந்வயிததுக கொள்ளவுமாம். (அஞ்சந
ரிபோலே) என்றதுக்கு - (விதியிலே வருமவன்) என்றததோடந்வயம்.
அஞ்சநகிரிபோலேயிருக்கிற” என்று - சுவலயாபீடததுக்கு விசேஷணமாக
மாம். ... (எ)

ப.—பொங்கி யமரினொருகால பொன்பெயரோனை வெருவ
அங்கவனாக மனைந்திட டாயிரந்தோ ளெழுந்தாடப
பைங்க ணிரண்டெரிகான நீண்ட வெயிறொடு பேழ்வாய்ச்
சிங்கவருவில் வருவான் சித்திரகூடததுளளானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நருகால	ப்ரஹ்மாதனைச் சீறி	அருகு	அவ்விடத்திலே
	னவன்று	அவனஆகம்	அவனுடையஉடம்
அமரில்	யுத்தத்தில்	அனைந்திட்டு	பிளந்து [பை
பொன்பெய	ஹிசணயனை	ஆயிரந்தோள்	அநேகம்திருத்தோள்
ரோனை		எழுந்துஆட	கனம்தோற்றவ்யா
வெருவ	அவன்) அஞ்சுமபடி		பரித்து [ன்றள்ள
பொங்கி	களிந்து (சீறி)	எரிகான்ற	நெருடபை யுமிழாகி

நடுகூ பெரியதிருமொழி, ந-ப, ந-தி, கூ-பா, கருமுகில்.

பை	பசுத்த	வாய	வாயையுமுடைய
இரண்டெண்	இரண்டெண்களையும்	சிங்கவருவில்	நரஸிம்மமரூபியாய்
நீண்ட	தீர்க்கமான	வருவான்	வருமவன்
எயிறு	கோரைப்பறகளையும்	சித்திரகூடத்துள்ளான. (அ)	
பேழ	பெரிய		

வயா, — எட்டாம்பாட்டு (பொங்கியித்யாதி) யுத்தத்திலே பண
 டொருகால ஹிரண்யனை வெருவுமபடி ிசீறி, அவவிடத்திலே அவ
 னுடைய உடம்பையனைந்து, ஆயிரந்தோளதோறம வயாபரித்த, ஜாத
 யுசிதமாக எரிகானற பசுமையையுடைய கண்ணும், நீண்ட எயிறும
 பெரியவாயுமான லிம்ஹரூபத்தை யுடையனய் வருமவன். பொங்
 குகை - மிகுதி. (அ)

அநு — எட்டாமபாட்டு (பொங்கியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - திருந்து
 வாறொருவருமில்லை என்றபகூத்தில, தமமுடைய கருபாதிசயதாலே திருந்
 தாத லோ + ததாககு அசசம பிறகடுமபடி, விலங்கிப்போனாரெல்லாரும்
 ஹிரண்யன் பட்டது படுவரென்கிருரென்று ஸங்கதி; மறறைப்பகூங்களில்,
 பெண்களுக்குத் தவின் வளவன்றிககே ஸ்ரீபரஹலாதாழ்வானுக்கு வந்துதோற்றி
 னறபோலே யுதவுமவனென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“அமரிலொருகால பொன்பெயரோனை வெருவ - பொங்கி - அங்கு”
 இதயாத்யவ்யமுநேவருளிச்செய்கிறா (யுத்தத்திலே யித்யாதி). பொங்
 குகை - மிகுதியாய, கோபத்தால் வந்தமிகுதியாய, பலித்தவாத்தம் (சீறி)
 எனறது. கான்ற - உமிழ்ந்த. .. (அ)

மு. — கருமுகில்போலவதோமேனி கையன வாழியும் சங்கும
 பெருவிறலவானவர்கூழ வேமுலகும தொழுதேத்த
 ஒருமகளாயாமடந்தை யொருத்தி கிலமகள் மறறைத்
 திருமகளோடும் வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமுகில்போ	காளமேகமபோலே	சங்கும	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வா
லவது	கறுத்து		னையும் [யை
ஜா	ஒப்பற	கையன	திருகைகளிலுடைய
மேனி	வடிவழகையுடைய	பெருவிறல்	மிக்கமிடுகையுடைய
	[யும	வானவா	தேவர்கள் [ய
ஆழியும்	திருவாழியாழ்வானே	கூழ	கூழ்ந்து ஸேவித்திற்
			கவும்

எழ்உலகம	எழுலோகங்களிலுள்	ஒருத்திலமகள்	மற்றொருத்தியான
தொழுது	ஸேவிதது [ளாரும		ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிய
ஏதத	ஸ்தோதரமபண்ணும		யோடும
	பமக்கீடாக	மற்றை திருமக	இன்னும் பெரியபிரா
ஒருமகள் ஆயா	ஒருத்தியான நப்பின்	ளோடும	ட்டியாரோடும கூ
மடந்தை	னைப் பிராட்டியோ	வருவான்	வரும்வன் [ட
	டும	சித்திரகூடத்துள்ளான்.	(க)

ஓயா.—ஒன்பதாமபாட்டு. (கருமுகிவிதயாதி) காளமேகம் போலேயிருக்கும் வடிவையும், கையில திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்ச ஜ்யததையுமுடையனாய், பெரிய மிகுக்கையுடைய பரஹ்மாதிகா குழந்து ஸேவிக்க, ஸபதலோகத்திலுள்ளாரும் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த, பிராட்டிமார் மூவரோடுமகூட வருமவன். (க)

அரு.—ஒன்பதாமபாட்டு. (கருமுகிவிதயாதி) கீழ் - எம்பெருமானுடைய அபசாநங்கள் சொல்லிக்கொண்டு மிகுக்க ஆஸ்யனோபயுக்தமாகச்சொல்லி, இவையொன்று மில்லாவிட்டாலும் விடலாமோ இவனுடைய போய்தையென்று திருவுள்ளமபற்றி, வடிவழகும் ஆயுதச்சோத்தியழகும் பிராட்டிமாரோட்டைச் சோத்தியும் கண்டு தூமாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளும் வணங்குமபடி பாரீரென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி. (க)

மூ.—தேனமா பூர்பொழில் திலலைச்சித்திரகூடமமர்ந்த வானவர் தங்களபிராணை மங்கையாகோன்மருவார் ஊனமர்வேல கலிகன்றி யொண்டமிழொன்பதோடொன்றும் தானிவை கற்று வல்லார்மேல சாரா தீவினைதானே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார திருவடிகளே சரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	வணடுகள்	அமா	பொருந்தித்தகடும்
அமர்	மொப்த்த	படி	
பூ	அழகிய	வேல	வேலதொழிலில் வல
பொழில்	சோலையையுடைய		லரான [யத
தில்லைச்சித்திர	தில்லை திருச்சித்திர	கலிகன்றி	ஆழலா அருளிச்செ
கூடம்	கூடத்திலே [கிற	ஒண்தமிழ	அழகிய தமிழ்ப்பா
அமர்ந்த	நிதயவாஸம் பண்ணு		ஷையாலான
வானவர்தங்கள்	அயாவறுமமராகளுக்	இவை ஒன்ப	இப்பததுப்பாடடை
பிராணை	ருத் தலைவனாவ	தோடொன்	யும
	னவிஷயமாய	றும	[யலித்து
மங்கையாகோ	திருமங்கையிலுள்ளா	கற்று	அர்த்தத்துடன் அப
ன்	ராகரு ராஜாவாய்	வல்லார் மேல	அதிகரிக்க வல்லவர்க
மருவார்	சத்ருக்களுடைய	தீவினை	பாபங்கள் [ள்பக்கல்
ஊன்	சரீரத்தில	சாரா	கிட்டமாட்டா (க0)

௫௦௮ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, ௧௦-பா, தேனமர்.

வ்யா — பததாம்பாட்டு. (தேனிதயாதி) வண்டுகள் படிந்து
பூததபொழியையுடைய தில்லையில் சித்திரகூடத்திலேயமாந்த* அபா
வறுமமராகள திபதியை, திருமங்கைக்குராஜாவாய்,†சதருக்கள்சரீர
மே தனக்கு உறையாகவுடைய வேலையுடைய ஆழவாரருளிச்செய்த
அழகிய தமிழான விப்பத்துமபயனிததவர்களபக்கல, அவாகள் பண்
ணினபாபம பலாநுபவத்துக்காகச் சாரா. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனிதயாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “வானவா” எனற
பதத்தை, ஆஸ்ரயிப்பார்க்குறுப்பாக, தூமானிகளும் வந்தாஸ்ரயிக்கக்கண
டர்களேயென்ன வேணடுகையால, அதுக்காக பரஹ்மாதிகள பரமாககிளு
ரேயாகிலும், இப்பாட்டில் “வானவா” எனறதுக்கு, “தங்கள்” என்று அஸா
தாரண்யம் தோறறச்சொல்லுகையாலும், ஆழவார்க்கு ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப்
பிரானென்றது-அதிசயமாய்த்தோற்றமுமையாலும், (க) “அமராக்குமெயதாத
வண்டததிருப்பி” என்று பல(ஸ்)ஸவரூபத்தைக் கீழ்த்திருமொழியிலருளிச்
செய்தத்தோடு இததிருமொழிகு எகவாக்யதையைச்சொல்லுகையாலே ப்ரா
ப்யகோடிகடிதரான நி த்யஸூரிகளேயாகவேணுமென்றருளிச்செய்கிறார்
(அயர்வறுமமராகளதிபதியை) எனறு. இப்பதததுக்கு (அருளிச்செய்த) என
றத்தோடவயம், “மருவார” என்றதினர்த்தம் (சதருக்கள்) எனறது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்தில் மூன்றந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ந - ம் பத்து, ச - ம் திருமொழி,
ஒருகுறள் ப்ரவேசம்.

• ————— •

வ்யா.—†நீங்கள் அவனைப்பெறுகைக்குறுப்பாகப்பண்ணும ஸாதநாதுஷ்டாந்ததை அவனான உங்களைப் பெறுகைக்குறுப்பாக அவதாராதிமுகங்களாலே பண்ணிகொடு இங்கேவந்து நின்றானென்றா; அவன்படியிதுவானபின்பு, அர்த்ததிதவம் துடக்கமாக மேலுள்ளவறையெல்லாம் அவன் கையிலேயேறிட்டு, நீங்க எவனுக்கந்த சீராமவிண்ணகரை யாஸ்ரயியுகோளென்கிறா. இவன் ப்ரமபகதி பாயந்தமாகப்பண்ணினாலும் அதடைய பராதிகூல்யநிவ்ருத்தி மாதரத்திலே நிற்கும்படியிறே பேற்றினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பாரத்தாலிருப்பது.... ... *

அநு.—ஒருகுறளின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழியாலமாக - நீங்கனொரு ஸாதநாதுஷ்டாந்தம் பண்ணவேண்டா, சித்திரகூடததுள்ளானையாஸ்ரயியுங்கோ ளென்னொன்றிர்; பேற்றின்கனத்தைப்பார்த்தால் இவ்வளவினாலே பலம் கைப்படுமென்று நாங்கள விஸ்வஸிக்கும்படி யெங்ஙனெயென்னும் சங்கையிலே; வருத்த ஸ்வாமியாகையால் உங்களைப்பெறவேணுமென்று, ப்ராப்தாவும் ப்ரபாகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானு மவனையிருக்கையா லுங்களுக்கு விஸ்வஸிக்கத்தட்டென? அவனிலும் அவனுக்கந்த ஊரையாஸ்ரயிக்கையே யமையுமென்றருளிச் செய்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறா (நீங்கனிதயாதி) அததித்வமாத்த்ரமாகிலும் இவன் பக்கலிலே வேண்டாவோ? இத்தையுமவன்றலையிலே யேறிட்டு நிர்ப்பரனையிருக்கக்கூடுமோவென வ்ருளிச் செய்கிறா (இவனித்யாதி). பேற்றுக்கு அப்ரதிஷேதமே வேண்டுவது, அதுக்கு மேற்பட்ட அர்த்ததிதவம் முதலானவை யெல்லா மிவனுக்கு வேணுமென்கிற நிரூபத்திலையென்று கருத்து. . . . *

மு —ஒருகுறளா யிருநிலமூவடிமண் வேண்டி.

யுலகளைத்து மீரடியா லொடுக்கி யொன்றும்

தருகவென மாவலியைச் சிறையிலவைத்த

தாடாளன தாளணைவீர் தக்ககீர்த்தி

யருமறையின் திரள் நானகும் வேளவியைந்து

மங்கங்களவை யாறு மிசைகளேழும்

தெருவின்மலி விழாவளமும் சிறக்கும்காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சோமினீரே.

நிகு0 பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, க-பா, ஒருகுறளாய்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒரு குறளாய்	அதவிதீயமான வாழ்வாழிவைக்கொண்டு (மஹாபலிபகதவிலேசென்று)	கோத்தி	பெருமையையுடையதாய் [மான]
இருநிலம்	பரந்தபூமியில்	அரு மறையின்	அதத்தமறியஅசகய வேதங்களின்
மூவடிமண வேண்டி	மூன்றுஅடிமணனை இரந்து	திரள நான்கும்	திரள்கள நாலும்
உலகனைத்தும்	லோகங்களெல்லாவற்றையும்	ஐந்துவேளவி யும்	பஞ்சமஹாயஐந்துக ளும்
ராமயால்	இரண்டடியாலே	ஆறுஅங்கங்க ளும்	வயாகரணதிஅங்கங்க ளாறும்
ஒடுக்கி	அடக்கி	எழுஇசைகளும்	ஸப்தஸ்வரங்களும்
ஒன்றும்	மறறைஒரடியும்	மலி	மிகக்கருபதாய
தருகளை	தரவேண்டிமஎன்று	வீழா	உதஸவங்ளின்
மாவலியை	மஹாபலியை	வளமும்	அழகும்
சிறையில்வைத்த	பாதாளமாகிறசிறையிலேவைத்தவனான	சிறக்கும்	மிடும்படியான
தாடாளன	ஸாவாதிசுனைய	தெருவின்	வீதிகளையுடைய
தாள	திருவடிகளை	காழி	காழியில்
அணைவீர	கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!	சீராமவிண்ணகர	ஸ்ரீராமவிண்ணகரத்
தக்க	அவனுக்குத்தகுதியா	கா	தை
		கீர்	நீங்கள்
		சோமின	ஆஸ்ரயியுங்கோள. ()

வ்யா.—முதற்பாட்டு.--(ஒருகுறளாய்) வடிவைக்கண்டபோதே செரலன்றையக கொடுக்கவேண்டிமபடியான அதவிதீயவாமர னாய். (இருநிலம்) பரப்பையுடையதானபூமியை (மூவடிமண்வேண்டி) †தனக்கென்னக்காலபாவுகைக்கு ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, இதையவனுக்காககி அவனபக்கவிலேயிரந்து, இந்தலோகங்க ளைய இரண்டடியாலே அடக்கி, “மூன்றடிதருகிறோம் என்றாய், மறறை ஓரடியும் தாராயோ” என்று (மாவலியைச் சிறையில் வைத்த) அநந்தரம், இந்தரபதம் அவன பெறக்கடவனாக அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்த. (தாடாளன தாளணைவீர) “ஆஸ்ரிதார்த்த மாகத்தானிரந்தான” என்னும் மேனமையையுடையவன் திருவடி களைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!

(தக்கவியாதி) அபௌருஷேயதவ ிபந்தநமான கோத்தியை யுடைய வேதங்களுடைய திரள்களநாலும்,பஞ்சமஹாயஐந்துகளும், ஆறங்கங்களும், எழிசைகளும், தெருவிலேமிக்கிருந்துள்ள உதஸவ ததாலவந்த அழகும், இவையெல்லாமடையச் †சிறக்குமபடியான காழியில் சீராமவிண்ணகரை ஆஸ்ரயியுங்கோள. ... (க)

பெரியதிருமொழி, டு-ப, ச-தி, உ-பா, நானமுகனா. நுகக

அரு.—முதற்பாட்டு. (ஒரு குறள்தியாதி) “மூவடிமணவேணுமென்று இருநிலத்தைவேண்டி” என்றநவ்யம திருவுள்ளம்பற்றித் தாதபாய மருளிச் செய்கிறா (தனக்கென்ன விதயாதி). தாடானன - ஸாவாதிகள்.

(சிறகமுபடியான) ஸம்ருததமாம்படியான. (க)

மூ.—நானமுகனா மிகத்தருக்கை யிருக்குவாய்மை

நலமிகுசீ நுரோமசனா நவிறறு நகக

னான்முகமா தலையோடே னெழித்த வெநதை

யொளிமலாச்சேவடியணைவி ருமுசேயோடச்

சுனமுகமா வளையனாவா யுகுத்த முததைத்

தொலருரு சினையென்னசசூழந் தியங்க எங்கும

தேனமுகமா கமலவயல் சேல்பாய் காழிச

சீராமவிண்ணகரேசோமினீரே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நானமுகன்	ப்ரஹ்மாவிலுடைய	உழு	உழுகிற
நாள்	ஆயுஸ்ஸு	சே	எருத்கள
மிக	அதிசயிக்க (அத்தால் வனுகருண்டான)	ஒட	(சேருக்காலே) ஒட
சருக்கை	காவத்தை,	ஒடமுகமா	ப்ரஸவகாலமாயிருக்
இருக்கு	வேதத்தை	வளை	சங்குகள் [கிற
வாயமை	உச்சரியாசின நவனா	அளாவாய	வங்குகளில்
நலமிகுசீ	மிகக் ஆசாரத்தையுடையனான	உருத்த	என்ற
உரோமசனா	ரோமசபகவானால்	முத்தை	முத்தக்களை [வை
நவிறறு	போகவுவித்தது	விதாலருரு	பெரியருரு களான
நககன	நகருனருத்தனா டையனான	சினையென்ன	தங்களுடையமுட்
	டைய (சையிலேஒட்டியதாய)	சூழ்ந்துஇயங்க	டைபென்று
ஊன்ஆர்	மாஸ்ஸளமான	எங்கும	பார்த்தவீடமெல்லாம்
முகனதலையோ	ப்ரஹ்மாவின்கபாலத்	தேன	தேனவெள்ளத்தை
ட்டு	தில்	முகமா	முகத்தாலேசொரி
உணன	(இரந்துணகிற) ஊ	கமலம்	கிற [டைத்தாய்
ஒழித்த	போககின [னை	சேல்	தாமரைமலர்களை யு
எந்தை	ஸாவஸ்வாமியினது	பாய்	சேலமதஸ்யந கள
ஒளிமலர்	செவ்விமலாபோன்ற	வயல	பாயாநின்றுள்ள
சேவடி	சிவந்ததிருவடிகளை	காழிச்சீராம விண்ணகரேசோமின்	வயல்களையுடைய
அணைவீர	சேரவிருமபுவீ!	நீரே.	(உ)

வ்யா — இரண்டாமபாட்டு. (நானமுகன்தியாதி) ரோமச பகவான், “ப்ரஹ்மாககனென்று சிலர் நீரகருமிழிபோலே தோற்று வது மறைவதாய்ப் போகக்கடவது எத்தனைபோ” என்றுனாறிறறு.

௩௨ பெரியதிருமொழி ஈ-ப, ச-தி, உ-பா, நான்முகனார்.

†சதாமுசனுடைய ஆயுஸ்ஸின்மிகுதியாலுண்டான துர்மாததை, †வேதங்களைஉச்சரியாநிற்பானாய் ஆசாரபராதாந்யததாலவந்த வேற் றததையுடையனான ரோமசபகவானுலே, †“சதாததசபுவநங்களுக கும கடவேன், எனனோபாதி ஆயுஸ்ஸுடையாருணடோ” என்கிற தூாமாததைத்தவிதது.(நககனிதயாதி)†ருதரனுடைய பிதாவுமாய் லோகருருவுமாயிருக்கிறவனைத் தலையையறுதது, அததாலே பாதகி யாய் மாமஸபரசுரமான தலையோட்டிலேயிரந்து அதிலே ஜீவிததுத திரிகிற எளிவரவைததவிததஸ்வாமி. †ஜகததுக்கு ஈஸ்வராகளாக பரஸிததரிருவருமிறே; அவாகளிருவருடையவும் அபிமாநத்தைக கழித்தானுயிற்று (ஒளிமலாச்சேவடியணைவீர) அவனுடைய ஸ்வா பாவிகமான ஈஸ்வரதவததால்வந்த புகரையுடைய திருவடிகளைப பெறவேண்டியிருப்பீர.

(உழுசேயிதயாதி) †ஆணைபோலையாய் பெரியமிக்கையுடைய சேககனையிறே பூட்டியுழுவது அவைதவறுவோடினவாறே, “அப போது பரஸனிததது, இப்போது பரஸனிததது” என்றுதோன்றும் படி தொட்டாமேலே தோஷமாம்படியிருக்கிற †சங்குகள், தான் கிடக்கிறவங்குகளினுடையவாசலிலே முததுக்களையின்றன; அவற் றை தொல்குருகுண்டு - என்று மொக்கப்பழகச்செய்தேயும் “இது முத்தது, இதுமுட்டை” என்று வாசியறியமாட்டாதபடி டுறத்தகுரு குகள், அவை தன்னுடைய முட்டையாகக்கொண்டு விட்டுப்போக மாட்டாதே சுற்றம் பறவாநிறகுமாயிற்று. அவை பறக்கிறகாற் றாலே, பாராததபாரத்தவிடமெலலாம பக்வமாய்த் தலையிலே மிக்கதே னையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூக்களாலரநிற்குமாயிற்று, அந்த மதுவைப பாரம்பண்ணின கயல்களானவை பாயாநிறகுமாயிற்று.*

அரு — இரண்டாமபாட்டு. (நான்முகனிதயாதி) தன்னை இரப்பாளனு க்கி ஆஸரிதாககரியன செய்யுமவன் வந்திருக்கும் காழிசசிராமவிண்ணகரை ஆஸ்ரயியுங்கோனென்னச செய்தேயும், ஆறியிருந்தீர்கள், இதுககடி உங்களு டைய ஸ்த்திரதவபுத்தியும், பெருமையுமன்றோ, பரஹ்மாவியுஸ்ஸின்படி கேட்டிகோளே. ருதரனெளிவரவையும் கண்டிகோளே யெனகிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்றானுயிற்று) என்றவநந்தரம், அநதப்புராணப்ரஸித்தியைக் கொண்ட ருளிச்செய்கிறாரென்று சேஷம். நான்முகனுடைய நாளானது - ஆயுஸ்ஸா னது, மிக - அதிசயிக்க, அத்தாலுண்டான, தருகை - காவததை, என்றுசப்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, வையணைந்த. (ருகந)

மார்த்த மருளிச்செய்கிறா (சுதாமுகுனிதயாதி). “இருகரு” இதயாதிகரு
சபதாரதத மருளிச்செய்கிறா (வேதங்களை யிதயாதி) “நவிற்து” என்றது-
சொல்லுவிக்கையாய, அதுதானும்-நாகுமிப்போலே எத்தனைபோ பரஹமா
திகனென்ற வார்த்தையாய, அததால் பலித்த காவலிருத்தியை யருளிச்செய
கிறா (சுதாததச்சேதயாதி) “முகம்” எனறது - முகன எனறும், பரமுகன
பரஹமாவாய, சககருடைய முகனாதலையோடமுனனை யொழித்தவெந
தை எனறவையமாய, தாதபாய மருளிச்செய்கிறா (ருதாருடையவிதயாதி).
மனக்கருழிறவருமிதே “நககருடைய” எனறதுக்கு, “ஊண” என்றததோ
டவ்யம். இவவளவுக்கு முடகருதையருளிச்செய்கிறா (ஐகததுக்கிதயாதி).

பரஹம் ருதராதிகளபோன்ற சேககளைக்கொண்டு பத்தியுழவனான
வெம்பெருமான பழம்புனமான ஐகத்தை ஸருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுவிக்க,
அவர்கள் “நாஸவரோஹம்” என்று கைகழியவோட, நம்பூவாகள் போன்ற
சங்குகள ஸவஸவபாவரைப் பெறுவிக்க, ஆதிமூலமான வெம்பெருமான தன
க்கஸாதாரண புதரதவப்பிரதிபத்தியாலே இவர்களிடத்தில வயாமுகத்தன
யிருக்க, அததால் கமலமலாமேல பாவை முகக்கமலம் விகளித்து, அதுராகா
திசயம் வெள்ளமிட, அதிலே துள்ளாநிற்பா நித்யஸூரிகளென்னும் வயங்
கயாராதததுக்கு ஸூசகமாக, திருப்பதிக்குச் சிறப்பையருளிச்செய்கிறாரெ
ன்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறா (ஆனைபோலே யிதயாதி) “வனை”
என்றதினாததம் (சங்குகள்) என்றது அன் - வங்குகள் உருத்த - னன்ற. (உ)

மு.—வையணைந்த துதிககோட்டு வராகமொன்றும்

மண்ணெல்லா மிடநதெடுதது மதங்களசெப்து

நெய்யணைந்த திகிரியினால் வாணனதிண்டோள

நோததவன தானனைகிறபீர நெய்தலோடு

மையணைந்தருவனைகளதங்கண்கொன்றும்

மலாககுமுதம் வாயென்றும் கடைசிமாகள்

செய்யணைந்து களைகளையா தேறும் காழிச

சீராமவிண்ணகரேசோமினீரே

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வைஅணைந்த	கூர்மைபொருந்திய	மதங்கள்	மதகாரயமானவ்யா
முதி	முனையையுடைய		பாரங்களை
கோடு	கொம்பையுடைததா	செயது	பண்ணி
ஒன்று	ஒப்பற்ற [ன]	வாணன	பாணஸூரனது
வராகமாய	பனியிருக்கொண்டு	திண	தருடமன
மண்ணெல்லாம்	பூமிமுழுவதையும்	புதள	புதுங்களை
இடந்து	பிளந்து [றி]	நெய்யணைந்த	கூர்மையையுடைய
எடுத்து	தூக்கக்கொண்டு [ன]	திகிரியினால்	திருவாழியாலே
	சூடு		

நாகசு பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, ச-பா, பஞ்சிய.

நோததவன்	துணிததளமபெருமா	சூழ்தமலா	சிவந்த ஆம்பல்மலரை
தான்	ஊடைய	தமவாயென்று	தங்களவாயாகவும் எ
அணைகடீரா	திரவமகளை [ளே!	ம	ணணி
கடைசிமாகள	சேரவிருமபமவாக	செய	வயலகூல
நெபதலோடு	பளளஸ்தரீகள்	அணைந்து	(களைபறிகக) இழிந்து
மைஅணைந்த	நெய் = லமலரையும்	களைகளையாது	களைபறியாமல
ருவளைகள்	கருமைமிடுந்த	ஏறும்	வெறுமனேசரை
தங்களை - ளென	ருவளைமலரையும் [ம		யேறுகின்ற
தும்	தங்களை கண்களாகவு	காழ்ச்சீராமவிண்ணகரே	சேர்மின்
		நீரே.	(ந.)

வ்யா — மூன்றாமாட்டு (வையிதயாதி). கூாமை மிக்கிருந்
துள்ள முனையையுடைய கொம்பையுடைத்தான அதவிதீய மஹா
வராஹமாய், பூமிபரபபடைய இடந்தெடுத்தகுகொண்டேறி. ஈஸ்
வரதவததாலவந்த செருக்காலே மதகாயமான வயாபாரங்களைப
பண்ணி (நெய்) கூாமை. †கூாமையுடையதிருவாழி கடைந்துநெய்
யிடடிருந்துள்ள திருவாழியாலே, தேவதாந்தரபஜந்தாபபண்ணி
அத்தாலே தனக்கு மிககுகா கிணைத்திருக்கிற வாணனுடைய திண்
ணிய தோளகளைநோததவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்போ!

நெய்தற்பூவோடேகூட கறுபடி மிக்கிருந்துள்ள ருவளைகளைத்
தங்கணகளென்றும், மலரையுடைத்தான †அரக்காமலைத் தந்தா
முடையவாயென்றும், †கடைசிமாற களைபறிப்பதாக அடுத்த வய
விலேயிழிந்து, கண்ணுக்கும் வாய்க்குமவற்றோமின்டான ஸாவதா
ளாமயததாலே சளைபறியாதே போந்தேறுகிற காழியில ... (ந.)

அரு.—மூன்றாமாட்டு. (வையணைந்தவிதயாதி) நீங்கள் பரளயாபத்
ரகுகளுன வவன்படி யறிந்தாஸ்ரயிக்காவிடில் வாணனப்பட்டது படுவிகோ
ளென்குரூரென்று ஸங்கதி.

“நெய்” எனறதினாத்தத்ததைத் தந்தரேன வருளிச்செய்கிறா (கூா
மையிதயாதி) “நோதத” என்றது - துணிததவென்றபடி.

(அரக்காமல்) சிவந்த ஆம்பல். (கடைசிமாற) கடைசியான ஜ்ரமத்தை
யுடைய பளளசுகள. ... (ந.)

மு.—பஞ்சிய மெல்லடிப் பிணைதிருத்தது முன்னாள்
பாய் விடைக ளேழடாததுப பொன்னன்பைமபூண்
நெருகிட்டு குருதியுக் வுகிவேலாண்ட
கினமலன தாளணைகிறபீர நீலமாலைத

தஞ்சுடைய விருநா தழைப்பத தரளமாங்கே

தண மதியின் நிலாக் காட்டப பவளந்தன்னுல

செஞ்சுடா வெயில விரிகரு மழகார காழிச

சீராமவிண்ணகூரே சோமினரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
பஞ்சிய	செம்பஞ்சுபோலே	மாலை	அந்திப்பொழுதை
மெலஅழி.	மருதுவானத்ருவழக	தஞ்சுடைய	தணகுத்தஞ்சுமாகவு
	லையுடைய	இருள	இருட்டை டைய
பின்னைதிறத்து	நப்பின்னைப்பிராடழி	தழைப்ப	அதிசயிப்பிககவும
	ககாக	ஆங்கு	அவற்றின்மடுவோயழு
முனநாள	முற்காலத்தில் [கிற		த்தின
பாய	கண்டாமேலேவிழு	தரளம	முத்துக்கள
எழவிடைகள்	எழுருஷ்பங்கனையும்	தண	குளிர்ந்த
அடாதது	அழித்து	மதியின	சந்தரணது
பொன்னன	ஹிரண்யனது	நிலா	நிலவை
பைம்பூண	அழகியஆபரணங்கள்	கட்ட	காட்டவம்
நெஞ்சு	மார்பை [நிறைந்த	பவளம்	பவழங்கள்
இடநது	பிளந்து	தன்னுல	இடையிடையேதாங்
குருதி	ரகதம்		களழுத்தப்பட்டி
உக	பீறிப்புறப்படுமபடி		ருப்பதனல
உகிராவேல	நகங்களாகிறவேலை	செஞ்சுடா	ஸூரியனது
ஆண்ட	காராயங்கொண்ட	வெயில	காந்தியை
நின்மலன	பரிசுத்தநுனளமபெ	விரிகரும	பரப்பவும்
	ருமானது	அழகுஆ	(இவராலவந்த)அழ
தாள்	திருவழிகளை [களே!		கையுடைய
அணைகிறபா	அணையவிருமபுமவா	காழிச் சீராமவிண்ணகூரே	சோமின
நீலம்	(மாடங்களிற்பதித்த)	நீரே.	(ச)
	நீலரதநங்கள்		

வ்யா — நாலாமபாட்டு. (பஞ்சியவிக்யாதி) செம்பஞ்சுபோலே மருதுவான திருவழிகளையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகப, பண டொருநாள், கண்டா மேலேவிழுகிற ருஷ்பங்களேழையுமழியச்செ ய்து, ஹிரண்யனுடைய ஆபரணங்களால் ஆலங்கருதமானநெஞ் சை அநாயாளேந கிழித்துப்பொகட்டு; ரகதமானது கொடுத்தப புறப்படுமபடியாக, ஆளிடஞ்செய்தல ஆயுத்ததாலேயழியச்செய் தல் செய்கையன்றிககே, ஆஸ்ரிதவீரோதியைத்தானே கைதொட்டுத் திருவுகிராகிற வேலாலே யழியச்செய்து அததால்வந்த சுததியையு டையவன் திருவழிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பா!

(நீலமிக்யாதி) அவ்வூரில் மாடங்களிலமுததின நீலரதநம், மாலையைத் தனக்குத் தஞ்சுமாகவுடைய, அதாவது - ராத்ரியைத்

நூக்க ப்ெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, னு-பா, தெவ்வாய்.

†தனக்கு அபாஸ்ரயமாகவுடைத்தாயிருக்கிற இருளைத்தழைப்ப, நடு வேயமுத்தின் முததானது, குளிர்ந்த சந்தரனுடைய நிலாவைக காட்ட, இடையிடையேயமுத்தின் பவளமானது, புகரையுடைய ஆதிதயனுடைய பரகாசத்தைக்காட்டாநின்றது †ஆக, ஏசகாலத்திலே இருளும் சந்தரோதயமும் வெயிலுமொக்ககணடநுபங்கி குமபடியான தேசமாயிற்று. (ச)

அநு —நாலாமபாட்டு. (பஞ்சியவிதயாதி) வாணனைப்போலே கைகழி கை மாதரமனறிகே ஹிரண்யன பட்டது படுவீர்கள் அவனையாஸ்ரயியாவி டில, ஆஸ்ரயித்தால் நப்பினையிடத்தில் போலே வ்யாமுகத்தனுவனென கிறுரென்று ஸங்கதி.

“தனக்குத் தஞ்சமாக வுடையராத்திரியை” என்றதுக்கு விவரணம் (தன க்கபாஸ்ரயமிதயாதி). “அழகார” என்றதின் தாதபர்யமருளிச் செய்கிறா (ஆகவிதயாதி). (ச)

மூ.—தெவவாய மறமன்னா குருதிகொண்டு

திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்குத்திருத்திசெயது

வெவவாய மாகீண்டு வேழமட்ட

விண்ணவாகோன்தாளணைவீர விகிர்தமாதா

அவவாயவாளநெடுங்கணகுவளைகாட்ட

அரவிர்தம் முகங்காட்ட வருகே யாம்பல்

செவவாயின் திரள் காட்டும வயலசூழ காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சோமினீரே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெவ்வாய	சத்ருக்களாகிய	அட்ட	முடித்த
மறமமனனர்	வீரமுள்ளராளாக்கரு	விண்ணவாகோ	அமராகளதிபதியின
குருதிகொண்டு	ரகத்ததாலே [டைய	ன்	து
திருக்குலத்தில்	தனவமசத்தில்	தாள	திருவடித்தநாமரைக
இறந்தோர்க்கு	முடிந்தவார்களுக்கு	ளை	[ளே !
திருத்திசெயது	(உ.தக்கரியையால்) த	அணைவீர்	சேரவிரும்புமவாக
	ருத்திசெய்விதது,	விகிர்தம்	வேறுபாடுள்ள
வெய	க்ஞரமான	மாதா	ஸ்தரீகளுடைய
வாய	வாயையுடைய	அவ்வாய	அப்படிப்பட்ட
மா	குதிரையுருவாய்வந்த	வாள	ஒளிபொருந்திய
	கேசினபவனை	நெடு	(காதளவும) நீண்ட
கீண்டு	கிழித்தது [மயானையை	கண	கணகளை
வேழம்	குவலயாபீடமன்னு	குவளை	நீலோதபலமலர்கள்

காட்ட	காட்டவும்	செவ்வாயின்	சிவந்தவாயின்
அரவிரதம்	தாமரைமலர்கள்	திரள	கூட்டங்களை
முகம்	முகத்தொளியை	காட்டே	தோற்றுவிக்கிற
காட்ட	காட்டவும்	வயல்கூழ்	கழனிக்குந்த
அருகே	ஸமீபத்திலுள்ள	காட்சிசீராமவிண்ணகரே	சோமின
ஆம்பல்	செவ்வல்லிமலர்கள்	நீரே.	(சு)

வ்யா—அஞ்சாமபாட்டு (தெவ்வாய்விதயாதி) சதருக்களாய் மறதையுடையராயிருக்கிற ராஜாக்களையழியச்செப்து, அவாக னுடைய ருதிரவெள்ளததைக்கொண்டு, வமசத்திலே முடிந்துபோ னாகரு உதககரியைகளைப்பண்ணி. இவவளவாலே - ஸ்ரீபரகராமர் ஸ்வாணை நினைக்கிறது. வெவவிதான வாயையுடைத்தாய்க்கொண்டு பயாவஹமாமபடிதோற்றின ஆஸ்ரிதவிரோதியான கெசிவாயை அநாயாஸேந கிழித்து, குவலயாபீடத்தைமுடித்து, அயாவஹாம ராகள்திபதியாயிருந்துவைத்து, இப்படி ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைக் கை தொட்டுப்போக்குமவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்.

(விகிர்தமாதா)† விஸஜாதீயஸ்வபாவைகளாயிருந்துள்ள ஸ்கரீக னுடைய அப்படிப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண்களைக் குவளைகளானவை காட்ட, தாமரைப்பூவானது முகத்தில் தேஜஸ் ஸைக்காட்ட, அருகே அலாந்துநின்ற அரக்காமபலானது சிவந்த அதரத்திலுடைய திரளைக்காட்டுகிற. (ரு)

அரு.—அஞ்சாமபாட்டு. (தெவ்வாய்விதயாதி) ஹிரண்யணப்போலே தான் பட்டுப்போன வளவனறிககே, (க) “மூவெழுகால கொன்ற” என்கிற படியே ப்ரதிகூலரைக்குலமாக அழிகுமவன் கிடர், அவன் விஷயத்திலது கூலித்து ஜீவித்துப்போங்கோ னென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

திருத்தி - தருபதியென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறா (உதகேதயாதி). “அட்ட” என்றதினாத்ம (முடித்து) என்கிறது.

விகிர்தம என்றது - விலக்ஷண விகாரமுடைய என்றாய், பலிதமருளிச் செய்கிறா (விஸஜாதீயத்யாதி). (ரு)

மூ.—பைங்கண்விறல் செம்முகத்து வாலி மாளப

படாவனத்துக் கவந்தனொடும படையார திண்கை

வெங்கண்விறல் விராதனுக விற்குனித்த

விண்ணவாகோன தாளணைவீர வெறுப்பு போலும்

௩௧௮ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, பைங்கண்.

துங்கமுக மாளிகைமே லாயங் கூறும்
துடியிடையாரா முக்ககமலச சோதி தன்னால்
திங்கள்முகம் பணிபடைக்கு மழகார காழிச
சீராம விண்ணகரே சோமி னீரே

(கூ)

பதம்.	உரை	பதம்	உரை.
பைங்கண்	பசுமைபா ன க ண க ளையும்	அணைவீர	கூடவீருமபுமவா களே!
விறல்	மிடுக்கையும்	வெறபுப்போலு	மலைகள்போலே
செமமுகம்	(கோபத்தால்)சிவந்த முகத்தையுமுடை ய [ரம்	துங்கம்	உயர்த [டைய
வாலி	வாலிபென்னுமவாந	முகம்	முன்பரதேசத்தையு
மாள்	முடியும்படியாகவும்	மாளினக	மாளிகைகள் [று
படா	பரந்த	மேல	மேலறிவத்திலேறின
வனத்து	காட்டிலுள்ள	ஆயமகூறும்	தொழமைசொல்லிய ழைக்கிற
கவந்தனொடும	கபந்தன்னெனும் ரா கூஷஸனும்	துடி	உடுகைகபோன்ற
திணை	தருடமான	நுடையாரா	மதயபரதேசத்தையு டையஸதரீகளது
படை	ஆயுதங்கள்	முகக்கமலம்	முகப்பங்கஜங்களு டைய
ஆர	நிறைந்த	சோதி தன்னால்	காந்திகளினாலே
கை	கைகளையும் [யும்	திங்கள்	(ஆகாசத் து லா வு ம) சந்தரனது
வெங்கண்	உத்தரமானகண்களை	முகம்	வதநமானது
விறல்	வெற்றியையுமுடைய	பணி	(துக்கத்தாலு ண டா ன) கண்ணீரை
விராதன்	விராதனென்னும் ரா கூஷஸனும்	படைக்கும்	இடைவிடாமற்கொ ண்டிருக்கும்படி
உக	உயிர்விடுமபடி	அழகுஆர்	அழகு நிரம்பிய
வில்லுனித்த	வில்லைவளைத்த	காழிச சீராமவிண்ணகரே	சோமின் ரீரே.
விண்ணவா	தேவதேவனானசகர வர்த்தித்திருமகனு டைய		
கோன்			
தாள	திருவடிகளை		

(கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாடமி. (பைங்கணிதயாதி) ஜாதிபரயுகதமான
கண்ணில பசுமையையும், மிடுக்கையும், சீரத்தாலே சிவந்த முகத்
தையுமுடைய வாலி முடியும்படியாக, பரந்த காட்டிலேயுண்டான
துவந்தவங்களைபடைய இரணமிகையாலும் வாரி பகலித்ததுகொண்டு
வருகிற கபந்தனோடேகூட. (படையாராதிணைகை)†திண்ணியபடையா
ரந்தகை, வெவவிய கண்களையும் மிடுக்கையுமுடைய விராதன் முடி
யும்படியாக, வில்லைவளைத்த. (விண்ணவாகோனதாளனைவீர்) வீரோ
தியைப்போக்கி தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்பபண்ணிக்கொடுத்த
சகரவாதத்தித்திருமகன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டியிருப்பீர்!

பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, கூ-பா, பைங்கண். நுகண்

(வெற்பிதயாதி) மலைபோலேயோங்கின முகத்தையுடைத்தா
யிருக்கிற மாளிகைகளின்மேல்நிலத்திலேகின்று தோழமையைச்
சொல்லியழைத்து விளையாடுகிறதுடிபோன்ற இடையையுடையரான
ஸ்தீர்களுடைய முகமாகிற கமலத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸாலே சந்
தரனுடைய முகமானது தூக்கத்தை பராபியாநிற்கும்- “நாமென்ன
ஜீவநம் ஜீவிக்கிறோம், இவாகளோடொப்புச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே
ஒப்புப்போராதபடியிருப்பதே” என்று தூகப்படாநிற்குமாயிற்று.
தீசந்தரனுக்குச் சந்தரனிலாகன; தேஜஸ்ஸைச் சந்தரனுக்குண்டாக்
குமவாகளென்னவுமாம். (கூ)

அரு — ஆரம்பாட்டு. (பைங்கணிதயாதி) ராஜலோகத்தை வென்ற
வளவேயுனறிகே வரபலத்தாலே பெருமிகையு எதிரினறிகேயிருந்த
வாலியையுமவென்ற மிகையு கிடரென்று ராமாவதாரத்தில் வீரசரித்ததை
இனி யிரண்பொட்டாலே யநுஸந்தித்து, இவனிருந்த தேசத்தைப்பற்றின
வாதே உய்யலாமெனகிறாரென்று ஸங்கதி.

“படாவனதது” என்று விசேஷிக்கைக்கு வேறு கபந்தனுண்டோவென்ன,
அதுக்குத் தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (பரந்தவிதயாதி). (ஸதவங்களை)-ஜந்
துகளை. விராத்தனுக்கு விநலை விசேஷணமிட்டிருக்க, திணை” என்னவே
ஹோமாவென்னும் சங்கையிலே அநவயம்காட்டுகிறா (திண்ணியவிதயாதி).
கபந்தனிடத்தில் விலகுனித்ததில்லையாகிலும், வில் குனித்தது உபலக்ஷண
மாய, வான்பிடித்தமையும் சொல்லக்கடவது. (க) “सुखं दुःखं च भवेत्
शान्तिर्युद्धं च ॥ सुखं दुःखं च भवेत् शान्तिर्युद्धं च ॥ सुखं दुःखं च भवेत्
शान्तिर्युद्धं च ॥ सुखं दुःखं च भवेत् शान्तिर्युद्धं च ॥” ததஸ்ஸென
தேசகாலஜ்ஞெள கடகாப்பயாமேவ ராகவெள அச்சிந்ததாம் ஸுஸம்
ஹருஷ்டெள பாஹு தஸ்யாமஸ்தேசதஃ என்றிறே பரமாணகதி.

(முகத்தை) ஆக்ரஃபதேசத்தை. “ஆயமகூறும்” என்றினர்த்தம்
(தோழமையைச் சொல்லியழைத்து) என்றது. “பனி” என்று கண்
ணீராய், அததால் தோற்றின தூக்கத்தின் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்
(நாமென்னவிதயாதி). “பனி” என்றததால் - குளிர்ந்தியாய், ப்ரஸாதத்தை
விவக்ஷித்தது, அதுபடைக்கு மென்றாததாநதரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (சந்த்
ரணக்கிதயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). . (கூ)

நிஉ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, எ-பா, பொருவில்.

மு —பொருவில் வலம்புரி யரக்கன முடிகள பததும்

புறறு மறிந்தனபோலப புவிமேற சிந்தச

செருவில் வலம்புரி சிலைக்கை மலைத்தோள வேந்தன

திருவடிசோந்துய்கிறபீர திரைநீராத தெளகி

மருவி வலம்புரி கைதைக கழியூ டாடி

வயலநண்ணி மழைதருநீராத தவழகால மன்னித

தெருவில் வலம்புரி தரள் மீனும் காழிச

சீராம விண்ணகரே சோமி னீரே.

(எ)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
பொருஇல	ஒப்பிலலாத	வலம்புரி	சங்கங்களை [லை
வலம்புரி	பலத்தைக்கொண்ட	திரை	அலையையுடையகட
அரக்கன	ராவண்ணது	நீராதது	விட்டு
முடிகளபததும்	பததுதலைகளும்	எளகி	இளைத்து [ழியை
புறறுமறிந்தன	புறறைவெட்டித்திரு	கைதைகழி	தரையையுடையக
போல	பபிலைபுரைபுரை	மருவி	அடைந்து
	யாயத்தோற்றுவன	ஊடு	அக்கழிநடுவே
	போல	ஆடி	அவகுமிநடுமுலாவி
புவிமேல	யுத்தபூமியிலே	வயல்	(பின்பு) கழனிகளில்
சுந்த	சித்திக்கிடக்க	நண்ணி	பரவேசித்து
செருவில்	யுத்தத்தில	மழைதருநீர	மழைஹலம்
வலம்புரி	வெற்றியை	தவழ	வந்துவிழுகிற
புரி	தரத்தக்க [த்தரித்த	கால்	வாய்க்காலாலே
சிலை	ஸ்ரீகோதண்டத்தை	தெருவில்மன	தெருக்களில்புகு (நீ
கை	கையையும்	னி	வடிந்தவாறே)
மலை	பாவதம்போன்ற	வலம்புரி	சங்கங்களுக்கும்
தோள	புஜங்களையுமுடைய	தரளம்	முத்துக்களையும்
வேந்தன	ராஜபுதரரானபெரு	ரானம்	பெற்றுத்தருகிற
	மாளது		
திருவடி	சரணம்புஜத்தை	காழிச் சீராமவிண்ணகரே சோமின்	
சோந்த	கிட்டி [வாகளே!	நீரே.	(எ)
உபகிறபீர	உஜ்ஜீவிகக்கருதும்		

வ்யா — ஏழாமபாட்டு. (பொருவில்லிதயாதி)ஒப்பிலலாதபல (பல, ததைப பண்ணுகின்றதுள்ள ராவண்ணுடைய தலைகளபததும், புறறு மறிந்துகிடக்குமாபோலே, தேவதைகருடைய வரத்தாலே பூண்கட் டுனவை பூமியிலே சிதறுமபடியாக, அவனைப்போலே வருசுந்ததா லன்றிக்கே யுத்தத்திலே பல(பல)த்தைப்பண்ணுகின்றதுள்ள வில்லையு டையனாட், சத்ருக்களால் சலிப்பிக்கவரிதான தோளையுடைய சுகர வாததித்திருமகளைக்கிட்டி, அவன் விரோதியையபோக்க, அவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிககவேண்டியிருப்பீர்!

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, அ-பா, பட்டரவு. ஞடக

(திரைநீரிதயாதி)†கடல்நீரிலே தேங்கிப்போந்தேறினவென்னுதல்; †அன்றிக்கே, திரை, நீதது - விட்டு, கடலைவிட்டு, வலம்புரியானது போந்தேறிச் சற்றிருந்து, தாழையையுடைத்தாயிருக்காமகழியிலே போப்பபுகு, அங்கே இதஸ்ததஃ ஸஞ்சரித்து, அநக்ககழிதான் வயலகளளவும் வரவொளளம கோத்தபடியாலே வயலிலே வந்துகிட்டி, அவுவிடர் தன்னிலே வர்ஷஜலம் தேங்குகின்றது, ஆதுவாய்க்காலாலே ஊரிலேவந்து புருர அவ்வழியாலே தெருவிலேவந்தேறி, அந்நீர்வடிந்தவாமே பின்னை போகமாட்டாதே அவுவிடர் தன்னிலேகிடந்து, வலம்புரியையும் முததையும் ஈனாகிறகுமாயிற்று. வலம்புரிவயிறறிலே வலம்புரிபிறக்கத்தடடிலையிறே ... (6)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பொருவிவிதயாதி) (புற்றுமறிந்து கிடக்காமபோலே) என்றது - புற்றை வெட்டித்திருப்பினால் புரையுமையா யிருக்காமபோலே யென்கை. புரை - பாழி.

“திரை” என்று - கடலைச்சொல்லிறறாய, நீரில் “தெங்கி” என்று - தேங்குதலாய, அததால் - போந்தேறினமை பவித்ததென்றருளிச்செய்குறா (கடலிதயாதி). திரையை, நீதது - நீங்கியென்றாய், விட்டுஎன்றாய், என்கி - இளைப்பாலே ஈடுபட்டென்றாய், பாடாநதரத்தில் இப்படிபதவிபாகம் விவகூறித்தருளிச்செய்குறா (அன்றிக்கேயிதயாதி). பாடபேதமில்லாமல், கேவலபதத்தைப்பிரித்து ஆததாந்தரம் சொன்னொரெனலாம்படி, “நீதது” என்று ரேபனோடே கூடசில ஸ்ரீ கோசங்களிலுண்டு. “மருவி” என்றதின் பவிதாரத்தம் (சற்றிருந்து) என்றது. (7)

மு.—பட்டரவே ரகலலகுல் பவளச் செவவாய்

பண்ணெடுந்தோள பிண்ணெடுங்கண் பாலா மின்சொல்

மடடவிழும் குழலிக்கா வானோ காவின்

மரங்கொணாரந்தா னடியணைவி ரணிலகன் தாவ

நெட்டிலைய கருங்கமுகின செங்காய் வீழ

நீள்பலவின தாழ்சிணையில நெருங்கு பினத்

தெட்டபழம் சிதைந்து மதுச் சொரியும் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சோமி னீரே.

(அ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பட்டு	பட்டுவஸதரமணிந்து	அகல்	பரந்த [யும்
அரவு	பாமபின்படத்தை	அல்குல்	நிதமப்பரதேசத்தை
	யொத்து	பவளம்	பவழம்போல்
ஏர்	அழகியதாய	செவ்வாய்	சிவந்தவரையையும்

பண்ணை	மூங்கிலபோலே	அண்ணை	சேரவிருப்பவர்களே!
நெடு	நீண்ட	அணில்கள	அணில்களானவை
தேள்	தோள்களையும்	தாவ	கிளையில்கின்றன
பண்ணை	பெணமானின்களை		யில்ஸஞ்சரிகக
	போலே [யும்	நெடு	நீண்ட
நெடுக்கண்	விசாலமானகண்களை	இலைய	இலைகளையுடைய
பாலஆம்	அமருதஸத்ருசமான	கருங்கமுகின்	கறுத்தபாக்குமரங்க
இனசொல	இனியசொறகளையு	செங்காய்	பழக்காய்கள [ளின்
	முடைய, (அப்போ	வீழ	உதிர்வதினை
	தலாந்தழக்களின்	நீள	நீளவளப்பதாலோவ
	ஸம்ருத்தியாலே)		கித்தழைத்த
மட்டுஅவிழும்	மதுவெள்ளமிடாரின்	பலவின்	பலாமரங்களின்
	றுள்ள	தாழ்	காய்க்கனத்தால்தா
சூழலிக்கா	அளபாரத்தையுடை	சினையில்	கிள்களில் [ழந்த
	யஸ்ரீஸத்யபாமை	நெருங்கு	நெருங்கியிருந்துள்ள
	ப்பிராட்டிக்காக	பீனம்	பருத்த
வானோர்	சேவனைகளையு	தெட்டபழம்	பகவபலங்கள்
காவின	சோலையில்கினறும	சினைத்து	நசுங்கி
மரம்	பாரிஜாதவ்ருகத்தை	மது	தேனை
கொணர்ந்தான்	பிடுங்கிக்கொணாத	சொரியும்	பொழிகிற
	ஸ்ரீ கருஷ்ணனு	காழிச சீராமவிண்ணகரே	சேர்மின்
அடி	திருவடிகளை [டைய	நீரே.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பட்டிதயாதி) பட்டையுடைத்தாய், அரவுபோலேயாய், அழகிதாய், அகன்றிருந்துள்ள - நிதம்பபரதேசத்தையுடையருமாய், பவளமபோலே சிவந்த அதரத்தையுடையருமாய், மூங்கில்போலே நெடிய தோள்களையுடையருமாய், மான்போலேயிருந்துள்ள நோக்கையுமுடையளாய், பாலென்றுசொல்லலாமபடி இனிய பேச்சையுமுடையளாயிருந்துள்ள, மதுவெள்ளமிடாரின்றுள்ள சூழலையுடைய ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப்பிராட்டிஹேதுவாக, என்றுமொக்க ஸ்வாக்கத்திலே நிற்கக்கடவதான வ்ருகத்தை பூமியிலே கொடுவந்து நிறுத்தினவனுடைய. இத்தால்-அரியனசெய்தும் ஆஸ்ரிதரகூணமபண்ணுவனென்கை.

(அணிவித்தயாதி) அணில்களானவை ஸ்வைரமாகத்தாவ, நெடிதான இலையையுடைத்தாய், கறுத்தநிறத்தையுடைத்தான கமுகுகளில் சிவந்தகாயானது, தொட்டாராமேலே தோஷமாகவிழ, ஓங்கின பலாவின் தாழ்ந்தபணிகளிலே நெருங்கி வளிப்பதாய், தசைந்துபகவமாய், †தொட்டாராமேலே தோஷமாயிருக்கிறபழமானது, தேங்கி

பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, கூ-பா, பிறைதங்கு. ௫௨௩

நீறகிற்றுக்கொருபோக்குக் கண்டுவிடாற்போலே மதுவெள்ள
மிடா கிற்குமாயிற்று.... ... (அ)

அரு.—எட்டாமபாட்டு. (பட்டிதயாதி). நீங்கள் நான் சொன்னபடி
அதுகூலித்திகோளாகிலு, *ஸ்ரீ ஸதயபாமைப பிராட்டியிடத்திற் போலே உங்க
ளுக்கு வ்யாமுகத்ததனுப அரியனசெயது கொடுக்குமென்கிருரெனறுளங்கதி.

தெட்டபழம் - பகவபலம், கனியப்பழுதத பழமென்று தாதபாயம்
(தொட்டாமேலேயிதயாதி). ... (அ)

மு —பிறைதங்கு சடையாணை வலத்தே வைத்துப்

பிரமணைததன னுந்தியிலே தோற்று வித்துக்

கறைதங்கு வேல்தடங்கண் திருவை மார்பில்

கலந்தவன் தாளணைகிற்பீர் கழுநீர் கூடித

துறைதங்கு கமலத்துத துயின்று கைதைத

தோடாரும் பொதிசோற்றுச் சுண்ணம் நண்ணிச்

சிறைவண்டு களி பாடும் வயலசூழ் காழிச

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(கூ)

பதம்.	உரை.
பிறைதங்குச டையாணை	சந்தரணை ததனஜுடா மகுடத்தில அணிந் தருதரணை
வலத்தேவைத து	வலவருகேவைத்து
பிரமணை	ப்ரஹ்மாவை [தில
தன்உந்தியிலே	தன் திருநாடிகமலத
தோற்றுவித்து	உண்டாககி
கறைதங்கு	(சதருக்கள)ருதிரமா ம்ஸங்கள்தங்கிய
வேல	வேல்போன்ற
தடம்	விசாலமான [ய
கண	திருக்கணகையுடை
திருவை	பெரியபிராட்டியா ரை [து
மார்பில்	தன் மார்பிலேவைத்
கலந்தவன்	அவளோடேநித்யஸம் ஸ்லேஷம்பண்ணு மவனது
தாள்	திருவடிசுணை [ளே!
அணைகிறயீர்	சேரவிரும்புமவாக

பதம்.	உரை.
சிறைவண்டு	இறகையுடையவண கௌனவை [ல்
கழுநீர்	செங்கழுநீர்ப்பூக்களி
கூடி	சோந்திருநத் (அகதா ல்வந்தஸ்ரமமாமும் படி) [ன
துறைதங்கு	துறையிலேயுண்டா
கமலத்து	தாமரைப்பூக்களில்
துயின்று	பள்ளிகொண்டு (பின் பு)
கைதைஆறும்	பெரியமடலையுடைய
தோடு	தாழம்பூவிலே
பொதி	அதனுள்ளிறைதத
சோறு	தாதுக்களின்
சுண்ணம்	பொடிகளில்
நண்ணி	வீழ்ந்துபுரண்டு
களி	(இவற்றாலுண்டான) ஸந்தோஷாதீசய ததால
பாடும்	பாடாநின்றுள்ள
வயலசூழ் காழிசசீராம விண்ணகரே	
சோமின்நீரே.	(கூ)

102 ச பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, கூ-பா, பிறைதங்கு.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு (பிறையிதயாதி) ஸாதகனுமாய், போகபரதாநுமாயிருக்கிற ருத்ராணை தன திருமேனியில் வலவரு சேவைத்து, ப்ரஹ்மாவை தன திருநாபிகமலத்திலே உத்பாதித்து, ஈகைகழுவ அவஸரமில்லாதபடியான வேல்போலேயிருக்கிற பரந்திருக்கண்களையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் தன் திருமார்விலேசோத்து அவளோடே கித்யஸம்ஸ்லேஷமபண்ணுகிறவன் திருவடிகளைக்கிட்டவேண்டியிருப்பீர்! அபிமானிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடு, அநந்தரம்பரையான பிராட்டியோடு வாசியமத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற சீலவாணப் பெறவேண்டியிருப்பீர்!

(சுழநீரிதயாதி) செங்குழநீரிலேபோய்ப்புக்கு கித்யஸம்ஸ்லேஷத்தைபண்ணி, அத்தாலேவந்த ஸ்ரமமாலும்படி துறையிலேயுண்டான தாமரைபழுவிலேபுகுந்து மதுபாநம்பண்ணிப் பள்ளிகொண்டு, அநந்தரம்தாஸையுடைய பெரியமடலையுடைத்தான பூவிலே போய்ப்புக்கு, அதிலகவாயிலுண்டான தாதும் சுண்ணமும் பரிமளமுமெல்லாம் தன்னுடம்பிலேயாம்படி அதிலே கிடந்துபுரண்டு, சிறுசையுடைத்தான வண்டுகளானவை மதுபாநந்தாலும் பரிமளத்தாலுமாகக் களித்துபாடாக்கின்றன. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிறையிதயாதி) ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப்பிராட்டி அகிலவக்ஷணையாகையாலே அவளிடத்தில் அரியன செய்தானேயாகிலும் நாங்கள் தாமாசிகளன்றோ, எங்களுக்கு மவனரியன செயப்போமோ வென்ன; அவனுடைய ஸுசீலதையைப் பாரிகோள், திருவினிடத்தில் வ்யாமுகத்தனையுடமடி கொடுத்தாற்போலே கந்தா காபாலிகளுக்கு முடம்பு கொடுத்தான கண்டிக்கொள்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(கதைகழக அவஸரமில்லாதபடியான) என்றத்தாலே - ஆள்களைவெல்லு கையே ஸ்வபாவமா யிருக்கை புலிக்கையாலே, அநுகூணம் எம்பெருமானை “ஜிதம்” எனப்பண்ணவல்ல கண்களென்று தாத்பர்யம். “மார்பில்” எனவநந்தரம் “சேர்த்து” என்று அத்யாஹாரம் திருவுள்ளமபற்றி யருளிச் செய்கிறா (தன் திருமாவிலேயிதயாதி).

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, ௧௦-பா, செங்கமலம். ௫௨௫

கைதை - ஆரும் - தோடு - பொதிசோறு என்றவ்யம் திருவுள்ளமபற்றி
யருளிச்செய்கிறார் (தாழையுடையவியதயாதி). மடலிலேபொதிந்துகிடந்த
சோறு - தாதுகள். (௯)

மு.—செங்கமலத் தயனணைய மறையோர் காழிச்

சீராம விண்ணகரென செங்கண் மாலை

அங்கமலத் தடவயல்கு ழாலிநாட

னருளமாரி யரட்டமுககி யடையார் சீயம்

கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள மங்கை வேந்தன்

கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன் சொன்ன

சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும வல்லார்

தடங்கடல்கு முலகுக்குத் தலைவர் தாமே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செங்கமலம்	அழகியதிருநாபீகமல	அரட்டு அமுக்கி	சத்ருக்கள் (தலையெ
	ததில்பிறந்த		டாதபடி) அமுங்க
அயன் அணைய	ப்ரஹ்மாவையொத்த		ச்செய்யுமவராய்
மறையோர்	ப்ரஹ்மணாவாததிக்	அடையார்	சத்ருக்களுக்கு [ராய்
	கிற	சீயம்	ஸிமஹம் போன்றவ
நாழிச்சீராமவி	காழிச்சீராமவிண்ண	கொங்கு	தேனநிறைந்த
ண்ணகர்	கரிலரிச்சயவாஸம்ப	மலர்	பூக்களை [கருக்கு
	ண்ணறிந்திற	குழலியர்	கூந்தலி லுடையஸ்தீர்
என்	என்னுடைய	வேள்	காமன போன்றவர
செங்கண்மாலை	புண்டரீகாக்கண்வி	மங்கை	திருமங்கைக்கு [ய்
	வ்யமமாக,	வேந்தன்	ராஜாவாய்
அம	அழகிய [றைந்த	பரகாலன்	எதிரிகளுக்கு யமன்
கமலம்	தாமரைப்பூக்களரி		போன்றவராய
தடம்	தடாகங்களும	கொற்றம்	வெற்றிதரத்தக்க
வயல்	கழனிக்குறும்	வேல்	வேலைப்பிடித்த
சூழ்	சுற்றுகூழ்ந்த	கலியன்	அழ்வார்
ஆலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்குத்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
	தலைவராய	சங்கம்	புலவாகூட்டத்தார்
அருளமாரி	அருகூலாக்கு அருள்	முகம்	எதிரகொண்டு அதப
	பொழியும் மேகம்		விகலாம்படியான
	போன்றவராய		

ருஉ௬ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, ௧௦-பா, செங்கமலம்.

தமிழ்மலை பத	தமிழ்தொடை பத	உலகுக்கு	லோகத்தில்
தும்	தையும்	தலைவா	எல்லாரும்தங்களை
வல்லாரா	அாதத்தூடன்கறக		ஆஸ்ரயிக்குமபடி
தடம்	பரந்த	வல்லவா	மேலாயிருப்பா. ()
கடலுக்கு	ஸமுத்ரமகுழந்த		

வ்யா — பததாமபாட்டு. (செங்கமலம்தியாதி)(க)†“ஊரீரவி
 ஸ்யஃ-வாலமீகிபகவாந்ருஷி” என்னுமாபோலே. †பெருமாதிரு
 வல்லபனாயிருப்பானொரு திருவிளக்குப்பிச்சன பலரையும் திராதிக
 பே கேட்பிக்கிற பரகரணத்திலே, ஆழ்வார்களைத் திருவுள்ளினி
 “நமபகதாருக கொருகுறை சொல்லிக்காணாய்” என்று திருண்டி
 மானாய்; இப்பாடடை விண்ணபமசெய்து, “நாயனதே!
 ரைக்கவிபாட்” என்றுதுடங்கி “தமமைக கவிபாடிகொண்டலே
 எனன; “அதுவும் †நமமையன்றோசொல்லிறு” என்று திருவுண்
 மானார். சதாமுகஸமரான பராஹ்மணர் திரண்டதேசத்தில் சீகா
 விண்ணகரிலே நித்யவாஸமண்ணுகிற புண்டரீகாக்ஷணக் கவிபாடி
 தறு; அழகியதாமரைகளாலே அலங்க்ருதமான தடாகங்களையுடைத்
 தான வயலாலேசூழப்பட்ட திருவாலினாட்டுக்கு ப்ரதாநரானவர்;-
 அதுகூலவர்க்கத்துக்கு ஸர்வஸ்வதாநமண்ணுமவர்; எதிரிட்ட சத்
 ருக்கள் தலையெடாதே அமுங்குமபடிபண்ணுமவர்; சதருக்களுக்கு
 வந்தணுகவொண்ணாதபடி ஸிம்ஹமேபோலே அநபிபவநீயரானவா;
 †எல்லாருக்கும் ஸ்பருஹணீயரானவா; திருமங்கைக்கு ப்ரதாநராயுள
 ளவா; ஸாவேஸ்வரன் ஆயுதமபிடித்தாற்போலே ஆஸ்திரக்ஷணத்
 துக்காகப் பிடித்தலையுடையராய், †பரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருதயு
 வான ஆழ்வாரருளிச்செய்த; தமிழுக்குக்கடவார் திரளவிறந்தால்
 இதைதேய் யெப்போதுமொக்கக கொண்டாடவேண்டுமபடியிருக்
 கிற இத்தொடையல்பததுமவல்லாரா (தடங்கடலுக்குலகுக்குத்
 தலைவாதாமே) ஸாவேஸ்வரனைப்போலே எல்லார்க்கும் தாங்களே
 ஆஸ்ரயணியராவா. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ௩-தி, ௪-ப, ௧௦-பா, செங்கமலம். ௩௨௪

அரு.—நிகமம். (செங்கமலமிதயாதி) எம்பெருமானை கவிபாடுகிறவா தம்மைததாமேகொண்டாடுவானென்னென; ஆபதிக்குடலாகக்கொண்டா டினாரென்று விவக்ஷித்து, அதக்கு தருஷ்டாதமுக்கதால் பரிஹரிக்கிறா (வால்மீகிரிதயாதி). ஆபதிக்குடலான மாதரமனறிக்கே அதுதானே பகவத் ஸ்துதியென்று பரிஹாராதரத்தை ஒரைதிஹயமுகேந வருளிசெய்கிறா (பெருமானாககிதயாதி). (நமமையனரோசொல்லிற்று) என்றது - நமமதுபவ ததாலவநத ஏற்றததால் தமமைக்கொண்டாடினா அதுநமமைக் கொண்டா டினபடியன்றோவென்றபடி. “கொங்குமலாக்குழலியாவேள்” என்றதுக்கு- தேன் வெள்ளமிடுகிற மலரைக் குழலிலேயுடைய ஸ்தரீகூருக்குக் காமனைப் போலே அதுகூர்க்கெல்லாம் ரூபகுணததாலும் தரஷ்டவ்யரென்று விவக்ஷித் தருளிசெய்கிறார் (எல்லார்க்குமிதயாதி). அரட்டமுக்கி அடையாசிய மாகையாலே பரகாலனென்று பேர்பெற்றாரெனனுமதுதோன்ற யோகாத ததைதக்காட்டுகிறா (ப்ரதிபக்ஷத்துக்கிதயாதி).. . . (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, நு-ம் பத்து, நு-ம் திருமொழி
வந்துன தடியேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†எல்லாருடத்தாழ்க்கு நன்மைவேண்டியிருக்கில ஸ்ரீ
வேஸ்வரன்பக்கலிலே நயஸ்தபரராய்க்கொண்டு சீராமவிண்ணகை
யாஸ்ரயியுங்கொள்ளென்றா, †அங்ஙனனறிககே †தமமளவிலவந்தந்
தே திருவாலியை யிருப்பிடமாகக்கொண்டு அங்கே எழுந்தாய், நி
யிருக்கிற ஸாவேஸ்வரன்தானே ஸவயமவரித்துக்கொண்டு வா
க்கிறபடியை யதஸந்தித்து, “பரமபராயனயிருக்கிற நீ என்
லர்த்திதவமினறக்கே யிருக்கசெய்தே என்ஹ்ருதயத்திலே தேவந்
புகுந்தாய், எனக்குன்னையொழியசசெல்லாமையைப்பிறப்பித்தே
உன்†வ்யதிரேகத்திலே நான பிழையாதபடி பண்ணினாய், இங்
யிருந்தபின்பு †இனித்தான நீபோகில பிழையேன், போகலெ
டேன், உனக்கு எனறனை தயநீயரில்லை, ஆனபின்பு என்னை †நித்ய
கைங்காயத்தைக்கொண்டருளவேணும்” என்று பராயணை அவன்
திருவடிகளிலே கைங்காயத்தை †அபேக்ஷித்து; அப்போதே கிடை
யாமையாலே அதில க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலுண்டான தம
த்வரையை ஆவிஷ்கரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். ... * *

அரு.—வந்துன தடியேன்ப்ரவேசம்.—ஐழே பரோபதேசத்தில் ப்ரவ்ருத்த
ரானவர் இப்போது த்ருவாலியமமாணகருறித்துத் தம் தவரையைறிவிப்பிக்
கிறதென்னென்கிறசங்கையிலே ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருமித்
யாதி). (அங்ஙனனறிககே) என்றது-தமக்குத்தாம் நன்மைதேடுகையும, ஒரு
வருபதேசிக்க ஒரு தீவ்யதேசத்தைப்பற்றியிருக்கையுமன்றிக்கேயென்றபடி.
(தமமளவிலவந்தவாறே) தமமைத்தாமே விசாரித்தவாறே. “ஆருயிரே”
என்றதைப்பற்ற, (வ்யதிரேகத்திலித்தயாதி). “மனம்வாடநீநினையேல்” என்றத
தைப்பற்ற (இனித்தானித்தயாதி). “கைதொழுதமும்புநதியேன்” என்றத
தைப்பற்ற (நித்யேத்தயாதி) “இனிப்போயிலைறையோ உரையாயொருமாற்ற
மெத்தாய்” என்னுமத்தைப்பற்ற (அப்போதேயித்தயாதி). ... * *

மூ.—வந்துன தடியேன் மனம்புகுந்தாய்புகுந்ததற்பின் வணங்குமென்
சிந்தனைக்கினியாய் திருவேயென்றாயிரே
அந்தளிரணியாரசோகினிளந்தளிராகன்கலந்தவையெங்கும்
செந்தழல்புரையும் திருவாலியமமானே. (க)

பத்மீ.	உரை.	பத்மீ.	உரை.
அம்	அழகிய	என ஆடையிரே	எனக்குதாரகனுள்
தளிர்	தளிர்களால்வந்த		வனே!
அணி ஆர	அழகுமிகநுகுகிற	வந்தது	நானிருந்தவிடம்
அசோகின்	அசோகஊரத்தினது		வந்தது
இளந்தளிர்கள	இளந்தளிர்களான	உனது அழகு	உன்னுடையசேஷனாக
யை	வை	ன்	தன்னுள்ளென்னுடைய
எங்கும்கவந்தது	எங்குமிரக்கவயாபி	மனம்	நெஞ்சில்
செம்	சிவந்த [கது	புருந்தாய	பரவேசித்தாய்,
தழல்புரையும்	அகரிபோலிருக்கிற	புருந்ததற்பின்	நீபுருந்தபின்பு
திருவாலியம்மா	திருவாலியையிருப்பி	வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்கிற
னே	டமாகவுடையவ	எனசீர்தனைக்கு	என்மறஸ்ஸாகு
	னே!	இனியாய	போகயன்னாய்.
திருவே	எனக்குளம்பத்தான		
	வனே!		

(க)

வ்யா —முதற்பாட்டு. † (வந்து) நிரதிசயபோக்யமான திருவா
லியை இருப்பிடமாகவுடையாய், நீயிருந்தவிடத்திலே நானே
வந்து கிட்டவேண்டி யிருக்க எனபக்க லபேக்ஷாமாதரமும்நிற்க்கே
யிருக்கச்செய்தே, நானிருந்தவிடத்திலே நீயேவந்து. † த்வீபாந்தர
சரக்குக்களிரண்டும் தன்னிலே ஸங்கதமாமிடத்தில் இரண்ம பாதி
பாதிவழிவந்துகூடுதல், ஒன்றேவருதல் செய்யவேணுமிதே, † அதில்
இவருடையபேறுககு இவ்வளவாக வழிவந்தானிவனாயிறு (உன
தடியேன்) † வருகிறபோது புகுருக்கக்கடியாக அவன் கையோடு
கொடுவந்த பரமாணம். (க) “அடியானிவனென்றெனக்காரருளசெய்
யும்” எனனுமாபோலே-† நீயோ உன்காயத்துக்குக்கடவாய்? நாள்
காண் என்று, தானே ஸர்வபரங்களையும் நிர்வஹிப்பானாவாயிறு
ஏறிட்டுக்கொண்டு புகுந்தது, † வந்துபுகுர்ப்புக்கால, இசையாதே,
“அல்லேன்” எனக்கைக்கு வாய்த்தலையான் நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா
னாயிறு. † அவன் புகுந்தபின்பு இவாசெய்ததென்னென்னில; (வண
கரும்) † சதருக்ருஹமேயாகிலும், புகுந்தால் ஆஸநமிவிவர்களிறே;
ஆவ்வோபாதி, பின்னை வணங்குகுராயிறு, (உ) “यत्तु ० ईशं संप्रति
सर्वः प्रीतिर् - यथाहम கேசவே வருத்தि मवसाऽप्रतिपेतिरे”
என்னுமாபோலே. (என்சிந்தனைக்கினியாய்) † இப்படிபுகுந்தவன்
தானே, “போவேன்” என்றாலும் விடவொண்ணாதடியாயிற்று
நெஞ்சுக்கினிமையானபடி. (திருவே) (ங) “திருவுக்கும்திரு” என்கிற

(க) து - வாய - கூ - ச - க 0

(உ) பார - (ங) எ - எ - க.

படியே இவருடைய ஸம்பத்தாயிற்று இவன (என்றாயிரே) ஸம்பத்துததானாய் தாரகம வேறொன்றாயிருக்கையன நிககே, என அரு தாரகனாவனே! வ்யதிரேகத்தில் பிழையாதபடியாயிராநின்ற னாயிற்று.

(அந்தளித்தயாதி) எனக்கு தாரகனுமாய் கிரதிசயபோக்யனு மானீ திருவாலியை யிருப்பிடமாகவுடையாய்வைத்து, தனக கென்ன ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தாயே! †அழகிய தளிராகளாலேவந்த அழகு மிக்கிருக்கிற அசோகவருஷத்தினுடைய இளந்தளிர்ானவை எங்குமொக்கப பரபுமாறி அக்கிலபமாயிராநின்றதாயிற்று. † சிவந்த இளந்தளிர் எங்குமொக்கப பரபுமாறித் தளிர்ந்துநின்றபோது, எங்குமொக்க ரெருபுக்கொருத்திறைபோலே தாசநீயமாயிராநின்றதாயிற்று. இப்படி அந்யதாஜநாந்நகமானதேசத்தை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸாவேஸ்வரன யிருந்துவைத்து என ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந் தாயே! (க)

முதற்பாட்டு.—(வந்தித்தயாதி) “அந்தளிர்” இத்தயாதி “அணியாலியமமா னே வரது” என்றவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றி, வருகைக்கொருஹேதுசொல்லா மையால் பலிதவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கிரதிசயேதயாதி), “அபே ஷுமாத்ரமுமின்றிககே” என்றத்தை விவரியாநின்றகொண்டு “புகுந்தாய்” என்னவமைந்திருக்கவும், “வரது” என்கையாலே வருகையில் துஷ்கரதை தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்து, திருவாலியமமானுக்குத் தம்முடைய வைமூ க்யததால் நெடுந்தூரமாய்த் தோற்றுமென்றும், இப்படியிருக்க வருகைக்கு பரயோஜனததையும் காட்டிககொண்டு வ்யாக்யாதாடுபடுகிறார் (தவீபாநத ரேதயாதி). (அதில்) என்றது - ஒன்றே வருமிடத்திலென்றபடி. “உனதடி யேன” என்று - இவா ஸ்வரூபஞ்ஜாநம் பிறந்தவராகத் தமமையதுஸந் திக்க, அபேஷா கிரபேஷுமாக வந்தானென்னச் சேருமோவென்ன; வாஸ்த வாகாநத்தைப்பற்றி அவன் நினைத்தபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்கிறா (வருகிறவிதயாதி). “உனதடியேன்” என்ற ஆழ்வாருடைய பாசுரமானது ஸாவேஸ்வரன் கையதான ப்ரணவாராதமாகையாலே அவன் கையிலோ ரெழுத்தைத் தாமகண்டு அர்த்ததஃ அதுஸந்தித்தாரித்தனையாகையால், இரத பபாசுரம பரமாணமென்று கருத்து. “அடியேன்” என்னவேயமைந் திருக்க, “உனது” என்கைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீயோவிதயாதி). “மனம்” என்றதுகருக் கருத்து (வந்துபுகுரவித்தயாதி). “புகுந்ததம்பின் வனவகும்” என்கையாலே அவ்யவஹிதகாலத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாந காய மான வணக்கமிவருகுவர ஸம்பாவறையிலையே என்று ஸ்ரோத்ரு சங்காறு

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, உ-பா, நீலததவரை. ௫௩௧

வாதம்பண்ணுகிறா (அவனிய்யாதி). இதுககு உததரம (சதருவிய்யாதி). "வண
நகும்" என்கிற ப்ரதீகம சவகைககுமுநதறு அதுஸந்திப்பது. இவா அவசமாக
வணநகினுராகிலும் அவன்கிந்தனைககினியனான்படியினஎல்லைநிலததைக்காட
கிகுரார் (இப்படியிய்யாதி). "என்னுடியிரே" என்றவிடத்தில், "என" என்
றத்தை யிங்குமகூட்டி, "என்கிரு" எனறு விவகித்தது, ஸதருஷ்டாநதமநு
ளிசசெய்கிறா (கிருவுககுமித்யாதி).

தாதபர்யமருளிசசெய்யது சப்தாரத்தமருளிசசெய்கிறா (அழகியவித்
யாதி). திருவாலிநகரை யிநவன் வானித்ததுககுத் தாதபர்யமருளிசசெய்
கிறா (சிவநதவித்யாதி வாக்க்யதவயத்தாலே). (௧)

மு — நீலததவரை மாமணிகிகழக் கிடந்ததுபோ லரவணை
வேலைத்தலைக் கிடந்தா யடியேன் மனததிருந்தாய் [தெங்கு
சோலைத்தலைக் கணமாமயில் நடமாடமழைமுகிலபோனொழு
மாலேப புகை கமழு மணியாலியமமானே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆலைப்புகை	கருப்பஞ்சாறட்டபு	தடவரை	பெரியமலையானது
எங்கும்	எவ்விடத்தும் [கை	மாமணி	பெருவிலையானத
மழைமுகில்	வர்ஷாகாலமேகம்	நம	[மபடி
போனது	போலே	நிகழ	தனமேல்பர்காசிககு
எழுந்து	மேலெழுவதினால	கிடந்ததுபோல்	சாயவிருந்ததுபோலே
கமழும்	பரிமளததைபுடைத	வேலைத்தலை	திருப்பாறகடலில
	தான	அரவணை	திருவந்தாழ்வானமே
சோலைத்தலை	சோலையிலே [கள்		லே(கௌஸதபம
மாமயிலகணம்	பெரியமயில்கூட்டந		விளங்க) [னே !
நடமாட	ஆடாநின்றள்ள	கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டவ
அணி	அழகிய	அடியேன்மன	(இப்பொழுது) சேஷ
ஆலியமமானே	திருவாலிநாட்டுக்குள்	தது	பூதனான என்ஹரு
	வாமியானவனே!		தயத்தில்
நீலம்	நீலநிறத்தையுடைய	இருந்தாய	புகுந்தநீலகாதபடி
			நின்றாய. (௨)

வ்யா — இரண்டாமபாடகி. (நீலமிய்யாதி) ஒரு நீலகிரியானது
தனமேலே பெருவிலையனாயிருப்பதொருநதரம் உஜ்ஜவலமாமபடி
சாயந்தாற்போலேயாயிறுது திருவந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற
கடலிலே அழகிய திருமேனியிலே ஸ்ரீகௌஸதபமவிளங்கக் கண்
வளாந்தருளும்படி (அடியேன் மனததிருந்தாய்)† திருப்பாறகடலிலே
சாயந்தருளிறறு இவா நெஞ்சிலே புகுருகைககு, விலக்காமைககு
அவஸரம் பெறுமளவுமாயிறறு; விலக்காமைபெறறு இவா ஹ்ரு
தயத்திலே புகுந்தபின்பு கருதகருதயனாயிருந்தானாயிறறு

௫௩௨ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௫-தி, ௩-பா, நென்னல்.

(சோலையிதயாதி) சோலைத்தலையிலே பெரிய மயில்திரளானது நடமாடும்படியாக வர்ஷுகவலாஹுகம்போலேதோன்றி, எங்குமொக்க ஆலைப்புகை கமழாமாயிற்று. மழைமுகிலபோலேயெழுகிற ஆலைப்புகையைக்கண்டு சோலைத்தலை கணமாமயில நடமாடாகிறகுமாயிற்று. இப்படி ஷிபரீதஜ்ஞாந ஜநகமானதேசத்தை யிருப்பிடமாக வுடையையாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தாயே! (உ)

அரு — இரண்டாமபாட்டு. (நீலமிதயாதி). கீழ்ப்பாட்டில் மனமபுகுந்த படியை யருளிச்செய்தார; இதில் - ஸுஸத்திராய மனத்திருந்தபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இப்போது திருப்பாற்கடலில் கிடக்கையைச் சொல்லுகைக்குத்தாதபாய கதம்பூவகமாகத் தாதபர்யமருளிச்செய்கிறா (திருவிதயாதி). (உ)

மூ -- நென்னல்போய்வருமென்றென்றெண்ணியிராமையென்மனத் திம்மைக்கென்றிருந்தேனெறிநீராவளமசெறுவில [தேபுகுந்த செந்நெறகூழைவரம்பொரீஇயரிவார் முகத்தெழுவானேபோய்க்கரும பன்னல்காடணையு மணியாலியம்மானே (௩)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
எறி	அலைச்சாநின்ற உள்ள	அன்னல்	செழமிக்க
நீர்வளம	நீராவளப்பத்தையு	கரும்புக்காடு	கருப்பங்காட்டை
	டைய	அடையும்	சேருகிற
செறுவில்	வயல்களிலுண்டான	அணியாலியமமானே!	
செந்நெறகூழை	வயிரமபற்றியசெந்	நென்னல்போய்	நேற்றுப்போய்
	நெறபயிரை	வரும்	நானாவரும்
வரம்புஷரீஇ	வரப்புகளில் அதிந்த	என்றென்றுள	என்றுஇப்படியேம
	லைகளைச்சோத்து	ண்ணி	நோரத்திது
அரிவார	அறுக்கிறவாகளுடை	இராமை	இராத்தடி
முகத்து	முகத்திலே [ய	என்மனத்தே	அடிமனத்தில்
எழு	எழப்பாயகிற	புகுந்தது	நீவர்திருந்தது
வானை	வானைமதஸ்யங்குள	இமமைக்கு என	இவ்வுலகிலானக்கு
போய்	அவவயலைவிட்டுப்	று இருந்தேன்	இனிமைவினைக
	போய்		கைக்காகஎன்றிரு
			ந்தேன். (௩)

வ்யா — மூன்றாமபாட்டு (நென்னலிதயாதி) “நேற்றுப்போய் னான், இன்றுவரும்” என்கொண்டு மாறாதே மனோரதித்ததுக்கொண்டிராதபடியாகவென்னுதல்; “நேற்றுப்போயிற்று, இன்றுவந்தது, நானாயுமவரக்கடவது” என்று மனோரதித்ததுக்கொண்டு காலமசெல்ல விடவரிதாம்படியிராமையென்னுதல். (எண்ணித்யாதி) இப்படிமனோ

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, ச-பா, மின்னின். ௫௩௩

ரத்ததாலே நான் காலகேஷபம் பண்ணுதபடியாக, என்ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்தது, இஹலோகத்திலே எனக்கினிமைவினைகைககாக என்றிருந்தேன். (இமமை) என்றபோது, இஹலோகத்திலே யென்றாகிறது; (இன்னுமை) என்றபோது, இனிமை என்றாகிறது

(எநிகீர்த்தியாதி) அலையெறியாகின்றான் நீரையுடைத்தாய், †அழகியதாயிருந்துள்ள, செறுககருண்டு - செய்கள, அவர் றினுண்டான, செந்நெருகூழையென்று - செந்நெலதலையாய், அதைவரமடிலே †ஒருக்கிஅரிகிமவாகனென்னுதல்; (க) “பைங்கூழ்” என்கிறபடியே, கூழையென்றது - கூழுன்றாய், செந்நெல்பயிராய், அதை அரிவாரென்னுதல். (வரம்பொரீஇ) நோகொடுநோ சென்றழிந்து அறுக்கவொண்ணுதபடி வயிரமடோலே யிருக்கையாலே வரமடபுகளிலே தலைகளைக்கொடுப்போந்து ஒதுக்கி, நுனியிலே அரிவாகாரியிற்று; அவாகள் சேரப்பிடித்தபிடியிலே யகப்பட்ட வாளைகளானவை அவாகள்முகத்திலே யெழுப்பாய்ந்து ஸாபாயமான நிலத்தை விட்டு நிரபாயமாக வர்த்திக்கைக்காகஅருகேயுண்டான †செடிமிக்க கருப்பங்காட்டிலே சென்றடையாகிறகுமாயிற்று; போய், அரணைப் பறறுமாயிற்று, †அந்த அழகிய கருப்பங்காட்டிலேயடையும்.... (ஈ)

அரு.—மூன்றாமாட்டி. (நென்னலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - “அடையேன் மனத்திருந்தாய்” என்றா; அந்தமனத்திருந்தபடிதானும் அவிச்சிந்நமாகவிருந்தானென்றும், காலவிசேஷம் நெஞ்சில்படாதபடி நிரதிசய பேயதை தோற்றவிருந்தானென்று மருளிச்செய்கிறா என்று இரணவேதிக ஸங்கதி.

வீப்ஸாதாப்பாயம (மாளுதேயித்த்யாதி).

“கூழை” என்றது - கதிராகவும், பயிராகவும் அந்தத்தவயம் திருவுள்ளமபற்றி, கதிரறுக்கையும் எழுச்சி கொயகையுமாககி கரமேணவருளிச் செய்கிறா (அழகியதாயித்யாதி). (ஒருக்கி) என்றது - ஓஉறுக்கி என்கை அன னலபதத்தக்காத்தம் (செடிமிக்க) என்றது. அந்த நல என்றாததாந்தர மரு ளிச்செய்கிறா (அந்தலித்த்யாதி) . (ஈ)

ழு — மின்னினமனனுதுடங்கிடைமடவார்தம் சிந்தைமறந்துவந்துநி மனனுசேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாயால் [ன் புன்னைமனனுசெருந்திவண்பொழில்வாயகன பணைகா கலந்தெ மன்ன மன்னுமவய லணியாலியமமானே. [ங்கு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
புன்னை	புன்னை மரங்களும்	மின்னிலமன்னு	மின்னோடொத்த
செருந்தி	ஸூரபுன்னை மரங்களும்	நுடங்கு	ஸூகந்தமமான
	ஞம	இடை	இடையையுடைய
மன்னு	நிறைந்திருக்கிற	மடவாதம்,	ஸ்தரீகளபக்ககுண
வண்	அழகிய		டான
பொழில்வாய்அ	சோவையினஉள்ளே	சிறதைமறந்து	வாஞ்சையைத்தவிரா
கன		வந்து	உன்பக்கலிலேவந்து
பனைகள்	பொய்கைகளில	மன்னு	எப்போதும் ஏகரூப
அன்னம்	ஹமஸங்கள		மான
எங்குங்கலந்து	எங்குமொக்க ஓன	நின்	உன்னுடைய [யே
	ஹோடொன்று சே	சேவடிககே	அழகிய திருவடிகளோ
	ந்து [கிற	மறவாமை	நானமறவாதபடி
மன்னும	நிதயவாஸம் பண்ணு	வைத்தாய	செய்தருளினாய் ;
வயல	கழனிகளையுடைய	ஆல்	இதென்னஆஸாயம்!
	அணிஆலி அம்மானே !		(ச)

வ்யா—நாலாமபாட்டு நீரிங்நனைகிடந்து நெஞ்சருக்குப்படா நிற்கிறதென்னென்ன, ஸ்தரீகளேவிஸ்மரித்தது, உனதிருவடிகளோமறவாதபடி பண்ணினாயாகில் இனி நீ செய்வதென்னென்கிறா.

(மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்திருப்பதாய் நுடங்காநின் றுள்ள இடையையுடையரான, மடவாருண்டு - ஸ்தரீகள், அவர்கள் விஷயமாகவுண்டான. (சிறதைமறந்து) இவனென்போதுமொக்க அவர்களை போக்கையகளாக அநுஸந்திக்குமித்தனைபோக்கி அனை தன்னை இவன்தான் லபித்தானாக பெரும்பணியிறே. அபராபத விஷயங்களிலுண்டான வாஞ்சையைத்தவிராது பராபதவிஷயத்தை யாசைப்படப்பண்ணின விதுதான போருமிதே உபகாரம். அவற றை நானே கைவிட்டு, உன்பக்கலிலேவந்து ஸதைகரூபமான உன் திருவடிகளிலே எனக்கு மறவாமையாகிற பேறுண்டாமபடியாக, நானபேசுதிக்கவன்றிக்கே தண்ணீர்பபந்தல் வைப்பாரோபாதி நீ ஹேதுகமாகச் செய்தருளினாய்.

புன்னை, செருந்தி இவை மன்னுகின்றன அழகிய பொழிலி னுள்ளே பொய்கைகளிலே அன்னங்களானவை அந்யோந்யம் கலந்து நிதயவாஸம்பண்ணுகிற வயலையுடைத்தாய் தாசநியமான திருவாவியில் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனே! (ச)

அரு.—நாலாமபாட்டு, கீழ்ப்பாட்டுக்களோடு ஸங்கதியைத் தாமே காட்டுகிறார் (நீரித்யாதி). ஆததிதவாதிக்கின்றிக்கே யிருக்க வந்துபுகுது ஸ்த திரமாகவிரந்தாயென்று வெறுமைசொல்லி நிகரவாநுஸந்தாத் தால் நோவு

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, நீடுபன்மலர், ஈஈஈ

படுவானென் ? (க) “எனக்கார பிறர் நாயகரே” என்று களித்துக்கொண்டு அதுபவித்திருக்கவொண்ணாதோ என்று சங்காதாதபாயம். உபகாராதிசயம் என்னை யிப்படி படுத்துகிறதென்கிறாரெனனும் பரிஹாரதன்னை யருளிச் செய்கிறார்” (ஸ்தநீகனையிதயாதி).

“மின்னின்” என்றவிடத்தில், இன் - சாரியையாய், மின்னை மன்னு - அதின் ஸாதாமயதையுடைத்தான என்றதல், மின்னில் என்று உபமாத் தத்தில் பஞ்சமியாய், அதைதப்போலேயிருக்கிற என்றதல், சப்தாததம் விவக்ஷித்தது பலிதாததம்ருளிச்செய்கிறார் (மின்னோடொத்திருப்பதாய்) என்று. கலவியைமறந்து என்னாதே, “சின்னதமதந்து” என்பானென்னென்ன வரு ணிச்செய்கிறார் (இவனிதயாதி) (அவைதன்னை) அந்தபோகங்கள்தன்னை, (பெருமபணி) - தூலபமென்று கருத்தது. “அததைமறந்து” என்றும், “அடி-மறவாமை” என்றும் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (அப் ராபதேதயாதி வாசயதவயத்தாலே). “வைத்தாய்” என்ற பதவாஸநை (நானிதயாதி).

பொழிலவாய்-பொழிலிடமாய், அகன் - அதுக்குள்ளேயிருக்கிற, பணை கள் என்றுசப்தாததம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பொழிலிலுள் ளே) என்று. “பணைகள்” என்றதினாததம் (பொய்கைகளிலே) என்றது. (ச) ழு - நீடுபன்மலர்மாலையிடமின்னினையடிதொழுதேத்துமென்மனம் வாடநீநினையேல் மரமெய்த மாமுனிவா பாடலின்னொலிசங்கினைசைபாந்துபல்பணையால்மலிந்தெங்கும் ஆடலோசையறு வணியாலியம்மானே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடல்	பகவத்கதைகளைப்	இணைஅடி.	ஒன்றுக்கொன்றொப்
இன்	இனிய [பாடுகிற		பானதிருவடிக்களி
ஒலி	தவறியும்	பல்	பலவகைப்பட்ட [ல்
சங்கின்ஒசை	சங்கதவறியும்	மலர்	புஷ்பங்கனையும் [யும்
பரந்து	எங்கும்பரவி	மாலை	கலம்பகன்மாலையை
பல்பணையால்	பலவகைப்பட்டவாத	நீடு	நெடுங்காலம்
	யகோஷங்களால்	இட்டு	பணிமாறி
மலிந்து	மிககு	தொழுது	ஸேவித்து [ற
எங்கும்	பார்த்தவிடமெங்கும்	எத்தும	ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகி
ஆடல்ஒசை	ந்ருத்தமபண்ணுமத	என்	அடியேனுடைய
அறு	மாறாத [வரி	மனம்	மநஸ்ஸம்
அணியாலி	அம்மானே!	வாட	(உண்ணப்பிரிந்துதளி
மரம்	மரமரங்களேழை		ராபோலே)வாடும்ப
	யும் [முடியுத		டி [நீ
எப்த	ஒருகாலேவிழும்ப	நீ	ஆஸிரிதவதஸஸனான
மாமுனிவா	மநீகனையே!	நீனையேல்	நினையாதொழியவே
நின்	உன்னுடைய		ணும். (ஈ)

௫௬ பெரியதிருமொழி, ந-ப, தி-தி, கூ-பா, கந்தமாமலா.

வ்யா — அஞ்சாம்பாட்டு. (நீடிதயாதி) (க) † “ஒழிவில காலமெ
லலாம” (உ) “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” † என்கிற படியே,
பலவகைப்பட்ட மலரை யுடைத்தான மாலைகளை யிட்டு, உன்னு
டைய ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருக்கிற திருவடிகளைத்தொழுதேத
னாகிற என்னுடைய மரஸஸானது தனிர்போலே வாடும்படியாக நீ
கனையாதொழியவேணும் (மரமெய்த மாமுனிவா) † ஆஸ்ரிதர்க்கு
யிஸ்வாஸத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்குமவனன்றோ! (மாமுனிவா) † என
கருடைய கினைவுபோலே தப்பிலும்தப்பி பவி(ஃ)கனிலும்பவி(ஃ)க்
குமபடியன்றிறே உன்னினைவிருக்குமபடி.

பாட்டிலினியதவநி, மற்றுமுண்டான சங்கதவநி, இவைபர
மபி, பினனையும் பலவகைப்படபுருந்துள்ள வாதயகோஷங்களும
பிகு, பாரததவிடமெங்கும் ஆபிகுறவர்களுடைய தவநிமாறுத.
பணை - முரசும, ப்பலபியமும். (டு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (நீடித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - அவன்செய்த மஹோபகாரத்தைச்சொல்லுணக்கக்காச, விஷயாந்தரங்களை மறக்கும்படிபண்ணினாய் என்றார்; அந்தப்ரஸங்கத்திலே, அவை வாஸநாபலத்தாலே மறுவலிதில் செய்வதென் என்று அஞ்சி, “மணவாடநீனையேல், ரிணத்தாயாகில் பிணையேன்” என்று ப்ராந்ததிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நீட்சி - காலக்குதமான நீட்சியாய், அதுதானும் “இட்டு” என்றதற்கு விசேஷணமென்று ப்ரமானம்காட்டுகிறா (ஒழிவிலித்யாகி). (என்கிறபடியே) எனறபின், காலமெல்லாம் என்ருசேஷம். மரமெப்த, மா - மஹத்தான, மநத்தைபுடையவனே என்று சபதாததமாய், பலிதாததமருளிச் செப்கிறா (ஆஸ்ரிதாக்கித்யாகி), மஹத்வத்தை விவரிககிறா (எவகளுடைய வித்யாகி).

(பலலியம்) என்றதும் - வாதயவிசேஷம். (௫)

மு.—கந்தமாமலரெட்டுமிடமின்காமாசேவடி கைதொழுதெழும
புந்தியேன்மனததே புகுந்தாயைப்போகவொட்டேன்
சந்திவேள்விசடங்குநானமறையோதியோதுவிததாதியாய்வரும்
அந்தணைரரு வணியாபியமமானே. (கூ)

(க) தி - வாய - ந - ந - க.

(2) தி - வாய் - ச - எ - அ.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஐ-தி, கூ-பா, கந்தமாமலர். (நிந) ௩

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தி	ஸந்த்யாவந்தநாதிக	கந்தம்	பரிமளப்ரசுரமாய்
	னையும்	மா	ஸ்லாக்யமான
வேள்வி	(நைமித்திக) யாகாதி	எட்டுமலரும்	எண்பகாபூகனையும்
	களையும்	நின்	உன்னுடைய
சடங்கு	காம்யகாமங்கனையும்	காமர்	அழகிய
நான்மறை	நாலுவகைப்பட்டவே	சேவடி	சிவந்ததிருவடிகளில்
	தங்கனையும்	இட்டு	ஸமாப்பிதது
ஆதியாய்	ஸ்ருஷ்டிதுடங்கி	கைதொழுது	கையாலேதொழுது
ஒதி	முன்புள்ளவார்களிடத்	எழும்	ஏத்தவேணுமென்கிற
	திலகறறும்	புந்தியேன்மன	அதயவஸாயத்தையு
ஒதுவித்தவரும்	பிறாக்குகறவித்தும்	தது	டையஎன்றெஞ்சி
	போருகிற	ல்	
அந்தனாளர்	ப்ராஹ்மணர்	புகுந்தாயை	(உன்பேராகவந்து)
அரு	மாறாதேவர்ததிக்கிற		புகுந்தவுன்னை
அணிஆலிஅம்மானே!		போகலொட்	இனிநான்போகவொ
		டேன்	ட்டேன். (கூ)

வ்யா — ஆரம்பாட்டு (கந்தமித்தயாதி) கந்த(நீ)வத்தான விலகூ
 ணபுஷ்பங்களுட்டையுமிட்டு. அவையாவன - கருமுறை, கற்பகம்,
 நாமல், மந்தாரம், ஸௌகந்தி, செங்கழுநீர், தாமரை, கைதை. டீஸ்வாப
 தேசம். டீபரம்போக்யமான திருமந்தர ததாலேப்ரதிபாதயமானவஸ்து
 விற்பகவிலே தன்னை ஸமாபிதிது; (க) டீ“ஸ்ரஸ்தீ - ஸர்வகந்த”
 என்கிற வஸ்துவாகையாலே, டீஉன்னுடையஸ்பருஹனீயமான சிவந்த
 திருவடிகளைக் கையாலேதொழுது உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னும்
 அதயவஸாயத்தையுடைய வென்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. (புகுந்தா
 யைப்போகலொட்டேன்) டீநானுன்னையபேகூதியாதிருக்க நீயேவந்து
 புகுந்தபின்பு, இனிப்போகலொட்டேன், டீநீனைவின்மக்கேயிருக்க
 வந்த ஸம்பததைத் தள்ளுவாருண்டோ?

(சந்தியிதயாதி) நிதயகர்மம், நைமித்திககர்மம், சடங்கு-காம்ய
 கர்மம், நான்மறை - இவற்றினுடைய அதுஷ்டாநப்ரகாரங்களை
 விதியாநின்றள்ள நாலுவகைப்பட்டவேதம், இவற்றை முன்புள்ள
 வர்களோடே தாங்களோதி, பின்புள்ளாரைத் தாங்களோதுவித்து,
 இப்படி பழையராய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணர் மாறாத திருவாஸி
 யிலே, அவர்களுக்காய்ரய னீயனாய்க்கொண்டு நிற்கிற ஸர்வேஸ்வர
 னே! அவர்களுமுண்டாயிருக்க நீயேவந்து என் ஹ்ருதயத்திலே
 புகுந்த பின்பு இனிப்போகலொட்டேன். (கூ)

(க) சாந்தோ - ஈ - கச.

௫௩௮ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௫-தி, ௭-பா, உலவு.

அரு.—ஆரூமபாட்டு. (கந்தமிதயாதி) “எனமனமவாட நீ நினைவேல்” என்று - நமமைவிட்டு விஷயாந்தர பரராயப்போகாமல, நினைப்பிடச்சொன்னோ, நானுமமைப் பெறுகைக்காகவாநது புருநதிருக்க அதுககு பரஸகதிதா னுண்டோ! நீர்தானே வாஸநாபலத்தாலே நமனமவிட்டுமீண்டுபோக நினைத்தீராகில நாம்செயவதென் என்னும் சங்கையிலே, நானெனையுனக்காககித்ருடாதயவஸாய நிஷ்ட்டனாயிருக்குமபடி நீவநதபின்பு நான் போகவொட்டுவேனோவென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“பனமலாமாலையிட்டு” என்று கீழ்ச்சொன்னவா, இப்பாட்டில, “எட்டு” என்று ஒரு ஸங்க்யாவிசேஷம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (ஸ்வாபதேசம்) என்று. அத்தையருளிச்செய்கிறா (பரமேத்யாதி). இத்தால் - பரிமள பரசுரமானமலாபோலே ஓரோவெழுத்தே பரமபோகமாயிருக்கிற திருவெட்டெழுத்தாலே தத்ப்ரதிபாத்யவஸ்துவில் தன்னை ஸமாப்பிக்கை தவறிககைக்காகச் சொன்னுரென்றதாயிற்று. எட்டெழுத்துக்குப் பரிமளப்ரசுரபுஷ்பஸாமயம் வருகைக்கு மூலமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (ஸ்ரவேத்யாதி). “நின்” இத்தயாதிக்கு சபதாத்தம (உன்னுடையவித்யாதி). “கைதொழுதெழுமபுகி” எனனுமபடி அதயவஸாய நிஷ்ட்டையுண்டானபினபோ அவன்புகுந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறா (நானுன்னையித்யாதி). மனத்தேபுகுருகையாவது-நெஞ்சுக்கு விஷயமாகையாலே, இவருக்கு அத்யவஸாயம் பிறந்தபின்பு அவன்புகுகையென்றொன்றிலவாமையால், முதற்பாட்டில்சொன்னபடியே முன்னேபுகுநதத்தை அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து. “ஓட்டேன” என்றதிக்கு உட்கருதகையருளிச்செய்கிறார் (நினைவின்றிக்கேயித்யாதி).... (சு)

மு.—உலவுதிரைக்கடல்பள்ளிகொண்டுவந் துனனடியேன்மனமபுகுபுலவபுண்ணியனேபுகுந்தாயைப்போகலொட்டேன் [ந்தஅப் நிலவுமலாபபுண்ணைநாடூலநீழலதண்டாமரைமலரின்மிசைமலிபலவன் கண்படுக்கு மணியாலியமமானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலவு	எப்போதுமலராரி னதுள்ள [டைய	திரைஉலவு	திரைக்கிளப்பதையுடைய
மலா	புஷ்பஸம்ருத்தியையு	கடல்	திருப்பாறகடலில்
புண்ணை	புண்ணைமரம்	பள்ளிகொண்டு	கணவனார்தருளி
நாமல்	பலிநி (இவற்றின்)	உன் அடியேன்	(பின்பு) உனக்குச்சே
நீழல்	நீழலில்		ஷிபுத்தனான் என்னுடைய
தண	குளிராத	மனம்	நெஞ்சில் [ந்த
தாமரைமலரி	தாமரைமலரின்மேல்	வந்துபுகுந்த	உன்பேருகவரதுபுகு
னமிசை	[ள்	அப்புலவ	அந்தஸாவனுஞ்ஞான
மலி அலவன	பெரிய ஆணைநனடுக		வனே! [னவனே!
கண்படுக்கும்	பள்ளிகொள்ளுகிற	புண்ணியனே	எனக்குளாகருதமா
அணிஆலி அமமானே			

புகுந்தாயை நிரூஹேதுகமாகப்புரு போகலொட் நானபோகவொட்
நத உன்னை டேன் டேன். (எ)

வ்யா — ஏழாம்பாட்டு. (உலவியதயாதி) ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள திரையையுடைத்தானதிருப்பாறகடலிலே கண்வளர்த்தருளி; அங்கு சசாய்ந்தருளிற்று, என்பக்கல புகுருகைக்கு அவஸரம பெறுமளவு மாய், பிறகு என்பக்கலிலே விலககாததொரு அவகாசம் பெற்ற வாறே, உனக்குப்புகுருகைக்கு யோகயயிருக்கிற என்ஹ்ருதயத்திலேபுகுந்த (அபபுவ) விசேஷஜஞனல்லையோ! அவஸரமறியாயோ புகுருகைக்கு (புண்ணியனே) உனனைப் பெறுகைக்கொரு கைம் முதலிலலாதபடியிருக்கிறவெனக்கு ஸுகருதமானவனே! (புகுந்தாயைப்போக லொட்டேன்) நீயேவந்து புகுந்த பின்பு, உன்னை நானினிப்போக வொட்டேன்

(நிலவியதயாதி)நிதயமான மலரையுடைத்தாயிருக்கிற புனனை, நாமுல், இவற்றினுடைய நிழலிலே பரந்த தாமரைமலரின் மேலே. (மலியலவன் கண்பிக்கும்) அப்பரப்புகைக்கல்லாம போரும்படி பெரிய வடிவையுடையஆணநண்டானது, மற்றொரு நிதமததையறியாதே படுக்கைவாய்ப்பாலே கிடந்து உறங்காநிற்குமாயிற்று. வயலாலிமணவாளனுடைய வ்யாபாரத்தோடு அங்குண்டான திராயக்குக்களுடைய வயாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவாக்கு அந்நிலத்திலுள்ளவையாகையாலே, (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (உலவியதயாதி) நீ, “போகலொட்டேன்” என்றீர் - நான் நிரூஹேதுகமாகப்புருத்தவன், நானேபோகில நீசெய்வதென், நீஎன்ன பல(பல)ங்கொண்டு இங்ஙனசொன்னது என்று இவா நெஞ்சைச் சோதிக்கைக்காகச்சொல்ல; இரண்டாமபாட்டிறசொன்னபடியே திருப்பாறகடலிலே என்னைப் பெறுகைக்காகவே கிடந்துவந்து நீபுகுந்த பல(பல)ங்கொண்டே “நான்போகலொட்டேன்” என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அங்கிதயாதி).

“நாமுல்” என்றது - பலிநீ என்கிற வருக்கம். தண - தட்பமாய், பெருமையைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (பார்த) என்று. (நியமத்தை) ஸமஸ்வேஷத்தை. (எ)

ஞ்சு0 பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௫-தி, ௮-பா, சங்கு.

மு —சங்கு தங்கு தடங்கடல் கடலமலலையுட்கிடந்தாயருளபுரிந்
திங்கெனனுள புகுந்தா யினிப்போயினு லறையோ
கொங்குசெண்பகமமல்லிகைமலாபுலகியின்னிளவண்டுபோயினந்
தெங்கினதாதனையும் திருவாலியமமானே, (அ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
இன்னிளவண்	இனியஇளமவண்டு	தடம்	பெரிய
டு	ளானவை	கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலும்
கொங்கு	பரிமளமமிஞ்ந்த	கடலமல்லையுள்	திருக்கடலமலலை
செண்பகமலா	செண்பகப்பூவையும்		யெனனுமதிவ்ய
மலலிகைமலா	மல்லிகைப்பூவையும்		தேசத்திலும்
புல்கி	(மதுபாரததுக்காகவி	கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டருளி
	ழிந்து) தழுவி (அ		னவனே !
	வைகொத்ததவா	இங்கு	இவ்விடத்தலே
	மே)	எனனுள	தாஸனான என்ஹுருத
இளந்தெங்கின்	இளமதெங்கிலே		யத்தில்
போய்	சென்றுபுகு	அருள்புரிந்து	கருபைபண்ணிவந்து
தாதுஅனையும்	அதினதாதைஅனே	குந்தாய	பரவோசிக்காய்;
	யாநினதுள்ள	இனிப்போயி	இனிநீயேவிட்டுப்பி
	திருவாலியம்மானே !	னால்	ரிந்துபோனாகில
சங்கு	சங்குமூள்	அறையோ	அறையோவறை(ஐய
தங்கு	மாறாதேயிருப்பதான		ம). (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாடடு. (சங்கிதயாதி) சங்குமாறாதே யிருப்ப
தாய், பரப்பையுடைத்தானதிருப்பாற்கடலிலேகணவளாந்தருளினாய்;
அங்குநின்றும் ஆஸ்ரீதனுக்காகத் திருக்கடல்மலலையிலே கணவளார்
ந்தருளினாய்; இவ்வோவிடங்களுநனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாயிருக்க என்
பக்கலிலே கருபைபண்ணி வந்து புகுந்தாய். (இனிப்போயினுலறை
யோ) உனக்கந்த க்ருபை மாறாதபடி யிருக்கையாலே, இனி நீ போ
னாகில், †அறையோவறை.†ஹேது மாறிலிறே அதின கார்யமும்
மாறுவது. †உன்னால்லலதுசெல்லாத வெண்ணைவிட்டு நீயிருக்கவுமாய்
போகவுமாயிருப்பாநெஞ்சிலிருக்க †வொண்ணது.

(கொங்கிதயாதி) பரிமளத்தையுடைத்தான செண்பகம், மல்
லிகைமலா, இவற்றிலே மதுபாராததமாக இழிந்தவண்டுகளா
னவை அவற்றோடே †தழுவி, அவை கொத்ததவாறே அந்தவெம்மை
யாற்றுகைக்காக, கோடையிலே நோவுபட்டவாகள் சந்தந பங்க
த்திலே கைவைத்துக்கொண்டு கிடக்குமா போலே, இளந்தெங்கிலே
போய் அதின் தாதையனையும் திருவாலியம்மானே. ... (அ)

பெரியதிருமொழி, ந-ப, ந-தி, கூ-பா, ஓதியாயிரம். நசக

அரு — எட்டாமபாட்டி. (சங்கியாதி). “போகலொட்டேன்” என்று சொன்னதைக்கேட்டு எம்பெருமான “இவரப்போதசொல்லும் சொலவு கேட்கவேணும்” என்றுபோக்கிலேயொருப்படவே, நீ ஸ்ரீபுண்டரீகாக்காகத் திருப்பாதகடலில்நின்றும்வந்தது தனரகக் கடைக்கிருப்போலே என்னெஞ்சி வருளாலே புருந்தாய, “இனிபோகிறோம்” என்று நீபோனாயாகில நான் வெனமேன் ; என்னைவிட்டுப் பொறுக்கமாட்டாதே நீயேவருவாயெனகிரு ரென்று ஸங்கதி.

(அறையோவறை) என்றது-நீபோனால் எனக்கே ஐயமென்று ஐயங்கூறி னபடி, போனானில் போனவிடத்திலிருக்கமாட்டாமையாலே கருபையாலேவருகை ஸித்தமாகையால், தாம ஐயித்தமை ஸித்தம்; அவன்போகவே மாட்டானென்று கருத்து, அவன கருபையாலே போகமாட்டாதவனானால் நான்ஐயித்தேனெனப்போமோ, இந்த உகதியாலே அவனபோனாலோ வென்னவருளிச்செய்கிறா(ஹேதுவிதயாதி) இவா எத்தனைவெற்றி தேற்றச் சொன்னாலும், (க) “விதிவாயக்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே கருபை அவனைக் கால்கட்டிமென்று கருத்து. கருபை கால்கட்டப் போகமாட்டாமையெனக்கண்டு தாமவனைவென்றாராய், அவனை நியாமயனாககி நியமித்தாரோ வென்ன; (உ) “பிறரொருவர் வன்னெஞ்சமபுக்கிருக்கவொட்டேன்” என்றாரென்று விவகித்தது, அந்தப் பாசுராதத்தையருளிச்செய்கிறார் (உன்ன விதயாதி). (ஒண்ணுது) என்ற வந்ததரம், என்றாரிறே என்றசேஷம்.

“புல்லி” என்றதினாததம் (தழுவி) என்றது. . . (அ)

மூ.—ஓதியாயிரநாமமுமபணிந்தே, தநிநின்னடைந்தேற்கொருபொருள் வேதியாவரையாவுரைபா யொருமாபறமெந்தாய நீதியாகியவேதமாமுனியாளர்தோற்றமுரைததுமற்றவர்க் காதியாயிருந்தா யணியாலியமமானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீதியாகிய	நாட்டா ரநுஷ்ட்டிகு	அணியாலியமமானே!	
	கூடபடியைவிதிக்க	வேதியா	வேதமொன்றிலுலே
வேதம்	வேதம் [கடவதான		யே அறியத்தக்கவ
மாமுனியாளர்	அவ்வேதத்த எமந்த		னே! [னே!
	ரகுபமானவறவற	அரையா	குறமுபுறுத்தாளபவ
	கக் ணவலலரான	எந்தாய	எனக்கருளையாமியான
	மஹாவிக்கருடைய		வனே!
தோற்றம்	உதப்பதி, (ஆசியவ் உ	ஆயிரநாமமும்	உளஸஹஸ்ரநாமங்க
உரைத்து	சொல்லி [முறை]	குதி	னையுஞ்சொல்லி
மற்றவர்க்கு	மற்றெலலார்க்கு ம	பணிந்துஎத்தி	தி, வடிகளிலவிழுந்
ஆதியாயிருந்	காரண பூதவ்யருக்கி		துஸ்தோதரமபண்
தாய்	றவனே!		ணி

நாசு உ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, நு-தி, கூ-பா, ஒதியாயிரம்.

சின அடைதே உன்னைதகஞ்சமரகப	ஒருமாறம்	ஒருவராததை
ற ௬ பற்றினவெனக்கு	உரையாப	அருளிச்செய்யவே
ஒருபொருள் அதவித்யபுநவாராத		ணும. (க)
ஸாதநமான		

வ்யா — ஒன்பதாமபாட்டு. (ஒதியித்யாதி) திருநாமங்களாயிரத
தையும் வாயாலே சொல்லித் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோதர
தையுபபண்ணி உன்னைக்கிடமின வெனக்கு (ஒருபொருள்)†“உன
ககெனனைப்பெறுகைக்கு ஸாதந மிதுவே” என்று ஓராததத்தைச
சொல்லவேணும். (வேதியா) வேதைகஸமதிகமயனே! (அரையா)
என்னை†வன்னியமறுதது ஆளுகிறவனே! †எனக்கு ஸ்வாமியானவ
னே! ஒருவராததையருளிச்செய்யவேணும். (க) “ஊஊஃ” “மாசுசு”
என்று நானுஜ்ஜீவிக்குமபடி ஒருவராததை யருளிச்செய்யவேணும்.

(நீதியித்யாதி)†நாட்டாரறுஷ்டடிகும படியை விதிக்கக்கடவ
வேதம். (மாமுனியாளா தோறம) அதில் மந்தர ரூபமானவற்றை
ககாணக்கடவராயிருக்கிற ருஷிகளுடைய உதபத்தி, இவற்றைச்
சொல்லி, எல்லாக்கு மொக்கக்காரணபூதனாயிருக்கிறவனே! †வேத
சபதத்தின்படியே பூர்வக்ரமத்திலே ஸ்ருஷ்டியாநிற்கிறவனென்
னுதல். அதாகிறது, “பூ (ஹ்)” எனது பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து,
இவ்வகைகளிலே அதைசொல்லி ஸ்ருஷ்டிக்கை. . . * (க)

௮௩ — ஒன்பதாமபாட்டு. (ஒதியித்யாதி) “இனிப்போயினுழையோ”
என்று தாம் வெற்றிதோற்றசொன்னவா அவன் தமமைவிட்டுப்போகாம
லிருக்கச்செய்தேயும் தமக்குப்பிறந்த பராயதவரையாலே உபாயவிசேஷ
ப்ரஸங்கம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

திருநாமஸங்கீர்த்தநாதிகளையெல்லாம் அதிகாரி ஸ்வரூபத்திலே செல்
வமுதி வித்தோபாயமவனென்றிருக்கச்செய்தேயும் அதுசடக்கென பலி
மையால், உன்வாயாலே, “நானே உபாயம்” என்றொருவராததைசொல்ல
வேணுமென்று கேட்கிறாரென்றருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி). (வன்னி
யம்) குறுமபு. “எந்தாய்” என்றதினாத்தம் (எனக்கித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, புல்லிவண்மி. (ருசங்

வேதமுரைக்கை - நேரே வேதஸ்ருஷ்டியாய், முனிகளுடைய தோற்
றதையுரைக்கையாவது - பரஹ்மாவாகு ஸ்ருஷ்டிக்கும் பரகாரத்தைச்
சொல்லுகையாய், அதுவும் பரமபரியா முனிகளுக்கு ஸ்ருஷ்டியாமென்று
தாத்பாயம் திருவுள்ளமபற்றி சப்தாததமகாட்கிஞ்ஞர் (நாட்டாரித்யாதி).
நீதியாகிய வேதமுரைத்து அவ்வழியால மாமுனியாளாதோற்றமென்ன,
மற்றவரென்ன, இவை யெல்லாவற்றுக்கும் ஆதியானவனே என்று யோஜநாந
தரம் திருவுள்ளமபற்றித் தாத்பாயமருளிச்செய்குறா (வேதேத்யாதி).. (௬)

மு — புல்லிவண்டறையுமபொழிலபுடைசூழ்தென்னுலியிருநதமாயனைக்
கலலின்மன்னுதிண்டோளகலியனெனவிசெய்த

நலலவின்னிசைமாலேநாலுமோரைந்துமொன்றுமநவின்றுதாமுடன
வலலராயிருப்பாக்கிடமாகுமவாலுலகே (௧௦)

திருமங்கை யாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	தோள	தோளையுடைய
புலலி	ஒன்றுக்கொன்றுஆ லிங்கநமபண்ணிக் கொண்டு	கலியன	ஆழ்வார
		ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்த
		நல்ல	அழகிய
அறையும	பாடாரின்னுள்ள	இனஇசை	இனியஇசையையு
பொழில	சோலை		டைத்தான
புடைசூழ	சுற்றுஞ்சூழந்து	மாலேநாலுமஒ	பத்துப்பாட்டையும்
தென	அழகியதான	ரைநதமஒன்	
ஆலி	திருவாலியென்னும	றும	
	திவ்யதேசத்திலே	நவின்று	சொல்லி
இருநத	எழுந்தருளியிருக்கிற	தரமஉன்வல	எப்போதும்அதினாத்
மாயனை	ஆஸ்சாயபூதனைஸா	லராயஉரைப்	தாநுஸநதாநமப
	வேஸ்வரன்விஷய	பாாகரு	ண்ணிக்கொண்
கல்லின்	மலைபோலே [மாக		டேயிருப்பாக்கு
தின	தருடமாயும்	வானுலகே	பரமபதமே
மன்னு	நிதயமாயுமிருந்துள்ள	இடமாகும	இருபபிடமாகும. ()

வ்யா — பத்தாம்பாட்டு. (புல்லியித்யாதி) வண்டுகளானவை
தழுவி மதுபாநமததமாய்க்கொண்டு† அறையாநின்னுள்ளபொழிலைப்
பாயநதத்திலே யுடைத்தான திருவாலியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
ஆஸ்சாயபூதனைக் கவிபாடிற்று. மலைபோலே திண்ணியதாய் † நிதய

௫௪௪ பெரியதிருமொழி ந-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, புல்லிவண்.

மாயிருந்துள்ள தோனையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த நல்ல இன்
னியை யான தொடை; இதிலுண்டான ஆதராதியததாலே விட
மாட்டாமை பிரித்துப் பிரித்தருளிச்செய்கிறார். ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பததாமபாட்டு. (புலவியிதயாதி) (அறையாநின்றதுள்ள) பாடா
நின்றதுள்ள. “மன்னு” என்றதினர்த்தம் (சீதயமாய்) என்றது; சிரகாலதை
தாயியாயென்றபடி. “தாமுடன - நவின்னு வல்லராயுரைப்பாக்கு” என்ற
துக்கு - தவகள்மனத்தோடேகூடக கீட்டிச்சொல்ல வலலாக்கென்று சப்
தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்தில் ஐந்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ௩-ம் பத்து, கூ-ம் திருமொழி
தூவிரிய ப்ரவேசம்.

வ்யா —†நஞ்சீயருடைய நோவிலே †பெற்றி அறிபபபுகுந்த,
“இவகுத்தைக்கு வேண்டியிருக்கிறதென்” என்றுகேடக, “தூவிரிய
மலருழக்கிப் பாட்டுக்கேட்கவும், பெருமானெழுந்தருள் பின்னும்
முன்னும் சுற்றுமவந்து திருவடித்தொழவும் வேண்டியிரா கின
றேன்” என்றருளிச்செய்தருளினா; †அப்போதே வரந்தருமபெருமா
ளரையரை யழைத்துவிட்டுப் பாட்டுக்கேட்டருளாநிற்க, (க) “மீனாய
கொடிநெடுவேள வவிசெய்ய மெலிவேனே” எனனுமளவிலே வந்த
வாறே, “காமசரங்கனாலே ஏவுண்பதுக்கு முன்பே வாராவிடடால்
பட்டபுண் பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதோ!” என்றருளிச்
செய்தருளினா.

(உ) † “வந்துனதடியேனமனம் புகுந்தாய்” என்றும், (௩)
“அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்றும், (ச) “என்மனத்தேபுகு
ந்ததின்மைக்கென்றிருந்தேன்” என்றும்மாநஸாதுபவமாத்ரமாய்
நின்றது கீழ்த்திருமொழி; மாநஸாதுபவமானது முதிர்ந்து, அது
தான் பரதயக்ஷஸமாநாகாரமாய், அத்தை பரதயக்ஷஸமாநாகாரமெ
ன்றிருக்கையன்றிக்கே பரதயக்ஷமென்றே பரதிபத்திபண்ணி, அந்
ந்தரம் பாஹ்யஸம்ஸேஷாபேகைப்பிறந்து, அதுதான் நினைததபடி
யதுபவிககககிடையாலம்பாலேஆற்றாமை கரைபுரண்டு ஒருபிராட்டி
தசையைப் பராப்தராய், அவள்பேச்சாலே ஸ்வதசையைப்பேசுகிறா.
(௫)†[यदुद्दिष्टं तन्मन्त्रं न संशयम् । संशयं वा कुर्वीत न
संशयम् । तद् न संशय-यथा क्लिप्तं तद्वत्तद्वत्तद्वत्तद्वत्तद्वत्तद्वत्तद्वत्त
विश्वम् वासु-தேவேந மறுஷ்யாணம் ததாமந?] பொன் நெருப்
பிலேயிடவிட அழுக்கறறுத தனனிற்ம்பெற்று சுததமாமாபோல
பகவதவிஷயத்திலே அவகாஹரிக்க அப்தோஷனம், பின்னை பிராட்
டிமார்படியுண்டாகக் கடவதாயிற்று ஸகலாதமாக்களுக்கும் பிராட்
டிமார தசை பிறந்தபடிதானென்னென்னில; அநந்யாஹசேஷ, தவ

(க) ௩-கூ-ச.

(௩) ௩-௫-உ.

(௫)

(உ) ௩-௫-க.

(ச) ௩-௫-௩.

ஞ்சுசு பெரியதிருமொழி, ந-ப, சு-தி, தூவிரிய பரவேசம்.

மெனறென்றுண்டு, அது இரண்டுதலைக்கு மொத்திருக்கும்; கலந்த போது பரீதி பிறக்கையாலும், பிரிந்தபோது ஆறாறுமை பிறக்கையாலும், ததேகபோகததாலும், அவன் நிர்வாஹுகளுக இதலை நிரவாஹ்யமாகையாலும், ஸ்வயந்தரதாலே பேமென்றிருக்கையன்றிகளே அத் தலையாலே பேமென்றிருக்கையாலும், பிராட்டிமாபடியுண்டாகத் தட்டில்லை. † ஸாவதா ஸாதருஃபம் சொல்லுகிறவிடங்களிலே வந்தால், தாமரைபோலே கண் கால என்னுமத்தைத் தாமரைதானென்று தாமரைபெனறே வ்யவஹரிகருமிதே; (க) “नचसिन्धुस्यै न नचसिन्धुस्यै - रच वीता तवपा ह्रीना रसाहमपि” என்று ஒக்கச் சொன்னாரிதே இளைபெருமாள்; இவ்வோ வழிகளால் பிராட்டிமார் தசையைப் ப்ராபதராகத் தட்டில்லை.

† நாயகனோடே இயற்கையிலே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறு னொரு பிராட்டி, அவன் வருந்தனையும் பொறுத்திருக்க மாட்டாமையாலே தூதுவிடப் பார்த்தது, அதுக்குத் தன் பரிகரத்தில் காலநடை தந்து போகவல்லாரில்லாமையாலும், இனித்தான் சேத நாசேதநவிபாகமற இரக்கவேண்டுமடியான தசையையுடையளா யிருக்கையாலும், ராமாவதாரத்துக்குப்பின்பு திரயக்குக்கள் போன காராயம் தலைக்கட்டிவரக்கண்ட வாஸநையாலும், கண்ணுல்கண்ட பசுஷிகளையடையத் தூதுவிட்டு, தூதர்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையாலே, தன் நெஞ்சுதான் புண்பட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே அவன்றான் ஸந்திஹிதனய்க்கொண்டுவர, அவனுக்குத் தன்னிழவுகளேசொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாய்ச் சொல்லுகிறது. ... *

அரு.—தூவிரியபரவேசம்.—அதிகாரிகளுக்கெல்லா மித்திருமொழியில் மிகவுமாதரமுண்டாகக்காக அபியுத்தாபிமதமென்னுமத்தை ஒரேறிஹயத்தாலே யருளிச்செய்கிறா (நஞ்சியரிதயாதி). (பெற்றி) நஞ்சியா ப்ரீபாதத்திலவா. ஆனவந்தார்க்கு (க) *அறுக்குமவினை அபிமதமானற்போல் இவாக்கு இது அபிமதம் திருமொழிகளெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருமொழி அபிமதமாகைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (அப் போதேயிதயாதி). தாம் நோவுபட்டது பின்தசையாகையாலே நோவுபடுவதற்குமுன்பே யுதவவேணும், இதிலலாவிட்டால் நோவுபட்டபின்பாகிலும் உதவலாகாதோவெனனும் கருத்தாலே அபிமதமாயிற்றென்று கருத்தது.

ஸங்கதிகாட்டுகிறா (வந்தித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, கூ-தி, க-பா, தூவிரிய. ருசுள

பதததசையில் பிராட்டிமாதசை பிறக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச செய்கிறார் (யதேத்யாதி). அபதோஷனயத தன்னிறம்பெற்றாலும் நிதய ரோபாதி பேசலாமித்தனைபோக்கி, பிராட்டிமாத சை பிறக்கக்கூடுமோவெ ன்னும சங்கையை யதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (பிராட்டிமாதசையித யாதி). பிராட்டிமாரோட்டை ஸாதாமயமுண்டானாலும் அவன்தானாகச் சொ ல்லுக்க கூடுமோவென்ன வருளிசசெய்கிறார் (ஸாவதாவித்யாதி).

புத்திஸௌகாயாததம் திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (நாயகனோடேயித்யாதி), . . . * .

மூ — தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே
பூவிரிய மதுதுகரும் பொறி வரிய சிறு வண்டே
தீவிரிய மறைவளாகும் புகழாளர் திருவாலி
ஏவரி வெஞ்சிலையானுக்கென்னிலைமையுரையாயே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூ	சிறகு	தீவிரிய	அகநிவிஸ்தருதமாம்ப
விரிய	விரியும்படியாக	மறை	வைதிகமர்யாதையை
மலா	கழியமலாந்தமலரை	வளாக்கும்புகழ்	குறைவற்றதத்துகை
உழக்கி	மிதித்து	ஆளா	யால்வந்தபுகழையு
துணையோடும்	ஸஹசரத்தோடும்		டையவர்களது
பிரியாதே	பிரியாமலே	திருவாலி	திருவாலியிலேந்திய
பூ	பூக்களானவை		வாஸமபண்ணுகிற
விரிய	விகழிக்க	ஏவரிவெஞ்சிலை	அம்பையும்அழகியவி
மது	அவற்றிலுள்ளதேனை	யானுக்கு	லலையம்மையிலேந்
துகரும்	பாநமபண்ணுகிற		தியஸாபேஸவரனு
பொறி	புள்ளிகளையும்		க்கு
வரிய	ரேகைகளையுமுடைய	என்கிலைமை	என்தகையை
சிறுவண்டே	சிறுத்தவண்டே!	உரையாய	சொல்லவேணும். (க)

வ்யா.—அதில் ஒருவண்டைக்குறித்தது † தூ தூவிரிகிறார்—முத ல்பாட்டில. † உனக்கு உன்காராயம குறையற்றிருந்தது, எனக்கென் கார்யம் குறைபட்டிருக்கிறபடி கண்டாயே! என்குறை தீர்க்கக்க காக வந்திருக்கிறவனுக்கு அறிவியாயோ என்கிறார்.

(தூவிரிய மலருழக்கி) தூவிரிய - தூவிரியும்படியாக - சிறகு விரியும்படியாக, மலரையுழக்கி என்னுதல். அன்றக்கே, தூய்தாக விரிந்த - கழியவலர்ந்த, மலரையுழக்கியென்னுதல். † பிரிவாலே பூக்காண விழுந்தது ஒடுங்காநின்றாளுளிமேதான்; அவை ஸமஸ்யே ஷததால்வந்த ஹாஷததாலே சிறகை விரியாநின்றவையிற்று.

திசுஅ பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, க-பா, தூவிரிய.

(க)†[நீண்ட ஓய்வு ராஜஸ்தீரீசுநீர் புஷ்ப ஸ்ரீமதா] | விக்ஷாபயாநாநா
 ராஜஸ்தீரீசுநீர்-ரைஷா டஸ்பதி ராஜஸ்தீரீசுநீர் நேமாந்புஷ்பபலதரு
 மார் | ஏகஸ்ததததருதயா நூநம ராமமேவா துபஸ்யதி] | ராஜஸ்தீரீசுநீர்
 சந்தகோடு புஷ்ப பலதருமகளினுடைய தாசந்ததோடு வாசியற்றி
 ருக்கிறதிறே இவருக்கு. (உ)†[நீண்ட ஓய்வு ராஜஸ்தீரீசுநீர் - நகோதத
 மம் புஷ்பிதமாஸஸாத] எரிகிற நெருப்பைசென்று கிட்டுவாரைப
 போலே, ஓங்கிப்பரப்படங்கலும் புஷ்பமேயாய்க்கிடக்கை. [ஓஸஸாத-
 ஆஸஸாத] தன் ஜீவநத்திலே நைராஸ்யமவினைந்தமை தோற்றியிருந்
 கிறது. (மலருழக்கி) இவருக்கு நெருப்பானபூ அவதறுக்கு †அள
 வல சேறுபட்டது படாசின்றது †அல்லியும், தேனும், தாதும,
 சுண்ணமும் ஒன்றாக உழருநின்றதாயிற்று. †புஷ்பம் என்றால்
 கூசி அடியிடவேண்டாவே அவதறுக்கு, (ந) “புண்ணைமேலுறை
 பூங்குயிலகாள” என்னுமாபோலே நெருப்பிலே அடியிட்டாற
 போலே யிருக்குமிறே தனக்கு.

†நமமுடைய நெருப்பிலே யடியிடுகைக்குஹேதுவென்? என்று
 விசாரித்ததுபார்த்தாள்; அகநிஸ்தம்பநமந்த்ரம் கையிலே யுண்டா
 யிருந்தது; அமமந்த்ரந்தானிருக்கிறபடி - (துணையோடும்) இருவரா
 யிருப்பார்க்குப் பூவும் பொறுக்குமாகாதே!†என்னேபபோலே தூது
 விடாதே கூடவர்த்திக்கப்பெறுவதே! (துணையோடும்) †தன்வாஸ
 நையிருக்கிறபடி. துணையென்றால் ஒருதலை†கழுததுக் கட்டியாய் ஒரு
 தலை ரக்ஷகமாயேகாணுமிருப்பது, (ச) †“துணைபிரிந்தார துயரமும
 நினைகிலே” என்னக்கடவதிறே. †கிறியாததான், “துணையென்றால்
 தவிநிஷ்ட்டமன்றுகாண், ஏகாஸ்ரயத்திலே கிடக்கும்” என்னுமாம்
 †உண்ணைப் பிரிந்தார் என்னவேணடும் ஸ்த்தாநத்திலே (ச) “துணை
 பிரிந்தார்” என்கிறதிறே இப்போதும் (துணை) என்கிறது - இங்கு
 சேவலை. (பிரியாதே) †இவ்வாததம் முன்னம் ஓரிடத்திலே உண்
 டாகப் பெற்றோமே. †(தூவிரியமலருழக்கிததுணையோடும் பிரியா
 தே) இதைன்ன ரோயாசைதான். (ரு)†[நீண்ட ஓய்வு ராஜஸ்தீரீசுநீர்
 ஸ்ரீமதா - மபூரஸ்யவநேநூநம் ரக்ஷஸாபஹ்ருதாப்ரியா] இந்த
 மயிலகளிருந்தவிடத்தில் வந்திலனே அப்பையல் என்கிறார். இருவ

(க) ரா ஸு-கக-உடு. (ந) தி - வாய்-க-க-க. (ரு) ரா-ஆர-க-க-சௌ.
 (உ) ரா - ஸு-கக-கௌ. (ச) தி - வாய்-கௌ-ந-ச.

ராயிருப்பாரெல்லாரையும். தனியாக்கினு னென்றே யாயிற்று இருப்பது.

(பூவிரியமதுதுகரும்) செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுதரர்கள் முசிந்தபகைகைபக காற்கடைகொண்டு செவவிப்படுக்கையிலே சென்றேறுமாபோலே, கழியவலர்ந்த பூவில் நின்றும போய் செவவிப்பூவிலே படிந்துகாணும் மதுபாநம்பண்ணுகிறது; †இவற்றினுடைய பரவேசமும் பூவலருகையுமொததாயிற்றிருப்பது. †தென்றலோபாதி ஆந்தியகிரணத்தோபாதி, காலத்தோபாதி, இவற்றின் † ஸந்தியும் பூவினுடைய விகாஸத்துக்குறுப்பாயிருக்கை. † க்ருதஸங்கேதராயிருப்பார் உள்ளேகின்று கதவைததொட்டவாறே திடக்குமாபோலே, இவற்றின் சிறகின் காரறுலே அலரும்படியாயிருக்கை. (பூவிரிய) †இவற்றினுடைய வரவு, புஷ்பத்தினுடைய ஸங்கோசஹேதுவாகையன்றிகே விகாஸஹேதுவாகாகின்றதாயிற்று. (மதுதுகரும்) (௧) †[ಸಮಂಸಂಘಃ ಸಮಂಸಂಘಃ - ನಮಾಮಃ ರாகವோಪುங்கಥೇ ನಸಾபಿಮತು ಷೇವತೇ] உபவாஸக்ருசையாயிருக்கிற எனபடிக்கு எதிர் ததடாயிராநின்றதீஉன்படி, அததைப்பழியிகொளு. †ஒன்றுக்கொன்று ஸம்ஸேஷார்த்தமாக பலா(ಬಲ)தாநம்பண்ணுகிறபடி. (துகரும்) †மதுபாநம்பண்ணிறாய் மீளுவதொருபோதில்லை; †தனக்குததான் மதுபாநம்பண்ணிலிறே மீளுவது. ஒன்றுக்கொன்று பராபரத்தமாகவிறே புஜிப்பது; †ஒன்றுக்காக †ஒருகலத்திலே யெடுக்குமாபோலே; மிடற்றுக்குக் கீழே இழியிலிறே தெகுடடி. மீளுவது †இனிததான் தேன்தாரகமாக விழிந்ததொன்றன்றே; † கூடவொன்றை ததொட்டுக்கொண்டிருக்கைக்குக் † கைதொடுமானமாகக் கொண்டதொன்றன்றே! என்னையுமிப்படி புஜிப்பித்து புஜித்தாலன்றே உங்கள்போகததுக்குச் † செலவுள்ளது. இராவுண்ணுதாரை பூட்டி உண்ணவேண்டாவோ; இதென்ன குறையற்றுவர்த்திக்கைதான்!

(பொறிவிரிய) †பொறியையும் வரியையுமுடைத்தானவண்டே! ஸம்ஸேஷத்தால்வந்த புகரடங்கலும் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கை. †கடகராயிருப்பாருடைய †தேஹகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமாகக்கடவதிறே. †சேர்ப்பார்பககல ஜாத்யாவரும தண்மை பார்க்ககடவதலவாயிற்று. (சிறு

௩௫௦ பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, க-பா, தூவிரிய.

வண்டே) † இவளகார்யமசெய்கைக்கு முன்பேசிரமம் செய்திருப்பா
ரைப்போலே வடிவு சிறுத்திருந்ததாயிற்று. காரயகாலத்தில்வந்தவா
றே அணுத்துத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளவேண்டாதே யிருக்கை. (க)
“புஷ்பங்குமாரபருஷதமசகமாதர” என்று சிறுக்கினுனிதே. (உ)
“ஊர் ஸாஸிபுசீடா-சசார நாநாவித வேஷதாரி” என்னவேண்டா
வாயிற்று இவற்றுக்கு (பொறவரியவிதயாதி) (ங) “ஸ்ரீஸங்குமார
புஷ்ப-பராசமஸத மஹாகபிம” என்னுமாபோலே (ச) † “ஏததவே
தத † வெங்கெய்தும்” என்னும் நிலையிதே இவனது; † கடலைவறற
இறைக்கக்கோலுவாரோபாதிக்கிரெனகிரா. (ங) † [ஸ்ரீஸ-ததஸ்ஸா]
திருவடி ராமவ்ருத்தாரந்தத்தைக் சொல்லக்கேட்டவருந்தரம உள
ளானா [ஸ்ரீஸ-ஹரீமதி] (ரு) “ஸூரி ஸூரி ஸூரி ஸூரி - ஸூரிதாமிணி தர்
மாஸ்சிந்தயந்தே” இதி ந்யாயேந ஸத்தையுண்டாகா உண்டாமது
உண்டாயிற்று. [ஊ-பாலா] ஹர்ஷம் பொறுக்கவொண்ணாதவனா
யிற்று. [ஸ்ரீஸ-ஸ்ரீஸ-பாததஸ்ஸந்தேசஹாஷிதா] ரக்ஷகரான
வவர் வாததைக்கேட்டு ஹருஷ்டையானா. [ஸ்ரீஸ-பரிதுஷ்டா]
அந்தஹாஷம புறவெள்ளமிட்டபடி. [ஸ்ரீஸ-ஸ்ரீஸ-விசாலா
க்ஷிபராசமஸத] ஏததத்துடங்கினா. [ஸ்ரீஸ-மஹாகபிம] கடலை
வறற இறைக்கக் கோலுவாரைப்போலே.

† இப்படிசொன்னவாறே வண்டு லஜ்ஜிதது, “நீஏவிறறுச்செ
ய்ய விறுக்கிற வெங்களைக்கிடந்து இங்ஙனே ஸ்தோதரம் பண்ணுகி
றதென்? உனனோடே கலந்துபிரிந்து உன்தசையைக்கண்டு மிரங்கா
தே போனவன் எங்கா வார்த்தை கேட்டுமோ? என்றன்றோ எங்
களுக்கு விலம்பம்” என்றனவாகக்கொண்டு, மேல்வார்த்தை சொல்
லுகிரா. (திவிரியவிதயாதி) நீங்கள் அது நினைக்கவேண்டா, அவ்வூரி
லுள்ளார தார்மிகராயாயிறற்றருப்பது, நீங்கொன்தசையை அங்கே
யறிவிக்க அவனைப்படிப்பவர்களுள்; - † “ஸ்தரீகாதுகனயிருக்கிற
வவந்நிவேயோ நாம் யஜிக்கிறது” என்று புறப்பட விறுவர்கள்,
அறிவிக்கும்துவே வேணடுவதென்கிரா நொந்தாரை, “ஐயோ”
என்னுமவாகளாய், யுத்தகாரிகளடங்கலும் திரண்ட தேசங்காணுங்
கோள; புறப்படவிறுவர்கள்; புறப்படவிட்டால், பின்னை அவனுக்கு

(க) ரா-ஸு-உ-சக.

(உ) ரா-ஸு-

(ங) ரா-ஸு-

(ச) தி-வாய்-ச-ந-கௌ.

(ரு)

பெரியதிருமொழி, ந-ப, சு-தி, க-பா, தூவிரிய. ஐந்த

நானல்லது கதையில்லை. (தீவிரியவிதயாதி) அலாந்த தாமரைபோலே அக்நிவிஸ்தருதமாம்படி வைதிக மாயாதையைக் குறைவற நடத்து கையால வந்த புகழையுடையவர்களுடைய திருவாலியில்.

†குணவிததுககங் திரண்டவிடமாயிறு; உங்கள் வடிவைககா ட்டி “ஸ்தரீகாதுகன் கிடினோளிவன்” என்று பழிசொல்லிப்போ ருங்கோள நீங்கள்; “நாங்கள் சென்றறிவித்ததாலும், அவன்றான் வரு வானாலும், வழியிலே பரபல பரதிபந்தகங்களுண்டாகில் செய்ய லாவதில்லையே!” என்ன; “அதுவேண்டாகாண் கையில் வில்லி ருக்க” என்கிறான். வரபுக்கால் பரதிபந்தகமொன்று கிடவாது அவனுக்கு (ஏவரிவெஞ்சிலையானுகு) †ஆரத்தவங் செவிப்படா மைக்கன்றோ கையிலே விற்பிடித்தது ஆரேனையுமாகக்கையிலே விற்பிடித்ததாரை யுத்தத்திலே மூட்டுமதாய், கடடையுடைத்தாகை யாலே வரிவரிப்பட்டு தர்சநீயமாய், பிடித்தபிடியிலே எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லைக்கையிலே யுடையவனுக்கு. தூது போகிற எங்கள்படி சொன்னாய், நாங்கள்போய்விக்கிறவன்படி சொன்னாய், உன்வாததையாக நாங்களவனுக்குச் சொல்லுவதென் னென்ன; (எனநிலைமை) பாசரமில்லாததுக்கு என்னுலே பாசரமி டப்போமோ! என் வடிவிருக்கிறபடிகண்டுகோளே; இனி நீங்க ளே பாசரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனை. தன்னிலும் தன்னைக்கண்டா ர்க்குப் பாசரமிட்டுச் சொல்லலாமென்றிருக்கிறான் ஒரு ஐந்தர் வ்யாகரணபண்டிதனோபாதிபாகக்காணு மிவள தானிததை நினைத் திருக்கிறது. (உரையாயே) †ஒருகந்தர்வன் தூயோதநனைக் கடடிக கொண்டு போகாநிறகச்செய்தே தாமபுதரண பேரைசசொல்லிக் கூப்பிட, அவனைப் பின்னை ஆந்ருசமஸ்யத்தாலே மீட்டான் என்ன னின்றது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன்னையாசைப்பட்டுப் பிரிந்திருந்து நோவுபடுகிறபடியைக் கேட்டால் உதவாத ஸ்வபாவனோ என்கி றான். (உரையாயே) கொடுவரவேண்டா, அறிவிக்குமித்தனையிறே இத்தலைக்கு வேண்டிவது; வருகை அவன்பணியே; வாராதொழியு மன்று ரக்ஷகனுக்குக் குறையாமே. நீங்கள்றிவித்தவந்தரம் உங் களபேச்சுக் கேட்டுத் தாண் வாராநிற்கும். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தூவிரியவிதயாதி). (தூதுவிடுகிறான்) என்று - தூதவாகயத்தை வரப்படுகிறாளென்றபடி. பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவமருளிச்செய்கிறா (உணக்கத்தயாந்).

௩௫௨ பெரியதிருமொழி, நு-ப, சு-தி, க-பா, தூவியிய.

“மலருழககி” என்னவமைந்திருக்கவும், “தூவியிய” என்று விசேஷித்ததாகருக கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பிரிவாலேயித்யாதி). பிரிவாலே பூக்காண ஒடுகினவிடமெங்கேயென்னவருளிச்செய்கிறார் (ரைவேத்யாதி). “ராக்ஷஸ்ய” என்கிற ப்ரதமை - த்விதீயார்த்தேயாககி அாததமருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸ்யத்யாதி). “தூயதாம்படி கழியவலாநத” என்ற இரண்டாமர்த்தத்தில் இவளுக்கு அக்ரிஸாதருஸ்யமடோற்றிற்று என்று விவகரித்து, அதுகருத்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (நகோததமமித்யாதி). (அள்ளலசேம) குளிராந்தசேறு, சந்தநபங்கமென்கை. ஏறி என்னுதே, உழககி என்றதுக்குத் தாதபாயமருளிச்செய்கிறார் (அல்லியுமித்யாதி). தானும் * அலாமேல் மங்கையனறே, இவற்றை “உழககி” என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புஷ்பமெனரூலித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (நம்முடையவித்யாதி) துணையோடிருக்கை மலருழக்குகைகருப்பென்று தாதபாயமருளிச்செய்து, தூதுவிடுகைகரு உபயுகதமென்று தாத்பாயந்தரமருளிச்செய்கிறார் (எண்ணைப்போலேயித்யாதி). சேவலோடென்னுதே, “துணை” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). (கழுத்துக்கட்டி) ரக்ஷயம். நாயகனே துணையென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் (துணைபிரிந்தாரித்யாதி) துணை மாந்தராதிகளாகவொண்ணுதோ, நாயகனே யாகவேனுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிறியாத்தானித்யாதி). நாயகனே துணையென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (உண்ணியித்யாதி). “துணையோடி” என்றத்தாலே ஸாஹசாயம் தோற்றியிருக்க, “பிரியாதே” என்றதுதான் பிரிந்திருக்கிறதகையில் முந்துறவிவை பிரியாதிருக்கை அஸமபாவிதம், இதைன்ன ஆஸ்சர்யம்! இதுபெற்றேமே! என்றது தன் கார்யத்தக்குடலென்றதுஸந்திக்கிறாரென்றருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாததமித்யாதி). ஸமஸ்கலேஷம் உந்மஸ்தகமானால் அது ஸாத்திககைக்காகவும் பிரியாதேயிருப்பதே! இதைன்ன ஆஸ்சர்யம்! என்னும் தாத்பாயாநதரம் சொல்லுகைக்காக ப்ரதீகசுரஹணம் (தூவியியவித்யாதி). தான் பிரிந்திருக்கும்போது எல்லாரும் பிரிந்திருக்கிறதாகவெண்ணின விடமுண்டோவென்ன (மயூரஸயேத்யாதி).

“விரிய” என்றவந்தரம், “நுகரும்” என்கையாலே பவித்த கால ஸாரீப்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய பரவேஸமுமித்யாதி). இத்தால்-காற்றும் புருராத தூதநமான தேனைநுகாந்ததென்றதாயிற்று. ராஜபுத்தரர்கள் ஸமாகியாலே, முசிந்தபடுக்கையை விட்டுப்போன போலே அலராமலரிப்போனால் அது கிசாகாலமாயன்றோவிரும்பது, அப்போது சென்றல்முதலாக இல்லையே, இவற்றினுடைய ப்ரவேசமும் அலருகையும் ஏககாலமம்படி விகஸிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தென்றலித்யாதி). (ஸந்திதி) சிறகின்காற்று, கீழவாக்யவிவரணம் (க்ருதேத்யாதி). ஸ்வாபதேசார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இவற்றினுடைய

வரவிதயாதி). பாகவதாகளுடைய ஸங்கித ஹருதயகமலவிகாஸ் ஹேதுவாயிறென்று கருத்து. எண்ணப்பிரிந்து வருமவரைப்பிரிந்து நானுமுன்னுதிருக்க நீயும் துணையோடே மதுநகருகை உங்களுக்குத்தகுமோ என்கிறுளென்றருளிச்செய்கிறா (நாமமஸமிதயாதி). பரமம தன்னைப்போலே பண்ணுமென்னும ருணத்துக்கு ஹாரிவரும் என்னிலையை வரையாயாகிலென்று கருத்து. மதுநகருகை தூதுபோகைக்கூடலன்றோ, பழியிவொனென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (ஒன்றுக்கொன்று ஸம்யலேஷாததமாகவிதயாதி). தூதுபோகைக்குககால் நடைதரவேனுமென்றன்றோ நீங்கள் மதுநகருகையென்று கருத்து. வர்த்தமாநாததம் (மதுபாநமிதயாதி). மீனாதே மதுநகரக்கூடுமோ, வாய்நோவாதோவென்ன (தனக்குத்தானிதயாதி). ஸ்வார்த்தமாகில் நோவுதெரிவதென்றுகருத்து. பராததமேயாகிலும் தெகுட்டாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறா (ஒன்றுக்காகவிதயாதி) (ஒருகலத்திலேயெடுக்கை) ஒருகாயாரத்தமாக ரஸ்யபதாரத்தங்களை ஒருபாதத்திலேவைத்துக்கொடுக்குமபோலே, நெஞ்சிலேவைத்துக்கொடுக்கையாலே பராததமுமாய், கீழிழிச்சாமையாலும் தெகுட்டாதென்று கருத்து. மதுநகருகை - ஒன்றுக்கொன்று பலா(பலு) தாநார்த்தமாகவென்றொரு தாதபர்யமருளிச்செய்து, கூடியிருக்கையில் போக்யதயா என்று தாத்பர்யாததமருளிச்செய்கிறார் (இனித்தானிதயாதி). (கூடவொன்றை) துணையானவணடை. (கைதொடுமானம்) என்றது - ஆலம்பநமென்றபடி. (செலவு) ப்ரயோஜனமென்றபடி.

(பொறியையும்) என்றது - மாநஸோல்லாஸத்தால்வந்த புகரையுமென்கை. ஸ்வாபதேசம் (கடகரித்யாதி). “வரி” என்றதைப்பற்றி (தேஹருணத்தோடு) என்றது. திரயக்கானவணடைச் சொன்னதுக்கு ஸ்வாபதேசம் (சோப்பாரித்யாதி). வணடுகருணடான ஸ்வாபாவிகமான சிறுமையை யிவஞ்சுச் சொல்லுகைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறா (இவளிதயாதி). திருவடியைப்போலே காயகாலத்தில் சிறுக்கவேண்டாதபடி வருத்த (வீழ்) ஸாமந்தரான ஸேநைமுதலியார் முன்பு போகக்கூசாதே அவன் வளையத்தில் வணடுகளோடு ஒருவண்டாய்ப்போய, என்னிலைமையொல்லுமபடி யமைந்திருந்தாயென்கிறுளென்று கருத்து (மஹாகபிம்) என்றதுக்குத் தாசபாயம் (ஏத்தவிதயாதி) (எங்கெய்தும்) எங்கேகூட்டுவோம். கரைகாணமாட்டோமென்கை. ஆனால் ப்ரசமஸிக்கக்கூடுமோவென்ன (கடலையிதயாதி) எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கெல்லாம் வ்யாக்யாநமண்ணுகிறார் (ததஇதயாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்ததாதபாயத்தை யருளிச்செய்து, அதை விவரிக்கிறா (ஸ்தரீகாதுகனித்யாதி).

மேலுக்கு உகதிப்ரதயுக்திநுபேண தாத்பாயமருளிச்செய்கிறா (ருணையாதி, கிடவாது அவனுக்கு இதயநதம்). சபதாராததம் (ஆதத்தவசியிதயாதி). உரைகேட்டு உதவுமென்கைக்கு ஸமவாதம் (ஒருகநாவனித்யாதி).

ஞெசு பெரியதிருமொழி, ந-ப, சு-தி, உ-பா, பிணியவிழும்.

பு — பிணியவிழ நறு நீலமலா கிழியப் பெடையோடும்

அணிமலாமேல் மதுதுகரு மறுகால சிறுவண்டே

மணி கழுநீர் மருங்கலரும் வயலாணி மணவாளன்

பணியறியேன நீசென்றென பயலை நோயுரையாயே (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிணிஅவிழும்	கட்டவிழாவின்றுள்ள	வயல்	கழனிசூழந்த
நறுநீலமலா	செவ்வியநீலமலர்கள்	ஆலி	திருவாலியிலேஎழுந்
கிழிய	கிழியும்படி		தருளியிருக்கிற
பெடையோடும்	பேடையுடனே [ந்து	மணவாளன்	ஸ்வாமியினுடைய
அணிமலாமேல்	செறிந்தபூக்களிலிரு	பணி	க்ரியையை
மதுதுகரும்	மதுபாநம்பண்ணுகிற	அறியேன	நானறியமாட்டேன்,
அறுகால	ஆறுகால்களையுடைய	நீசென்று	நீபோய்
சிறுவண்டே	சிறுத்தவண்டே!	என்பயலேநோ	என்னுடம்படையவை
மணி	அழகிய	ய	வாண்யமபரந்திரு
கழுநீர்	செங்கழுநீர்		ப்பதை
மருங்கு	நிற்பகத்திலும்	உரையாய	அநாதரம்பண்ணுமல்
அலரும்	விசுவிக்		சொல்லவேணும்.

வ்யா.—இரண்டாமபாட்டு. (பிணியவிழ நறுநீலமலாகிழிய)

†இதினுடைய பரவேசம்பாதியும்†காலஃபாதியுமாகவாயிற்றுப் பூவி-
ல்பிணியவிழுவது. †கழியவலாந்துபோனவறுறுக்கும், பிஞ்சாய்ப்
பருவமின்தானவற்றுக்கும் வாசியறிந்திருக்கை. †இத்தால-ஆவன்
வாய்விடும்போதே அவன்கருத்தறிந்து பரிஹரிக்கவறறென்கை
(பிணியவிழும்தயாதி) †கட்டவிழாவின்றுள்ள செவ்வியையுடைத
தான நீலமலர் கிழியும்படியாக †வாயிற்று மதுபாநம்பண்ணுகிறது,
ஆவதென்னென்னில்; போகவிடுகிறவிடத்தில அளவறிந்து கராயம்
செய்யவறறென்கை (மலாகிழிய) †பேணிக்கலக்கவறியாவாயிற்று.
†தன்செருக்காலே தனபடுக்கையென்றுஃபாராதே யழித்துப் பொக
டுகிறதாயிற்று †இவைதானங்கு ஜபிக்கைக்குப் புகுகிறவன்மே!
†கார்யப்பாடறறுக் கலக்கிறவறுறுக்கு மறறென்று தெரியாதே.
உந்தததங்காய் தின்றிருப்பார்க்கு நெஞ்சிருண்டு வேறென்று தெரி
யாதிருக்குமே. அந்த உந்தததங்காய்தா னெதென்றால்; (பெடை
யோடும்) †இவைதனக்கொரு படுக்கைவேண்டா?ஆகாசத்தே கலக்க
வற்றுக்காணும், ஒன்றினுடம்பிதே ஒன்றுக்குப்படுக்கை; (க)
“ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” - தவாங்கே ஸமுபாவிசம்” என்னுமாபோலே.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, கூ-தி, உ-பா, பிணியவிழும். நுநுநு

(அணிமலாமேல மதுறுகரும்) செறித்தபூவிலேயிருந்து மதுபா நம்பண்ணுகிறதும். ஒருபூவிலேயிருந்து மதுபாநம்பண்ணுகின்றால், மதறைபூவிலே போம்போது பறந்துபோகவேண்டாதபடியிருக்கை †பொய்கையடங்குப பரப்புமாறப்பூதது ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக்கிடக்கையாலே, ஒன்றில் நின்றும் மற்றையதில் போம்போது நடந்துசென்று மதுபாநம்பண்ணலாயிருக்கை † பூவில் செறிவுதேட்டமாய் மதுபாநம்பண்ணுமிதுவே யாதரையாயிருப்பதே! உங்களுக்கு. (அறுகால) † இரண்டுகொலுடையாரைப்போலன்றிக்கே, ஆறுகொலுடையாக்குக கடுகப்போய்க் காயம் தலைக் கட்டலாமிதே. (க) † “ஸ்த்யோயக்ஷயக்ஷ” சரணம் ஸ்த்யோ-நிதயம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்” என்று சோப்பார்காலேயிதே இவாகள ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது, எனஜீவநம் கூடுபூரித்துக்கிடந்தபடியென்றான்! என்கிறான். “-க்ஷ” - சரணௌ” என்று † மிறுக்குப்படவேண்டாதபடியாயிருக்கை. (சிறுவண்டே) † கார்யவாய்ப்புப்பெருதது எம்பார் திருமேனிபோலே வடிவு சிறுத்திராகின்றனவாயிற்று.

(மணிகழுநீராமருங்கலரும்) மணிகளும் செங்கழுநீருமாயாயிற்று. பாய்ந்தங்களடங்கலுமிருப்பது. அன்றிக்கே, மணியென்று - அழகாய், அழகிய செங்கழுநீர் அலருமென்னுதல். (மணிகழுநீரிதயாதி) † அழகிய செங்கழுநீர்களானவை அலராநின்றன பாய்ந்தங்களையுடைத்தான வயலாலேசூழ்ந்த திருவாலியிலே வந்திருந்தவன். † அன்றிக்கே, நீர்களானவை கொழித்தெறடாகின்றனவன் மணிகளையும் செங்கழுநீரையுமுடைத்தான பாய்ந்தங்களென்றுமாம். (வயலாலிமணவாளன் பணியறியேன்) † என்னையணக்கையெதொழிலாய் இங்கேறவருகையிலே ஒருபபட்டிருக்கிறானே, அன்றிக்கே, ஜாம்பவதிபோலவாக்குப் பூப்பறித்துத் தொடாகிற்குமோ, அறியேன். அன்றிக்கே, † பணியென்று - சகுந்தலையையுபேக்ஷித்த துஷ்யந்தனைப்போலே அறியாமை†பாவித்திருக்குமோ, அதுவுமறியேன். அன்றிக்கே, நாஷிலும் பலஷிலும் நீரற்று, “என்செய்தான்?” என்பட்டான்? என்று கேட்கிறானே? உக்தியிலும் கீரியையிலும் கொள்ளக்கடவது.

† அவன்படி கிச்சயிக்கவொண்ணாவிட்டாலும் நமக்கவனை யொழியச்செல்லாதிதே. (நீசென்று) நமக்கு முன்னம் அவனைப்போலே

நடுகூ பெரியதிருப்பொழி, உ-ப, கூ-தி, உ-பா, பிணியவிழும்.

யிருக்கவொண்ணாதிமே.†அவனுக்கு நமமையொழியசசெல்லுமென்
 னு, நமக்கும்வளை யொழியசசெல்லாதே (நீசென்று) முறைகெடவா
 டிலும் நீமுற்படசசென்று அவன்தானே வரப்பெற்றிருக்குமதாயி
 றது முறை. அங்குப்போனால் சொல்லுமதுதானேதென்னில;
 (என்பயலை நோயுரையாயே) (க)†“உன்னைப்போல” “உன்னை” “உன்னை”
 “உன்னை” - ததாவலீர்நீவ்ந்தபரபோதயாததம் ராஹுக்ரஸ்த இவாம்
 சுமார’ என்று பெருமாளுடைய ஆற்றாமையை மஹாராஜாக்கு
 இனையபெருமானறிவிக்க,அவ்வாராததைசெனிப்பட்டு அழிந்தவழிந்த
 வளவுதோறு முடம்பு வெளுத்தது வந்ததிதே அப்படியே என்னு
 டம்பில வைவரண்யமுடவனுடம்பிலே காணுமபடி வாரத்தை சொ
 ல்லு. (பயலைநோயுரை) †வாசாமகோசரமிதே இவளுடைய வைவ
 ரண்யந்தான். வாகுக்கு அவிஷயமானவற்றுக்கும் பாசரமிட்டுச்
 சொல்லவற்றுக்கானும் இவைதான். (என்பயலை நோயுரையாயே)
 †என்னுடம்படைய வைவரண்யம் பரந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லு.
 †உன்னுடையசொல்கலந்தவிடமடையவைவரண்யம் பரக்கும்படியா
 கசசொல்லிப்போரு என்கிறான். (என்பயலை நோயுரையாயே) †ஸ்வ
 தந்தரர் படிக்கொண்டு கார்பமென் நமக்கு, நீசென்று இததனையுமறி
 வித்துப் போராய். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) என்றும் இவர்கள் பேடை
 யை முன்னிட்டே சேவலைக் கார்யவொள்ளுமவர்களாகையாலே, கீழ்ப்பாட்
 டில் * துணையோடும் பிரியாத பெணவணடைமுன்னிட்டித் தூதுரைத்தாள்;
 இதில்,அத்தோடுகூடியன சேவலையே பார்த்துத்தூது விடுகிறாளென்றுஸங்கதி.

பிணிப்பவிழாநின்றள்ள நறுநீலமாகிற மலாநதபுஷ்பமென்று சப்தார
 த்தமாகையால், அவிழாநிற்கைக்கும் மலருகைக்கும் வ்யுத்தர்மேண ஹேது
 தவயமகாட்டுகிறா (இதினுடையவித்யாதி). (காலம்) சந்தரோதயோபகர
 மம். “நறுநீலமலாகிழிய” என்னவமைந்திருக்க, “பிணியவிழும்” என்று
 விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிசெய்கிறா (கழியவித்யாதி). இத்தால்-கழிய
 வலர்த்தவற்றையும் கேவலமினீதானவறையுமவிட்டு, மத்யமாவஸ்த்தாபந்
 மானவற்றில் வாசியறியவல்ல விசேஷ ஓளுதையுண்டென்றதாயிற்று. இந்த
 விசேஷனுதைசொன்னதுககு ப்ரகருதோபயோகமகாட்டுகிறார் (இத்தா
 வித்யாதி). அவ்லூரில் தாாமிகரானவர்கள், “ஸதீவதம் பண்ணினாள்” என்று
 புறப்பட விடுவர்கள் என்னொன்றின்பு, அதுக்கு அவனுனிடத்தில் குற்ற
 வகளைக்காட்டினால் செய்வதென்னென்ன; அவனைத்ததை யறியுமுனவிசே

பெரியதிருமொழி, நு-ப, ௯-தி, உ-பா, பிணியவிழும். ௫௫௭

ஷ்றுஞதை கண்டோமே, அதுகரு நீயே பரிஹரிக்கவல்லே என்கிறாளென்று கருத்து. சப்தார்த்த கதம்பூரவகம் தாதபயார்தர மருளிசெய்கிறார் (கட்டி தயாதி) (ஆயிற்று) என்ற வந்தரம், பேடையோடு கலந்து என்று சேஷம். கிழியாதே கலக்கவொண்ணாதோ வென்ன (பேணியதயாதி). அதுகருஹேது (தன்னிதயாதி), கலவாதே மதுகரலாகாதோ வென்ன (இவை தானிதயாதி). மதுகாரந்தால் அந்தரம்ஜயிக்கை இதின் காரயமனதே என்றுகருத்து. மலாகிழியப் பெடையோடு கலந்து, அந்தரம் மதுகரும்போது மூந்துறச் செருக்குவர ஹேதுவென்னென்ன (கார்யப்பாடிதயாதி). (கார்யப்பாடு) வே ரொரு காரயம், உந்ததநகாயான பேடையோடே கலக்கிற வணடை“துது போ” என்றால் படுகைகைய விட்டுப்போமோ வென்ன; “வண்டு” என்றத் தைப்பற வருளிசெய்கிறார் (இவைதனக்கிதயாதி).

கீழவாகய விவரணம் (பொயகை யிதயாதி). வெறுப்பாகவிதக்கு ப்ரக் ருதோபயோகம் காட்டுகிறா (பூவித்யாதி). வண்டானபோதே அறுகாலு முண்டாயிருக்கும், இப்படி விசேஷிப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (இரண்டிதயாதி). இறகாலே பறந்தம் போகச்செய்தே இண்ப்பானால் காலாலே நடக்கவும் மும்மடநகாயிருக்கிறதே உனக்கு கமநஸாதநமென்று கருத்து. ஸ்வாபதேசத்தில் தாதபாயம் (நிதயமிதயாதி) தவிவசந மாகையாலே (மிறுக்கு) என்றது. கீழே விசேஷ்ஷுஞதையைசொல்லி, சிறுமையைச் சொன்னால் சேருமோவென்ன வருளிசெய்கிறா (காயவாய்ப்பித்யாதி).

மணிபதத்துக்கு அதத்தவயநகாட்டி தவிதீயார்த்தாநுணமாக ஸமு தாயார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அழகியவிதயாதி). மூந்தினவாதத்ததில் - மணிகள் வருகைக்கு ஹேதுவைக்காட்டா நினுகொண்டு தாத்பாயமருளிச்செய்கிறா (அனறிகேயிதயாதி) “பிணி” என்று வ்யாபாரமும், உக்தியுமாகையாலே, வ்யாபாரபக்தததில் மூன்றர்த்தமும், உக்திபக்தததில் ஓராததமுமாக வருளிச்செய்கிறா (எண்ணிதயாதி). “மணவாளன்” என்றதக்கு - தன்மணவாளன் என்று விவக்ஷித்து மூந்தினவாததமும் நாலாமர்த்தமும் நாயிகாரதரதத்கு மணவாளனென்று - இரண்டர்த்தமுமாக கண்டுகொள்வது. (பாவித்திருக்குமோ) என்றது - மாநஸக்ரியையென்று கருத்து. சருந்தனையென்கிற கணவர்புதரியை துஷ்யத்தென்கிற ராஜா வேட்டைகருப்போனவிடத்திலே காந்தாவவிவாஹமபணணி ஒருபிள்ளைபிறந்தவுடனே“திரும்பிவருகிறோம்” என்று தன்னுரேபோக, அநேகநாள் வாராமையாலே இரத்தப்பெண்ணை அங்கேபோகவிட, அப்போது இவளைக்கண்டு அறியாமை பாவித்திருந்தானென்று கதை கண்டுகொள்வது. (சருந்தனையை) என்ற வாக்யத்துக்குமுன்னே யிருக்கிற (பணியென்று) என்றபதத்தை, (உக்தியிலும்) என்ற வாக்யத்துக்கு அடியிலே கூட்டுவது.

மேலுக்கவதாரிகை (அவனிதயாதி). விவரணம் (அவனுக்கிதயாதி). “உரையாய்” என்றது - வருகைக்கு ஹேதுவான உரையாகவேண்டிகையாலே,

நிதி அ பெரியதிருமொழி, ந-ப, சு-தி, உ-பா, நீர்வானம்.

அசின்கருத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முப்பாதிக்கிறார் (ததாவரீதித்யாதி). வை வானயததில் ப்ரகார விசேஷம் சொல்லாமையால் பலிததவர்ததமருளிச செய்கிறார் (வாசாமித்யாதி). சப்தார்த்தம் (என்னித்யாதி) ஜாம்பவதிபோல் வாகாகுப் பூபபறித்துக் கொடுத்ததுகொண்டு அவனிருந்நால் அவனுடம்பில் வைவாணய மேறுமபடி சொல்லுகை யெங்ஙனே? அவர்கள் ஸநிதியாலே வைவாணயமேறுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). துஷ்யந் துன்னப்போலே உபேக்ஷிததால் என்செய்வோமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸவததரரித்யாதி). (உ)

பூ.—நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய் நின்றநெடுமால் தன் தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேறகருளானே சீராரும் வளர்பொழில்சூழ் திருவாலியவலவாழும் கூர்வாய சிறுகருகே குறிப்பறிந்து கூறியே. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்நீரளிகால்	ப்ருதிவ்யபதேஜோ	வளர்பொழில்	வளரானின்றசோலைக ளாலே
வானமஆய்	வாயவாகாசமாகிய		
	பஞ்ச பூதங்களாய்	சூழ்	சுற்றிலுஞ்சூழப்பபட்ட
	க்கொண்டு	திருவாலி	திருவாலி என்னுமநக
நின்ற	அவற்றுக்கு அந்தர்யா	வயல	கழனியில் [ரின்
	மியாய் நின்ற	வாழும்	வாழுகிற
நெடுமால்	ஸ்ர்வேஸ்வரனானவ	கூர்வாய்சிறுகு	கூரிய வாயலகையு
தன்	தன்னுடைய [ன்	ருகே	டைததான சிறுத்த
தாராய	மாலிகையாகிய [யை		பகறியே!
நறுந்துளவம்	செவ்வித்திருத்தாழா	குறிப்பு அறிந்து	அவனகருத்தை யறிந்
பெறுந்தகையே	பெறில் ஜீவிகுமஸ்		துகொண்டு வந்து
ற்கு	வபாவத்தை யுடை	கூறாய்	நாமகரிகருமபடி அச்
	ய அடியேனுக்கு		சொல்லைசொல்ல
அருளானே	தாரானே;		வேணும். (ந)
சீராரும்	பெருமை மிகுந்த		

வ்யா —மூன்றும்பாட்டு (நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்ற நெடுமால்) ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்கையும காராயயோக்யமாப படி ஒன்றோடொன்றைச்சேர்த்து, அவற்றுக்கொரு வஸ்துதவமும் நாமமுமுண்டாம்படி தானவற்றுக்குள்ளேயுக்குகின்றது, பின்னை அவ ற்றைசொன்னசொல் தன்னளவிலிலவந்து பாயவளிக்குமபடி நிற கிற பெரும்பிசசன் தன்னுடைமையைவிடமாட்டாமையாலேவேறு படாதே கலந்து நிற்கிறவன். (நீர்வானமித்யாதி) ஆசையில்லாதஜகத தையும் தானைசப்படுமவனுபிறந்து ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்கையு முண்டாககி, அவற்றுக்குக் காராயயோக்யதை யுண்டாமபடி, நீரை

யும் ஈசதகையும் மண்ணையுங்கூட்டித் துகைத்து கடட்சராவாதி கார்யங்களாக நிரமிக்குமாபோலே, அததோடே சேதநஸமஷ்டியைக் கூட்டி தேவாதி காராயததையடைய உண்டாக்கி, உணடான விவற்றினுடைய ஸததாஹேதுவாகத்தான் அந்தராத்மதயா அநுபரவேசித்து, அவற்றைச்சொல்லும் சொல்லு தன்னையே சொல்லிற்றும் படி நீற்கும் நிலையைச்சொல்லுகிறது. ஈநாட்டில் கடபடாதிபதாததங்கள பரமாத்மபர்யந்தாபிதநம் பண்ணியல்லதிராதிதே. (க) [ॐ॥ - ததஸ்ருஷ்டவாஇதயாதி] ஈஇவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, இவற்றினுள்ளே அநுபரவேசித்து, அந்த அநுபரவேசததாலே சித்தம் அசித்தம் தானென்று சொல்லலாமபடி நிற்கிவனாயிற்று (நெடுமால்) தன்பக்கலாதுகூல்யலேசமில்லாத ஜகததீன்பக்கலிலும் தான்மிக வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி யிருக்குமவன்.

(தன்தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேறகருளானே) ஈதன்பக்கலாசையில்லாதாரையும் விடமாட்டாதேயிருக்கிறவனுக்கு நான் பிரிந்திருந்தாசைப்பட்டுத் தூதுவிக்கிறதோ குற்றம். ஈ தானவிஷயீகரிகில் உள்ளேய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி யிருக்கிறவெனக்கு. ஈதனதோளிலிட்ட செவவிமலைபெறில் ஜீவித்து, பெறாவிடல் முடியுமபடியாயிருக்கிற வெனக்கு. (தன்தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேற்கு) என்று தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபடியென் தான்! (அருளானே) ஈபரணயிரியாததி பரிஹரிக்குமதுபோனால், நாடடொப்பான வருளு மின்றிககே யொழிய வேணுமோ! (தன்தாராயவிதயாதி) ஈதனககே அஸாதாரணமாய் தாரையுடைத்தா யிருந்துள்ள செவவித திருத்தழாயைப்பெறில் உள்ளேய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி யிருக்கிற என்பக்கல கருபை பண்ணானே? ஈகந்தல் கழிந்தால் பின்னைத்திருத்தழாயோபாதி, கௌஸ்தபத்தோபாதி ஸ்ப்ருஹணீயமாயாயிற்று வஸதுஸ்வபாவ மிருப்பது. (அருளானே) ஈஸாமாந்ய ரக்ஷணம் தப்பநில்லாதவன் விசேஷ ரக்ஷணநிலை தப்ப நிற்குமோ? ஈஆசையிலலாத ஜகததையும் ரக்ஷிக்குமவன், தன்னைப்பெறில் உள்ளேய் இல்லையாகில் இல்லையாம்படி யிருக்கிற வென் விஷயத்தில் நெகிழ் நிற்குமோ? ஈ அவனுடைய பரணயிதவத்துக்கு விஷயமாயிற்றிலோமாகிலும் அவனுடைய கருபைக்கு விஷயமாகா தொழிவுதோமோ?

ஞக௦ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, நீர்வானம்.

(சீராருமிதயாதி) வாழ்ந்தார்க்குக் கெட்டாரை யெமிக்கவேண் டாவோ? (சீராரும் வளர்பொழில் சூழ)(க) “ஊர்வளம் கிளர்சோலை” என்கிறபடியே ஊரில் ஸம்ருத்தியடையச்சோலையே கோட்டுசொல்லி த்தரும்படியாயிருக்கை. (வளர்பொழில்) (உ) “வளரிளம்பொழில்” என்னுமாபோலே வளரவளர முதுமையின் நிக்கே இளகிப்பதித்தி ருக்கை. † ஐய்வாய்ததினுடையஸமருத்தியைத்தெரிவியாநின்றுள்ள வளர்ந்தபொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாலியிலே வாழுகிற சிறு குருகே! அவகுத்தை வாததந்தானே வாழ்ச்சியாயிருக்கை; கோயில் வாஸம்போலே. (கூர்வாய்சிறுகுருகே) கூரியவாயலகையுடைய சிறு குருகே யென்னுதல்; அனறிககே, † அறுதிப்பாடுடைததான வாத தை சொல்லவல்ல குருகே யென்னுதல். ராஜபுதராகளைக் கண்ட ருசி நாலு மூன்று யோஜனை ஒடிப்போன மஹாராஜா வந்துகிட்டி, (ஈ) “வீக்ஞாஹஸ்யம் - ஏகம துக்ம ஸுகமச நௌ” என்று நிற்கும்படி க கிடாகவிதே வார்த்தை சொல்லிற்று. (குறிப்பறிந்து கூறாயே) அவன் கருத்தறிந்துவந்து எனக்குச் சொல்லென்னுதல்; நானாறாமையாலே கண்ணாளுசூழலே யிட்டிச்சொன்னவற்றை யெல லாம அங்குச்சொல்லாதே, அவன்தரிக்குமபடி அளவறிந்து வார்த தை சொல்லென்றுமாம். மிகச்சொல்லி லவனைக்கிடையாது, அவன் னைராஸ்யத்தை யறிந்துவந்து சொல்லென்றுக்குக் கருத்தென் னென்னில்; நமதசையை யறிவித்தால் “நமககத்தலேவேணும்” என றாணுகிவ நம்மாறாமை பாராதேயாகிலும் நாம் ஜீவித்துக்கிடக்க, “வேண்டா” என்றாணுகில் நாம்முடிந்து பிழைக்குமபடி. ... (ஈ)

அநு — மூன்றாமாட்டி. (சீரிதயாதி) வண்டானது, மென்மலாப்பளரி யின் வாய்ப்பாலும், உன்மத்தங்காய்போலே பிச்சேற்றவல்ல பேடையின மயசுக்குக்களாலும், மதுறுகருகையாலுண்டான பாரவஸ்யத்தாலும், * ஊமைய ரோடு செருடர் வார்த்தைபோலேயாய்ப் போகையாலே, அவாறைவிட்டு, கூர்வாய்க்குருகைக் கூறச்சொல்லித் தூதுவிடுகிறாளுென்று ஸங்கதி.

பிச்சுத்தானென்னென்ன வருளிச்செய்குறார் (தன்னிதயாதி). ஆசை என்று - திககாய், கதயந்தரமில்லாத என்று சாடு. விவரணம் (ப்ருஹ்யாதீத யாதி). (சதுரு) கூளம். (சராவம்) மடக்கு. பரமாணங்காட்டுகைக்காக அடிககோலுகிறா (ரூட்டிவிதயாதி). ப்ரமாணுர்த்தம் (இவற்றையிதயாதி).

(க) தி - வாய் - அ - கூ - ச, (உ) தி - வாய் - உ - கூ - க.

(ஈ) ரா - கி - ஓ - கடி.

அருள நமக்கு ஹேதுவேதென்ன, “கூறாய்” என்றபதத்தைக் கடைக்கித் தருளிச்செய்கிறா (தன்பககலித்யாதி). இதுபோககி வேறுகூற்றம் காணோமென்று கருத்து. வேறுகூற்றமில்லையோவென (தானித்யாதி). கீழ்வாகயவிவரணம் (தன்தோளிலித்யாதி). வ்யாக்யாதாவீனீபாடு (தனதாராயலித்யாதி). நாயிகையானவள, வாரானோ எனனாதே, “அருளானே” என்னக கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறா (ப்ரணயிரி யித்யாதி). வாக்யாத்தம் (தனக்கேயித்யாதி). துவததைப்பெறுகைக்கு யோகயமான ஸவபாவததையுடையவளென்று சபதாததமாயக கீழருளிச்செய்து, துவதததினுடைய, பெறமதகையேறகு - எமபெருமான் லபிக்குமபடியான ஸவபாவமபோன்ற ஸ்வபாவததையுடையவெனக்கு என்று சபதாததமாகித் தாதபாயாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (கநதலித்யாதி). (வஸ்து) ஆத்மவஸ்து. “அருளானே” என்றது - பிரிநிலையேகாரமாய், அருளும் என்றாககி ஒரு தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (ஸாமாந்யேத்யாதி). விவரணம் (ஆசையிலலாதலித்யாதி). விசேஷரக்ஷணத்தில் தப்பரில்லானாகில, உனனை இப்பாடுபடுததின்வன் நானபோனபின்பு தப்பினாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறா (அவனுடையலித்யாதி). ப்ரணயததாலே வாராவிழலும் தயாருவாகையாலே என்னாதததையைக் கேட்டு வருமென்று கருத்து.

தாதபாயத்தை யருளிச்செய்து, சப்தாததம் (ஐஸ்வாயத்தினித்யாதி).

(அறுதிப்பாடுடைததான) தீக்ஷணபுத்தியாலுண்டான. (ஈ)

மூ.—தானாக நினையானேல தன்னினைந்து நைவேறகோர்
மீனாய கொடிநெடு வேள் வளி செய்ய மெலிவேனோ
தேன்வாய வரிவண்டே திருவாலி நகரானும்
ஆனாயற் கென்னுறு நோயறியச் சென்றுரையாயே. (சு)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
தான் ஆக	அவன்தானாகவே [ம	திருவாலிநகர	திருவாலியென்னுமதி
நினையானேல்	எனனைநினையானாகிலு	ஆளும்	வயதேசகந்தலேவா
தன்னினைந்து	அவனையேநினைத்துக		ததிககிற
	கொண்டு	ஆனாயற்கு	மூர்கருவணனாகத்தி
நைவேற்கு	நையுமென்னை		ருவவதரிகதஸாலே
ஓர்மீனாயகொடி	அத்விதீயமகரதவஜ்		ஸவானுககு
நெடுவேள்	ருனமநமதன்	என்உறுநோய்	என்சரீராதமான
வலிசெய்ய	பீடிககுமபடி		நோவை
மெலிவேனோ	நானதுனைத்துப்போ	சென்று	நீபோய
	வேனோ; [ய	அறியஉரையா	அவனறியுமபடிசொ
தேன்வாய	இனியபேச்சையுடை	ய்	ல்லவேனும். (சு)
வரிவண்டே	ரேகைகிறந்தவன்		
	டே!		

வயா -- நாலாமபாட்டு. (தானாக நீனையானேல்) † “வேம்பு” என்பாரைப்போலே. † உடைமையை அவனாக நீனைக்கு மது கிடையா தாகில் முறைசெய்யானாகில் † அவனுக்கு ஆர்ரிதரை நீனையாமை ஸத்தாபாயுகதமாகில்; தன்ஸத்தை யுண்டாக்கக்கிடாக நீனையானாகி லென்றுமாம் (தன்னினைந்து நைவேறகு) † நாமவனைப்போலே யாக் மாட்டோமே, † நாமும் நீனையாமைக்கொரு நெஞ்சுபடைக்கப் பெற திலோம். † பெறவுமாய்த தவிரவுமாயிருக்கும் விஷயமாகிவிதே அது ஸந்திததால் தரித்திருக்கலாவது; இதர விஸஜாதீயமாயிருக்கும் விஷயமாகையாலே அதுஸந்தித்த வரந்தரம் நோவு படுமத்தனையிதே. (ஓர் மீனாய் கொடிநெடுவேள் வலிசெய்யமெலிவேனோ) † தனனை யாசைப்பாட்டு நைகிற வெனனை மகரதவஜனோ நலிவான. அவாப் பம் நாங்கள் நோவுபடுகை தவிரோமாகில் (க) “கருளக்கொடியொ ன்றுடையா” எனகிறதான நோவுபடுதத நோவுபட்டா லென்செய்ய வேணும். † ஜீயா வாததையை நீனைப்பது.

(தேன்வாயவரிவண்டே) இனிய பேச்சையுடைய வண்டே! பிராட்டி சிமசுபா வ்ருக்ஷத்திலே திருக்குழலைக் கொடுபோய்ப் பிணை க்கப்புகக ஸமயத்திலே அவளுக்குதவி, (உ) “అనామః శ్రీకృష్ణాయ నమః” - அவகாஹ்யாணவம் ஸ்வபஸ்யே” எனகிற ஸமயத்திலே இவருகாது வந்துதவி, இரண்டுதலையு முண்டாம்படிக்கீடாக வார்த்தைசொல்ல வற்றாயிருக்கை அவனித்தலையில் வரநினைத்திலினாகிலும் உங்கள் பேச்சி வினிமையிலே துவககுண்டு வரும்படி வார்த்தைசொல்ல வல்லிகோளிறே. (திருவாவி நகராளுமானாயறகு) † திருவாய்ப்பாடி யில் ஸம்பத்தோடே திருவாவியில் ஸம்பத்தையும் கையடைப்பாககி னால், பினனை அவனுக்கு நொந்தாரை “ஐயோ” என்ன அவஸை முண்டோ? (என்னுறு நோயறியச் சென்றுரையாயே) அறியாமை வாராதொழிந்தானதனை, நீ போய் அவனறியும்படி சொல்லு. அன்றிக்கே, (அறியச்சென்றுரை) உன்னடையில் தளர்த்தியிலே இத்தலையாறமுமையடைய அவனறிந்து நாவிலும் பல்வினும் நீரற்று உடம்பு வெளுக்குமபடி சென்று சொல்லென்றுமாம். ... (ச)

அரு.--நாலாமபாட்டு. (தானாகவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில குருகைக் குறித்து, “கூறும்” என்றவாறே வண்டானதுவரது முகங்காட்டி, “நீ யெங் களைத் தூதுவிட நாங்கள் மெய்மறந்திருந்தோமலவோம், அவன் உன்பம

யறிந்துவதும் இப்பாடுபடவிட்டு நினையாதிருந்தான், நாமபோனாலும் பற கடித்திருந்தால் எனசெயவோமென்றிருந்தோமித்தனை” என்று இனிதாகச் சொல்லிக்கொண்டவர், அதைப்பார்த்து வாராதைசொல்லுகிறார்களென்று ஸங்கதி

தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (வேமபிதயாதி). (க) “வேமபின்புழுவேம பன்றியுண்ணுது” என்றவிடத்தில, அவன குற்றத்தையிட்டு வேமபென்று குறைசொன்னாற்போலே அவனதனை நினையாதிருக்கை குற்றமென்று அவனுக்குக் குறைசொல்லுகிறார்களென்று கருதது. சப்தார்த்தம் (உடைமையைச் செய்தி). தானாகவேநினைக்கமுறை, அதுசெய்யாமல் போனாலுமென்று கீழ்ருளிச்செய்து, தானாகையாலேயென்றும், தானாகைக்காகவென்றும், சப்தார்த்தம் விவகித்ததுத் தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (அவனுக்கிதயாதி வாகய தவயததாலே). ஸத்தையுண்டாகைக்காக நினைக்கவேனுமது செய்யாமல்போனாலுமென்றும், ஸத்தையுண்டாகைக்காக நினையாதே யிருந்தாலுமென்றும், மூன்றாம் தாதபாயத்தை யிரண்டுவிதமாக யோஜித்துக்கொள்வது நினையாதவனை நாம நினைப்பானென்னென்ன (நாமிதயாதி). மாட்டாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன (நாமுமிதயாதி). (ஒருநெஞ்சு) பேர்சொல்லப் போகாதகலநெஞ்சு. நினைத்தால் கைவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (பெறவுமிதயாதி வாகயதவயததாலே) விரஹினிகளை மதநன வலிசெய்யுமது லோகபரஸித்தமாயிருக்க, “மெலிவேனோ” என்று, கலேசிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறா (தனனையிதயாதி). யதவா-‘வேளவலிசெய்ய’ என்னவமைந்திருக்க, “ஓமீஸ்யகொடி” என்றதுக்குக் கருத்தாகவுமாம். (ஜீயாவாராதை) ப்ரவேசத்தில் வாராதை.

அவன் நினையாமைக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறதாகத் தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (திருவாயப்பாடியிலிதயாதி. (ச)

மூ — வாளாய கண்பனிபப மெனமுலைகள் பொன்னருமப
நாணாநாம நினைவினைந்து நைவேறகோ மண்ணளந்த
தாளாளா தண்குடந்தை நகராளா வரையெடுத்த
தோளாளா எனறனககோ துணையாள குகாயே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மணஅளந்த	பூமியையளந்த	வரையெடுத்த	கோவர்த்தத்ததைக்
ஒதாளாளா	திருவடிகளையுடையவனே!		குடையாகவெடுத்த
ஒ தண்குடந	பரமஹரமான திருக	ஒ தோளாளா	திருத்தோள்களையு
தைநகர ஆளா	குடந்தையிலகண		டையவனே!
	வளநதருளப்பவனே!	வாளாயகண்ப	வாள்போன்றகணக
		னிபப	ளிடையிடாதுநீர்
			பெருக்கவும

நிகுசு பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, வாளாய.

மெலமுலைகள்	மருதுவானஸ்தநங்க	நைவேந்திரன்	வருநதுகின்ற அடியே
பொன்அரும்	ளில் வைவாணயம்	தனக்கு	னுக்கு
ப	தோன்றவும்	ஓதுணையாள	ஒப்பற்ற ஸஹாயபூத
நாளநாநம்	ப்ரதிநமம்	ன ஆகாய	ஞகவேணும். (டு)
கின்றினைநது	ரக்ஷஞ் ஞ வு ன் னை		
	யே நினைத்துக்கொ		
	ண்டி		

வ்யா — அஞ்சாமபாட்டு. (வாளாயவித்யாதி) †அத்தலை யித்தலை யாய்த தனனைப்பெற வேணுமென்று நானாசைப்பட்டு நோவுபடா நிறகத்தான தனனைக் கொண்டருமைப் பித்ததினென்று சொல்லு நுகோளென்று தூதாககு வாராததைசொல்லப்புகு, அது தான் பேராய, பாவநாபரகாஷத்தாலே அவன முன்னே நின்றானாகக்கொ ண்டி அவனநனக்கு வாராததை சொல்லிச் செல்லுகிறது மேலிற் பாட்டுக்கள். ஸ்ரீராமாயணத்திறப்படிபோலே யிருக்கிறதாயிற்று இதுவும். தூதாககு வாராததை சொல்லாநிறகச்செய்தே, பாவநா பர காஷத்தாலே அவனான ஸந்நிஹிதனாகக்கொண்டு அவனுக்கு வார ததைசொல்லுகிறானிறே ! (க) “ ுஸ்ஸீஸீஸீஸீ - கூமஸே தம மஹ்பதே” என்னுமாபோலே.

(வாளாய கண்பனிப்ப) †அத்தலை யித்தலையானபடி. எதிர்த்த லையிலே காணக்கடவ கண்ணநீரிதே இவள கண்ணிலே காண்கிறது † பிறரைத் தோற்பிக்கைக் கீடான பரிகரமுண்டாயிருக்கக் கிடா நா னிப்படிப்பட்டது. கையிலே ஆயுத மிருக்க முடிந்து கிடப்பாரைப் போலே. †அவன போக வொருப்பட்ட ஸமயத்திலே, “போகாதே கொள்” என்று கண்ணிலே விலங்கிட்டு அதுபவிக்கலாயிருக்க, லஜை யாலே கவிழ்ந்திருந்து, “கெட்டேன” என்கிறான். † அப்போது அவனைக் கடைக்கிட்டு விட்டேனாகில் அவன்றான் தூதுவிடவருக்க லாயிறதே. (வாளாயகண்பனிப்ப) †ஒராளுமொரு நோக்கும் நேரான கண்கள் பிடி மெளவரவே! புலியாய்வைத்து உகாமுறிந்தேன என் கிறான். †திருத்தாயாரா சொல்லுமாபோலே சொன்னானே தனனைத் தானே ; †எல்லாருக்கு முள்ளது சொல்லலாயிருக்குமிதே. †அவன னான “இதொரு கண்ணழகே” என்று சொல்லக் கேட்டிருக் குமே! †அத்தலைக் குறுப்பான ஸவஸ்வரூபமும் பராபயார்தாக்கத் தாயிருக்குமிதே (மென்முலைகள் பொன்னருமப்) முலைக்குக் காடிந்

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௬-தி, ௩-பா, வாளாய. ௩௬௩

யம ஸ்வபாவமா யிருக்கச்செய்தேயும் மென்முலையென்கிறது - விர ஹஸஹமலலாதபடியாலே. விரஹஸஹமலலாத முலைகள் பயலைமை பூக்க.

(வாளாய கண்பணிபப மென்முலைகள் பொன்னருமப) †தன் னைக்கண்டு கொண்டிருக்க வமைந்திருக்கிறது காணுமிவளதனக்கும் இவளதனக்கு மமையும், அவன்றனக்கு மமையும் (க)†“ஸ்ரீஹிஹி- ஸாவதேஹிபி” இமே.

[ஹிஹிஹிஹிஹி - ஆஹ்லாதசித நேதராமபு] பகவத்குண தபவஜநிதஹாஷ பரகாஷததாலே குளிர்ந்த கண்ண நீரும் தானுமா யிருக்கை [ஹிஹிஹிஹிஹி - புளகேருதகாதரவாந்]†தரிஸரமும் பஞ்சஸரமுமிடாறபோலே. [ஹிஹிஹிஹி - பரகுணாவிஷ்ட] †உள் ளீடுமுண்டாயிருக்கை. [ஹிஹிஹிஹிஹி - தரஷ்டவயஸ்ஸர்வதே ஹிபி] இப்படியிருப்பானெருவனுள்ளனால், அவனைக் காண் கையாயிற்று சரீரபரிசுரஹம பண்ணிவைத்தால பரபோஜநம். [ஹிஹிஹிஹி - ஸுதாதரஷ்டவ்ய] இனி ஸுதாதாசந்ததுக்கொருதேச விசேஷந்தேடிச சோறு பொதிந்துகொண்டு அறுகாதப்பயணம். போகவேண்டா† அவனுக்குப்†பொருளவையிற பிரியவேண்டா, பிரிகிறதுதான் பொருளுக்காகவே. “இம்முததையும் பொன்னையும் கொள்” என்று பாரிததுக்காட்டினாற்போலையாயிற்று கண்ணநீரும் உடம்பில் வைவாண்யமுமிருக்கிறபடி. (உ) ஒணமுததும் பைம் பொன்னுமேந்தி” என்னக்கடவதிமே.

(நாணாமிதயாதி) வரவுதாழ்க்கைக்கு உன்னையொருநாள் நினைத்து மறறொருநாள் மறறென்றை நினைக்கிறேனோ? (நாணாம்) †ஒருநாளநோவுபட்டு ஒருநாள் ஸுகிததிருக்கிறேனோ? (நின்னினை ந்து நைவேற்கு)†என்னையன்றோ நீயறியாதது,†உமமைநீரறியீரோ? “நமமைப பிரிந்தா தரித்திருக்கமாட்டார்கள்” என்றிருக்கவேண் டாவோ. உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலுங் கண்டறியாயோ. (நின் நினைந்து நைவேற்கு) அதுஸந்தியா மடியேற்குமவளோநான். (௩) †“ஹிஹி - தேஹிமே” என்கிறவிது ஆரமுமையிலே கிடக்கிறது.

(மண்ணளந்தாளாளா) † அபேகையிலலாதா தலைமேலே வைத்த திருவடிகள் இப்பொன்புத்த முலைகளுக்கு அரிதாவதே! (ஒ

மண்ணளந்ததாளாளா) † ஆர்பேகூழிகததான் நீ அன்மெலலார்தலை
மேலும் திருவடிகளைவைத்தது. ஆகண்ணில் கண்ணீரும் ஆருடம
பில் வைவாண்யமும் கணிதான் திருவடிகளைக் கொண்டிவந்து
வைத்தது. உன்னேப்பெருதே விவாணமாயிருக்கிற இமமுலைமேலே
திருவடிகளை வைத்தாலாகாதோ. (தண்குடந்தைநகராளா) அதற்
குப் பிறபட்டாருமிழவாமைக்கு வந்திருக்கிற தன்னேற்றந்தான்
பெறலாகாதோ. (தண்குடந்தைநகராளா) † “இன்னமெலலை நடப
பித்தகுகொளவாராரேனுமுண்டோ” என்று ஸ்ரமஹரமான திருக
குடந்தையிலேவந்து சாய்ந்தபடி. (வரையெடுத்ததோளாளா) அங்
கன், “பிறபாடா” என்கிற பொதுவனறிககே, விசேஷித்தது என்
பருவத்திற பெண்களையுமிடையரையும் ரகூழித்தவனன்றோ! (வரை
யெடுத்ததோளாளா) பசுக்களும் இடையரும் வாஷத்திலே தொலை
யப்புக, மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று. † ஆஸ்ரிதாக்குப
பணிசெய்த தழுமபாபாயிறறுத திருமேனியடையக கிடப்பது; (க)
“தழும்பிருந்த” இதயாதி.

† “நமமைச சிலா கட்டுகையாவதென்? நாம சிலாக்குக கட்டு
ண்கையாவதென்? இது பின்னை நாடறிகையாவதென்?” என்னு
அததைமறைக்கப்படுக்கான். ஒருதழும்பாகிலன்றோ உன்னால் மறை
க்கலாவது, உன்னுடம்படங்கலும் ஆஸ்ரிதாக்காகக் கராயமசெய்தத
தாலவந்த தழுமபன்றோ என்கிறாள். (க) [தழும்பிருந்தசாங்க
நான் தோய்ந்தவாமங்கை] அழகிய திருக்கையானது ஐயாகிணகாக்
கசமாய்க்கிடக்கும்; அழகிய திருக்கையானது, ஸ்ரிசார்ங்கத்தைப்
பிடிக்கையால்வந்த தழுமபைச்சுமந்தது; திருவடிகளானவை, சுச
டாஸூர க்ரஸநமபண்ணி அததால வந்த தழுமபைச் சுமந்தது.
இனி, * வீங்கோதவண்ணா விரல் செய்ததென்னென்றால், [பூங்
கோதையாளிதயாதி] கிளர்த்தியையுடைத்ததான் ஓதம்போலேயிருந்
துள்ள வடிவையுடையரானவருடைய திருவிரலானது, பிராட்
டிககாகவீரே சிறுக்கன்கு விரோதியான ஹிரண்யனைப் பிளந்து
பொகட்டது; அப்படிப்பட்டவருங்கூட, விளைவதறியாதே “இதெ
னனாகப்புகுகிறதோ” என்று அஞ்சுமபடி ஹிரண்யன் மாவைப்
பிளந்து பொகட்டதழும்பிருந்த. உன்னையழித்தது ஆஸ்ரிதாக்காகப்
பார்த்தநீ. (என்றனக்கோர் துணையாளனாகாயே) † அந்நொய்ய கோவா

த்தந கிரியைப்பொகட்டு, என்னுறமுமையிலே பாதிசையசகமக்கவல
லையே! (துணையாளனாகாயே) என்றது - ஆகவேனுமென்றபடி. ()

அரு - அஞ்சாமபாட்டு. (வாளிதயாதி) கீழெல்லாம் தூதுவிட்டவள
இப்போது முன்னிலையாகச்சொல்லி நோவுபடுகையெங்ஙனெனென ;
பேடிகாஸங்கதி னுருளிசெய்கிறார் (அததலையிதயாதி).

வ்யாக்யாதாவினுடைய ஈடுபாடு (அத்தலையிதயாதி வாக்யதவ்யம்). தாத்
பாயம் (பிறரையிதயாதி). கண்ணுனது ஆயுதமாகிற வழியென்னெனென வரு
ளிச்செய்கிறார் (அவனிதயாதி). ஹார்த்தபாவமருளிச்செய்கிறார் (அப்போ
திதயாதி). சப்தாததம் (ஓராளுமிதயாதி) (க) “ருவனையங்கண்ணி ” (உ)
“பனிரெடுங்கண்ணிததமப ” என்று திருத்தாயார் சொன்னுறபோலே
என்று வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (திருத்தாயாரிதயாதி). தாயசொல்
லிற்றைத் தானசொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லாகடமித்
யாதி). தன் கண்ணமுரு தான் கண்டபடி பெங்ஙனெனெனென (அவன்றானித்
யாதி). தான்சொல்லப்போமோ வென்றதுகருப் பரிஹாரார்த்தம் (அததலைக்
கிதயாதி).

“பனிப்ப” என்றும், “அருமப” என்றும் சொன்னதால் பலித்த
அழகி நெல்லை நிலத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னையிதயாதி). பகவதநுபவ
பரருடைய வடிவு வைத்தகண் வாங்கவொண்ணுதிருக்கமெனக்கைக்கு ப்ர
மாண மருளிச்செய்கிறார் (ஸாவேதயாதி). ஆஹலாத சீதநேதராமபுரி - பிந்
துக்களிரண்டு பார்ஸுவததிலும் விழுகையாலும் புளிகெருத காத்தவானு
னென்று விவக்ஷித்தது, தருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிறார் (தரிஸாழுமிதயாதி).
முத்துத்தார்வடங்கன் குளித்ததியால் மயிர்க்குச்சுண்டாகப் பண்ணுமென்று
திருவுள்ளம். வெளியிலாபரணம் பூண்டாற்போலே கண்ணிராய், இடக்கு
ஹேதுவான பகவதருளுநுபவம் உள்ளுக்காபரணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்
செய்கிறார் (உள்ளீடிதயாதி). வினைமேல பிரிவென்றும், பொருளமேல பிரி
வென்றும் சில பிரிவுண்டு; அதில், வினைமேல் பிரிவாவது - ப்ரணயிநியை
விட்டுப் போகவேண்டும்படி வேறொரு காரயத்தைக்குறித்துப் பிரிக்க; பொ
ருளமேல் பிரிவாவது - ப்ரணயிநியோட்டை போகத்துக்குட்பாக்க தரவ்யா
ஜநமபண்ணப்போகை, அவற்றில் வினைமேல பிரிவிலை என்னுமத்தைக் கீழ்
ருளிச்செய்தாராய், பொருள்மேல பிரிவுமவர ஸம்பாவநையிலை என்னுமத்
தை உபபாதிக்கக்காக, இரண்டுவிதமான பிரிவுவர பரஸகத்திலை என்கி
றார் (அவனுக்கிதயாதி). (பொருளவையில்) பொருள்வினையென்று சொல்லப்
படுமவையில். ‘

“நாணுளும்” என்றத்தை “நினைது” என்றத்தோடு கூட்டித் தாத்
பாயமருளிச்செய்து, “வைவேற்கு ” என்றத்தோடேகூட்டித் துட்டாயாந்
தர மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளிதயாதி). “நினை” என்றதுக்குக் கட்டது

ஞ்சுஅ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, சு-பா, தாராய.

(எண்ணியதயாதி). § (“வைவேறகு” என்று - வைகிறவெமக்கு என்றும், எமக்கு என்கிற பஹுவசுததால் தோற்றுகிற கௌரவத்தை யருளிச்செய்கிறா (உமமையிதயாதி).) (ஃ) * யாசநாதமஹி கௌரவமனறே, நீ “துணையாள னாகாயே” என்று பராததிக்கிறாயெனன வருளிச்செய்கிறா (தேவீத யாதி).

“மண” என்றபதம் - லக்ஷணயா மதுஷ்யரைச் சொல்லிற்றாய், உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறா (அபேகைஹிதயாதி). “ஓ” என்ற விஷாதத் தின்படியை விவரிக்கிறா (ஆரிதயாதி). உட்கருத்தை யருளிச்செய்து, கீழ்ப் பத்ததோட்டை ஸமபிய்யாஹார தாத்தாய கதஹூவகம் சபதார்த்தமருளிச் செய்கிறா (இன்னமிதயாதி). வரையெடுத்தமை தோளாலேயாயிருக்க “தோளாளா” என்று விசேஷிக்கையால், திருமேனியெல்லாம் ஆஸ்ரிதாக காசு செய்தசெயலில் தழும்பேறினமை தோற்றுகையாலே விசேஷித்தா னென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறா (ஆஸ்ரிதர்க்கிதயாதி).

எடுத்த பாசுரத்துக்கு வ்யாக்யாநமபண்ணுவதாகக் கீழ்ப்பாட்டோடு ஸங்கதிகாட்டுகிறா (நமமையிதயாதி). (அந்நொயய) அந்நொயப்பமான. தன்னோயைப்பாத்தால் மலை ஸூக்ஷ்மமெனனலாமென்று கருத்து, (பாதி) என்றது - “துணை” எனறதைப்பற்ற. (ஈ)

மு.---தாராயதன்னிளவ வண்டுமூத வரைமார்பன்

போராணைக் கொம் பொசித்த புட்பாக வென்னம்மான

தேராரும் நெடுவீதித் திருவாலி நகராரும்

காராயனென்னுடைய கனவளையும் கவாவாணே

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டிகளானவை	தோஆரும்	ரதநிலையையுடைத்
தாராய	மாலிகையாகிய	நெடு	பெரிதான [தாய
தண்துளவம்	திருத்துழாயிலுள்ள (தேனும்சுண்ணமு ம்வாஸநையுங்கொ ண்டு)	வீதி	திருவீதியையுடைய
உழுத	சேரூககின்	திருவாலிநகர்	திருவாலிநகரத்தில்
வரைமார்பன்	அகன்றதிருமார்பையு டையனா	ஆளும்	நிதயவாஸம பண்ணு
போஆனை	யுத்தோநமுகமானகு வலயாபீடத்தின்	காராயன்	ஸ்ரமஹரமான திரு
கொம்புஒசித்த	தந்தத்தைமுறித்தவ னாய்	என்னுடைய	மேனியையுடைய
புன்பாகன்	பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடை யவனாய் [வனா	கனவளையும்	னுமான் ஸாவேஸ்
என்அம்மான்	எனக்குஸ்வாமியான	கவாவாணே	வரன்
			தனனையேநினைந்து
			நையும்அடியேனு
			டைய
			கையிலிட்டபொன்வ
			ளைகளையும்
			அபஹரியாநிறப்பேனே

(சு) § குணடலிதம்பாயாலோசநீயம்.

வ்யா.—ஆரூம்பாட்டு. (தாராயத்தியாதி வரைமாரபன்) †தனக் கஸாதாரணமான திருததுழாய்மாலையானது மதுவெள்ளமிட்டுச் சேரூயாயிறுத் திருமார்விருப்பது. †திருமார்வில சாததின திருததுழாய்மாலையில் தேனும் சுண்ணமும் பரிமளமும் புறப்பட்டுத் திருமாவடங்கலும் வண்டலிட்டு வண்டுகளுமுது சேறுசெய்து கிடக குமாயிறு இனி இவள் பொன்னரும்பின முலைகளைக்கொண்டவந்து நடுகைக்கு நல்லவளவாயிறு; இனி முலைகளைக்கொண்டிபோய் நடுமத்தனை. † ஆசையில்லாதாரே வேணும்போலே கானும் மாராக்கு; எப்போதுமொக்க அணைக்கலாமபடியாயிற்று அமமார்விருப்பது. (போராணைகொம்பொசித்த) யுத்தோந்முகமான குவலயாபி டத்தின் கொம்பை ஆராயாஸேந முறித்தவன். வருமிடத்தில் வாழியில் பரதிபந்தகநதானுண்டோ. (புடபாகன்) பெரியதிருவடிபாய வரஹநமாகவுடையவன். விரோதிநிரஸர ஸ்வபாவனுமாய, தான வரும்போதே தூரத்திலே கண்டு விடாய் தீரலாம்படியான பரிகரத்தையுடையவன். (என்னமமான்) †சோனேந்த்ரஸிம்ஹனிவிருப்பபக காட்டியாயிறு இவளை அந்யாஹையாககிறது

(தேராரூம்பெய்தி) தனக்கும தன் பரிகரத்துக்கும இணைந்து வருகைக்குவேண்டும் பரப்புப்போருமாயிற்று திருவீதி. (க)†*தனேராயிரம் பிள்ளைகளோடே வரலாமாயிற்று (காராயன்) ஸ்ரமஹரமாவ வடிவைக்காட்டி பஞ்சலக்ஷம் குடியிற்பெண்கள் வளை கவாந்தவன், என்கையில் வளை பெருவிடில் உண்டதுருக்காட்டான யிராநின்றான். †ஸமகாலத்தில் பிறவாதார வளையுங் கொள்ளவேண்டுமா? † இவனுக்கு ஓரூராக வளைகொண்டதுவும் உண்டதுருக்காட்டுகிற தில்லையானும் இவள்கையில் வளை சேஷிக்கல. ... (க)

அரு.—ஆரூம்பாட்டு. (தாரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் “துணையாளனாக யே” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லாதற்கசெய்யேதேயும் அது உருவ வெளிப்பாடுமாத்ரமாதையாலே கைவளைகழலக கண்டபடியாலே, முன்னிருந்தவன் கழற்றிக்கொண்டு மறைந்தானென்று தன்னிலைதான் நொந்துபடுகிறானன்று ஸங்கதி.

“தணுளவவண்டு” என்னவமைந்திருக்க, “தாராய” என்றத்தாலே - (உ) “மதுவிரிததுழாய்முடி” என்று திருபகமாயிருக்குமென றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). சேரூகைக்கு மணவேண்டாலோவென வருள்செய்க

௩௭௦ பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, எ-பா, கொண்டு.

முர் (திருமாவிலிதயாதி). இளமுலை நடுமத்தினையானால் நடலாகாதோ, 'வளைகவாவானே' என்று நோவுபடவிடுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கு முர் (ஆசையிதயாதி). இதுசாதி. ஆசையுடையானாலாகாதோ, ஆசையில்லாதாரே வேணுமோ என்று த்வதி. யத்வா - ஸமஸ்வேஷிக்கவேணுமென்னு மாகையில்லாத வண்டையாகவேணுமோ என்னும் த்வநியாகவுமாம். "புட்பா கன்" என்ற பதஸமபிவ்யாஹார தாத்பாயம் (சோளேந்த்ரேதயாதி). ஸ்ரீசத் ருஞ்ஞயன் எனமுறபோலே, சோளேந்த்ரஸிமஹனென்று நமபெருமானா னைகருத திருநாமம். (க) "Xஜீஸ்ஸுஸூக்ஸ் - கஜேந மஹதா யாந்தம்" என்று அயோத்யா ஜநங்களை ஈடுபடுத்தினுறபோலே, கோயில்பெருமானும் அரங்கன திருமுற்றத்தடியாரை ஈடுபடுத்துவா; அப்படியே இவனும் பெரிய திருவடிமேலிருப்பி லீடுபட்டாளென்று கருதது.

ஆயன் என்றபதத்தைக் கடாக்கித்தருளிச்செய்குமுர் (தன்னேரிதயாதி). 'வளையும்' என்ற சகாரதாத்பர்யம் (ஸமகாலத்திலிதயாதி). வ்யாக்யாதாவி னிடுபாடு (இவனுக்கிதயாதி). (சு)

மு —கொண்டாவத திரையுலவு குரைகடல்மேல் குலவரைபோல்
பண்டாவி னனைக்கிடந்து பாரளந்த பண்பாளா
வண்டமரும் வளர்பொழில்சூழ வயலாவி மைந்தா என்
கண்டியிலநீ கொண்டாய்க்கென் கனவளையுந் கடவேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	மஹாபலிமுதலானவ ர்களால்இப்பூமிக் குஅநாதத்தமுண்டா வதற்குமுன்னே	பாரளந்த பண்பாளா	பூமியைஅளந்த நர்மையை யுடைய வனே!
அரவமதிரைஉல	கோஷத்தையும்அலை	வண்டு அமரும்வ	வண்டுகள்படிந்துஒங்
வ	களையுமுடைய	ளாபொழில்	கினமரச்சோலைசூ
குரைகடல்மேல்	பார்த்திருப்பாற்கட	சூழ	ழந்த
லில		வயல்	கழனியையுடைய
அரவினை	திருவநந்தாழ்வான்	ஆலி	திருவாலியிலிருக்கிற
குலவரைபோல	மேலே	மைந்தா	யுவாவானவனே!
	வாபெரியகுலபர்வதம்	எனகண்	எனதுககத்தை
	சாய்ந்திருந்தாற	துயில்	
கொண்டு	போல்கிடந்து	நீகொண்டாய்க்	முற்றும்பஹரித்தவுன
	அதேசத்தைத திரு	ரு	க்கு
	வுளளத்திலே பாங்	என்கனவளையு	என்கையிலுள்ளபொ
	காகக்கொண்டு (பி	ம்	ன்வளையும்
	ன்பு அமமஹாபலி	கடவேனே	இழக்கக்கடவேனே.
	யால அநாததமவி		
	னைந்தவானே)		

வ்யா—ஏழாமபாட்டு. (கொண்டு) ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்காய் ஆர்த்தருடைய கூகருல கேட்கும் தேசமிதுவென்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. †ஆரவாரத்தை யுடைத்தாய்-கோஷியா நிற்பதாய், திரைகளானவை ஸஞ்சரியாநிற்பதாய், பரபபையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ஒரு குலகிரி சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருவந் தாழ்வான்மேலே கண்வளார்த்தருளுகிறபடி. குமையென்று-பரபபுக் குப்பேர். அக்கடல் பாழதீருமபடி ஒருகுலகிரி சாய்ந்தாற்போலே. (பண்டு) மஹாபலிபோலவாரால் பூமி நோவுபிவதற்கு முன்பாயிற்று அப்படுக்கையில் கண்ணுறங்குவது. (பாரளந்தபண்பாளா) படுக்கையைவிட்டுவந்து இததையடைய அளந்துகொண்டாயிற்று. ஆக, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியைமீட்டு இந்தரனுக்குக் கொடுத்த நீர்மையை யுடையவனே!

(வண்டமருமிதயாதி) அந்நீர்மைக்குப் பிறபாடரானா மிழுவாமைக்காகவாயிற்றுத் திருவாலியிலேவந்து நிற்கிறது. பரிமளம் படிந்தாற்போலே வண்டுகள்படிந்து மதுபாநம் பண்ணுகின்றதுள்ள ஓங்கின பொழிலாலே சூழப்பட்டவயலே யுடைத்தான திருவாலியிலே நிற்கிறவனே! திருப்பாற்கடலில் நின்றும் பூர்வாமநயைவதரித்து பூமியை யகப்படுத்திக்கொண்டாற்போலே யாயிற்று திருவாலியிலே வந்து நிற்கிறதன் யௌவநத்தைக்காட்டி இவரையகப்படுத்தினபடி. (என்கண்டியில் நீ கொண்டாய்க்கு) திருவாலியிலே உத்தேச்ய வஸ்து ஸுலபமாயிற்றென்றவாறே, கண்ணுறக்கம் குடிபோயிற்றாயிற்று. (என்கனவையுங்கடவேனோ) என்ஊடம் பிழுள்ளது வேணுமாகில் கொள்ளுகிராய். †நான் பொன்னிட்டுக் கொண்டவனையிலென்னப்பாப்தியுண்டு. †அவனும் †பொன் கொடுத்திறே கொண்டிபோகிறது. † இவனுக்கும் இவளுடம்பிழுள்ளது கொள்ளும்போது இவர் * மேலெழுத்திட வேண்டாகாணும். ஸ்வாபானிகமானதோடு ஓளபாதிகமானத்தோடு வாசியினறிக்கே, என்னதென்னுமித்தனை யோ நீ கொள்கைக்கு வேண்டுவது. †அவனிதை விருமப்பபுக்கவாறே என்னது என்று ஒருதலை தானும் பறறுகிறார். (எ)

* “மேலெழுந்தது வேண்டாகாணும்” என்று சில பூரீகோசங்களில் பாடம். அதுக்கத்குணமாக, மேலெழுந்தவனையக்கொள்ளுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கும்பிதயாதி வாகயதவயத்தாலே). மேலெழுந்தது வேண்டாகாணுமென்றது - ஸாமான்யமானதாகாது, ஸுலாக்யமானவையாகவேணுமெனப்படி” என்று அருமபதாந்தரம்.

அநு — எதுயபாட்டு. (கொண்மதயாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, “கனவளை
புங் ககாபாடு” என்று தனனிலே நொந்தவாதே, கழறிககொண்டு
போனவளையைக் குலுக்கக்கொண்டு முன்னே தோற்ற, அவளைப்பாத்தது,
எனவளைக்கு நான கடவளலேலேனே என்று பறிககத் தடவகுசுராளென்று
புலகதி.

விவரணம (இவ்விடமித்யாதி). ‘அ-வா’ என்றதினாததம் (ஆரவாரத்
தை) என்றது

(உடம்பிலுள்ளது) நிறை. கடவளல்லேனே என்று சப்தார்த்தம் விவர
சுபித்தருளிச்செய்கிறா (நானித்யாதி). ஸ்ரீதநமான பொன்னிட்டிக்கொ
ண்டவளையை அவன் கொள்ளக்கொடுமோவென வுருளிச்செய்கிறா (அவ
னமித்யாதி). (பொண்கொடுத்து) வைவாணயத்தைக்கொடுத்து. ஆகில், இவ
ளிகைவு வேண்டாவோவென்ன (இவனுக்குமித்யாதி). பார்ப்பதற்கையால்
அவன் பொன்னிடே அவன் கைவளையைக்கொண்டானென்று கருதது.
அவன்பபடி கைக்கொண்டால் இவள என்னது என்பானென்னென்ன வுரு
ளிச்செய்கிறா (அவனித்யாதி). (எ)

மு — குயிலாலும் வளரபொழில்சூழ் தன்குடந்நைக் குடமாடி

துயிலாத கண்ணினையேன் நின்னினேந்து துயர்வேனே

முயலாலு மிளமதிக்கே வளையிழந்தேற் கிதுநடுவே

வயலாலி மணவாளா கொள்வாயோ மணிநிறமே

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குயிலாலும்	குயில்களபாடாகின் ளா	இளமதிக்கே	பருவமநீரமபாத சந்த் ரணுக்கே
வளரபொழில்	ஒங்கினசோலைசூழந்த்	வளையிழந்தேற்	வளைகளையிழந்தவடி
சூழ்		கு	யேனுககு
தன்குடந்நை	குளிர்த்திருக்குடந் தையிலவாத்தியா நிறகிற [னே]	வயலாலிமண வாளா	கழனிசூழ்த்திருவா லியிலுள்ளவாய் யே
குடமாடி	குடக்கூத்தாடினவ	இதுநடுவே	இப்பாதக வர்க்கத்தி னநடுவே (நியும்வ ந்து)
துயிலாத	உறக்கங்கொள்ளாத	மணிநிறமேகொ	அழகியநிறத் தை யு ளவாயோ
கண்ணினையே	கண்ணையுடையஅம் யேன		ஃகைக்கொண்டது னபத்திப்பண னுளவாயோ. (அ)
நின்னினேந்து	உன்னையேநினைத்து க்கொண்டு [லே];		
துயர்வேனே	துக்கிக்கக்கடவே		
முயலாலும்	தன்னையிலதுளரு கிறமயிலையுடைய		

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தீ, அ-பா, குயிலாலும். குளந

வ்யா—எட்டாம்பாட்டி. (குயிலாலும் மிதயாதி)†அவ்வூரில் குயில
கள் ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணுகிறதாயிற்று. †அவ்வூரில் குயில
களானவை மதுபாநமபண்ணிக்களித்தாலியா நிரகுமாயிற்று. †இவ்
வூரில் குயில்களொன்றுமீறே உருவிக்கிடக்கிறது இடைபெண்க
ளடையக் காணலாம்படிமன் திலே குடக்கூத்தாடி தன்னழகை ஸர்வ
ஸ்வதாரம் பண்ணினவன் பிற்பாடரிழவாமைக்காகத் திருக்குடர்
தையிலே ஸுலபனானென்றவாறே உறக்கம் குடிபோயிற்றாயி
றது. அவன் பரதயாஸந்ருனானென்றவாறே உறக்கம் குடிபோயி
ற்றாய் நவ்வுருக்கு †உறங்காமைக்கு இரண்டு லக்ஷ்மணர்களைப்போ
லேயாயிற்றுக் கண்களிரண்டும். இனையபெருமாள் பிறந்த முஹு
ரத்தத்திலேயாயிற்று இவன் கண்களும் பிறந்தது. (க) † “ஐஸ் -
ஜஹன்” என்று ஒருநாளாக விடவேண்டாவாயிற்று †ஆந்தர தருஷ்
டியுமுறங்காதபடி பண்ணவேணுமோ. இக்கண்ணுக் கிலக்காகாவி
ட்டால் உட்கண்ணுக்கிலக்காகவேணுமோ (உ) “நெஞ்சென்னுமு
டகன்” என்கைகடவதிறே. அணைக்கவொட்டா விட்டால் அகவாய்
பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ. (துயாவேனோ) மறந்து
† பிழைத்தாலோ நாங்கள்.

(முயலாலும் மிதயாதி)†நீ†கைதொடனாய் நலியவேண்டுப்படியோ
எனதசையிருக்கிறபடி †தன் கதைகழுவவும் மாட்டாதே தன்குறை
பரிஹரிக்கவும் மாட்டாத சந்தரனுகு வளையிழந்தன்றோ நானி
ருக்கிறது †தன்னுடம்பிலே துள்ளுகிற †முயலைப்போக்கவும் மாட்
டாதே, பருவம் கிரம்பாதேயிருக்கிறவனுக்கு வளையிழந்தேறது.
(இதுநடுவேயித்யாதி) †விபூதியையிட்டு நலிகையன்றிக்கே, நீரும்
துசியேறப் புக்கிரோ; - †போரிலே தவந்தவயுததம் பண்ண நிற்கச்
செய்தே நடுவேவந்து பொருவாரைப்போலே. †விநகமும் சமமட்
டியுமிட்டு நலியாகிற “ஆதுபோராத” என்று உடையவன்தானே
நலியுமாபோலே. விபூதியையிட்டு நலிகைதவிர்து நீதானே கை
தொடனாய் நலியப்பாததாயோ. (கொளவாயோமணிக்மே) அவன்
கூடவ்ருந்தபோது, “இதொரு கிறமே!” என்று வாய்புலறறக்கேட
டிருக்குமே; அல்லது, தனவடிவைத்தானே ஸ்லாக்கிக்குளன்றே (அ)

டுஎன பெரியதிருமொழி, நு-ப, க-தி, கூ-பா, நிலையாளா.

கூத்தரியைத்தராயதே” என்கிறபடியே ஆர்த்தத்தவசி கேளாமைக் கன்றோ நீர்விற்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாம விற்கொண்டு எங்கே காரயங்கொள்ளக்கண்டு வளைக்கிறதென; (மரமெய்ததிறலாளா) உன்னை விஸ்வவியாதாராகும் மழுதேவந்திக காரயம் செய்யுமவனன்றோ; உன்னையாஸ்ரயித்த மஹாராஜரார்த்தி போககுக்கைக்காக மராமரங்களைபெய்து மழுதேவந்திக கொடுத்திலையோ, பின்னைநீரும் அவ்வவதாரத்திலே வந்து உதவிற்றீரேயேயென; (திருமெய்யமலையாளா) அவவிழவு தோக்கைக்காக வன்றோ திருமெய்யத்திலே வந்து சாய்த்தருளிறு + இருந்தபடியால் உன்பரிக்கரஹமாகையும் கையில் வளைதொங்குகையு மென்றொரு பொருளுண்டோ? + இப்போது தன்னுறாமையாலே பொன்மைச சொல்லுகிறா ததனைபோக்கி, ஒருகாலும் கையில் வளைதொங்குகைக்கு விரகிலலைகாணும். கிட்டினால் தானேஹாஷதாலே பூரித்து நெரிந்திறுப்போம்; பிரிந்தானால், தானேகடினறுபோம். + உன்னுடைய பரிக்கரஹமாய் எங்களுடைய ஸ்தூத்தவங்கொண்டு நோக்குகையென்றொரு பொருளுண்டோ? + அம்மங்கியமமாளுடைய சரமதசையிலே நஞ்சியரறியவெழுந்தருளினவர், அவர்படுகிற கலைசங்களைக்கண்டு, “இங்ருததை ஆசாரயலேவைகளும் பகவத் குணங்களைக்கொண்டு போதுபோக்கி னபுகளெல்லாவ் கிடக்க அல்லாதாரைப்போலே + இப்படிப்படவேண்டியதே!” என்ன, “நீயாள்வளையாள மாட்டோமே” என்றன்றோ-பகவதபரிக்கரஹமானால் கலைசப்பட்டே போயித்தனைகாணும்” என்றா. + புறப்பட்ட பின்பு நஞ்சியர் பிள்ளையைப்பார்த்து, ‘முடிகிற விவவளவிலேயு மிவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது விஸ்வாஸத்தின்கனமான பாவபந்தத்தி லுற்றமிறே” என்றருளிச்செய்தார.

ஆக, இப்பாட்டால் - ப்ராபய நிஷ்காஷமும், ருசியுடையா படியையும், சரண்யனபடியையும், அவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்றிருக்கிற படியையும், இதத்தலையில் அப்பகைக் குறைவற்றருக்கிறபடியையும், இவையெல்லாவதையும் சொல்லுகிறது. (நிலையாளா) என்கையாலே - நியைகைங்காயம் பெறுகையே ப்ராபயமென்னுமிடமொல்லுகிறது; (வேண்டாயேயாகிலும்) என்கையாலே - உபாயபாவமு மவனபககலிலே யென்னுமிடம் சொல்லிற்று (என்முலையாள ஒருநாளா) என்கையாலே-ருசியுடையார் படிசொல்லிற்று; (சிலையாளா) என்கையாலே - சரண்யதைகொல்லிற்று, (மரமெய்த)

பெரியதிருமொழி, ந-ப, சு-தி, கூ-பா, நிலையாளா. றுள்ள

என்கையாலே - ரக்ஷகதவம் கண்ணழிவற்றிருக்கிறபடியையும், இத் தலையிலேபேணக் குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், இவையெல்லா வற்றையும் சொல்லுகிறது. (சு)

அரு.—ஒன்பதாமபாட்டி. (நிலையாளாவியதாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “கொள் வாயோ மணிநிறமே” என்னசெயதேயும், அவனிவளுக்கு முன்நிலையாத தோற்றின மாதரமாகையாலே ஒருபடியே தோற்றிக்கொண்கிறத, அது முன்னிலையாகத்தோற்றினமாதரமென்றியாதே அவன்றானே தனனை வேண்டாதிருக்கிறுக்கைகொண்டு, தான் திருமுலைத்தடங்கள் ஆணைக்கை யிலே கணிசிக்க, செய்வதறியாதே அவனைக் கலவியிருக்கிறுள்ளென்றுங்ங்நி.

நிலைநின்ற ஆளாய்க்கொண்டு நின்னைவணங்கி நியதகங்காயம்பண்ண உனக்குவேண்டாவிட்டாலும் என்று சப்தாரத்தமாயத தாதபாயமருளிச்செய கிறா (ஸுததையித்யாதி). கைங்காயத்தை வேண்டுமவா தாமாயிருக்க அவனை “வேண்டாயேயாகிலும்” என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (அது வித்யாதி). “ஆகிலும்” என்றதுக்குத் தாதபாயம் (கிடைக்கிலித்யாதி). நிலை யாளாய் வணங்குகையே பரம்பருஷாததம், அதுகிடையாமையால், “அக லத்தால் ஒருநாள் ஆளாய” என்கிறுள்ளென்று கருத்து. விவரணம் (கடக்க வித்யாதி). (ஒருபடியோஜநம்) என்று - ஸ்வாததமான காதாசீதக் ஸமஸிலே ஷமென்றபடி. நாயிகையாயிருக்குமிவளுக்கு ஸமஸிலேஷத்தைப் ப்ராத்திக கையே புருஷார்த்தமாயித்தனைபோக்கி, சேஷஸ்ருத்தியை யபேக்ஷிக்கக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறா (ப்ராஹ்மணரித்யாதி) பராஸங்கமாக ப்ரமேயசிகைச்செய்தருளி, வேண்டாயாகிலுமென்னாதே, “வேண்டாயே” என்கிற ஏவகாரத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இதுநமக்கிட்யாதி). (வே ம்பு) என்றது - தாத்பாயாந்தரம். அதாவது - தயாஜயமென்றபடி. கீழ்வாக யத்தை விவரிக்கிறார் (கொங்கையித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (நமக்கித் யாதி). (உபேக்ஷாவிஷயம்) என்றதைப்பற்ற, “ஒருநாள்” என்றதுக்குத் தாத்பாயமருளிச்செய்து, (வேம்பு) என்ற தாத்பாயாதுருணமாக, “ஒருநாள்” என்றதுக்கு உத்திப்ரத்யுக்திருபேண வருளிச்செய்கிறா (வேண்டியித்யாதி). (வேண்டியிராதவிஷயத்தில்) வேம்பானவிஷயத்தில். (ஒருநாள்தான்) என்றது - ஒருநாளாகிலுமென்றபடி (ஒருநாளாகிலுமையும்) என்றது-உனக்கு வேம்பானாலும் வேப்பங்குடிபோலே ஸ்வீகரிக்கலாமென்றபடி. இத்தால் - உனக்குக் கைதவம், எனக்கு இனிதானதைச் செய்யமேனுமென்று ப்ராத்திக்கிறுள்ளென்றதாயிற்று. ப்ராத்தமாகவாகிலும் செய்யவேணும் என னும் நிலைவு வேண்டாவோ என்னும் சங்கையையுறுவித்தது, “அகலத்தால்” என்றதுக்குத் தாத்பாயமருளிச்செய்கிறா (அவ்வொருநாள்த்யாதி).

அதுவாதபூவகம் மேலுக்கவதாரிகை (நெஞ்சையித்யாதி). கீழ்ப்பண ணின ப்ரஸ்ரதத்துக்குத்தரம் (ஆர்த்தத்தவநி கேளாமைக்காக) என்றது. இவ்

௫௭அ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, க0-பா, மையிலங்கு.

வாததம் இந்தபத்ததில பலிககுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கூத்தரியை ரிதயாதி). “நீயாள்” இத்தயாதிககுக்கருத்த (இருந்தபடியாலிதயாதி) (இருந்தபடியால்) எனறது - நீமெயய மலையாளனாய்வைத்தம் என்முலையாள ஒரு நாளாளாதே யிருந்தபடியாவென்றபடி. நீ யென்னையாளவும் நான்வனையாளவும் இருவரும் மாட்டோமேயென்று சபதார்த்தமாகையால், அவனிவனையாளமாட்டினால், அத்தால் இவன் இவ்வனையை ஆளவல்லனோவெனன; வ்யாகயாதா பரிஹரிககிரா (இப்போதிதயாதி). ஆற்றாமையால்சொன்ன பாசுரமத்தனையென்று கருத்து. நான் திருமெயயமலையாளனாய் உனபோல் வாககு வந்திருக்கிறேனென்றறிந்துவைத்து, “உன்னகலத்தாலாளாயே” என்று நாணமற்றுச்சொல்லுகை உன்ஸதரீதவததுககுச் சேருமோவெனனும் சங்கைககுப் பரிஹாரமாக, “நீயாள் வனையாளமாட்டோம்” என்கிறுளென்று தாதபாய் மருளிச்செய்கிரா (உன்னுடையவித்யாதி). நீயாளுகையாலே நாங்கள வனை யாணடிருக்கமாட்டோமென்று சப்தார்த்தம். இத்தால் - ருணதிக விஷயமாகையால் ஆறியிருக்கமாட்டோமென்கை. “வனையாளமாட்டோமே” என்கிற அவதாரணத்ததுககு - பகவத்பரிகரஹமானாக்கு துக்கமேசேஷிக்கு மெனறகருத்தாய், அதுககு ஸமவாதமகாட்டுகிரா (அமமங்கியிதயாதி). (இப்படிபடவேணடுவதே) என்றது - ஆசாயஸேவை, பகவதகுணநுபவம், இவையேகாலக்ஷணமாயிருக்கிற உமககு, அதுககவகாசமில்லாதபடி ஸம்ஸாரிகளைப் போலே நோவுபடவேணடிற்றேயென்கை. “கலேசப்பட்டேபோமித்தனை” என்னப்போமோவென்ன; பாவபந்ததிலுறைப்பாலே அங்ஙன்சொன்ன ரென்று கருத்தை வெளியிட்டபடியுபுங்காட்டுகிரா (புறப்பட்டவிதயாதி).

பூ.—மையிலங்கு கருங்குவனை மருங்கலரும் வயலாலி
நெய்யிலங்கு சுடராழிப படையானை நெடுமாலகை
கையிலங்கு வேற்கலியன் கணடுரைத்த தமிழமலை
ஐயிரண்டு மிவைவல்லாக் கருவினைக் ளடையாவே (க0)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
கையிலங்குவே	கையிலேபரகாசிக்க	சுடா	புகரையுடைய
லகலியன்	றவேலையுடையஆழ்வார	ஆழிப்படையானை	திருவாழியைக்கையிலேநதிய
மைஇலங்குகருங்குவனை	அஞ்சுநம்போலவிளங்குகிறகறுத்தகுவனைமலர்கள்	நெடுமலை	ஸாவேஸ்வரனை
மருங்கு	பாயந்தத்திலே	கண்டு	எதிரில்கண்டு
அலரும்	விகஸியாநின்றள்ள	உரைத்த	அருளிச்செய்த
வயல்	கழனிக்குழந்த [கிற	தமிழமலைஐயிரண்டும்இ	தமிழத்தொடைபத்
ஆலி	திருவாலியிலேயிருக்க	வைவல்லாக்	துமன்றாக அறிய
நெய்	சுடாமையுடைத்தாய்	க்கு	வல்லவாகளுக்கு
இலங்கு	விளங்காநின்ற	அருவினைகள்	துஷ்காமங்கள்
		அடையாவே	சேரமாட்டா. (க0)

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, ௧௦-பா, மையிலங்கு ஓளக

வ்யா.—பததாம்பாட்டு. (மையிலங்கிதயாதி) † இதுவாயிற்று பயிரேருதேதரிசான நிலமிருக்கும்படி. † ஊரில் தரிசுகிடக்கும் நில மிருக்கும்படியி துவாயிற்று † மையானது மிகவும் விளங்காநின்றனள் கறுதத் குவளைப்பூக்களூர்ந்து கிடக்குமாயிற்று பர்யந்தங்களடைய. † நாளசெல்ல நாளசெல்லக குறைந்துவருகையன்றிக்கே நிறமுஜ்ஜ வலமாகாநின்றனள் கருங்குவளைகளானவை அலருகிற பர்யந்தங்க ளையுடைத்தான வயலையுடைய திருவாவி. (நெய்யிலங்கிதயாதி) † புறமபு அவையும் உள்ளில அவனுடையகிறமுமாய் முன்னடிதோ ற்றாதாயிற்று கையில் திருவாழியனருகில (நெய்யிலங்கிதயாதி) † வடிவிலிருட்சிக்கும், குவளைப்பூவாலவந்த இருட்சிக்கும், கையில் திருவாழியாலவந்தவொளியலலவாகிலமுன்னடி தோற்றுகாணும். (நெமிமாலை) தூதுவிடவும் வாரததைசொல்லவுமமாட்டாதே நிறகிறுன்போலேகாணும். தூதுவிடமாட்டாதபடியாயிற்று அத தலை பட்டுக்கிடக்கிறது. இததலை (க) “ஊர் ஸுஸ்ஸுஜீவீயே - ஊாத வம மாஸார்நஜீவிஷ்யே” என்றால், (உ) “நஜீயீயீ-நஜீவேயம்” என் னுமத்தனையிதே அததலை. (கையிலங்கு) † பட்டர், “ஸாவேஸ்வரன் திருமங்கையர்ழ்வார்க்குப் பக்ககருதிரை யேற்ப போமாகாதே ! அவன்கையில் திருவாழி அழகுக்குடலாக ஒப்பித்திருக்கும்மததனை, இவாகையில் வேல சதருநிரஸந்ததாலே கறைகழுவ அவஸர மின்றிக்கே யிருக்குமாயிற்று”. † அவன் சேஷிதவ ஸூசகமாக த திருவாழியைப்பிடித்ததாறபோலேயாயிற்று, இவா சேஷத்வஸூச கமாகத் திருவேலைப்பிடித்தபடி (கண்ணிரைத்த) † தூதாக்கு வாரத தைசொன்னபடிக்கேட்டு அவனமுன்னேவந்துநிற்கக் கண்டுசொன்ன. (அருவினைகளடையாவே) அவனைப்பிரிந்து நோவுபட்டுத் தூது விடுகைக்கு ஹேதுவான பாபங்களகிட்டாது ஸாவேஸ்வரனைப்பிரி ந்து தூதுவிடப்படிக்கு அதுதானுங்கூட மாட்டாதே படும வயஸநம படவேண்டா. இப்பத்தையு மபயஸித்ததாகக்குத், தூதுவிடுவானவன் றுனாயிற்று. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பததாம்பாட்டு. (மையிதயாதி) உட்கருத்தைமுந்தற வருளிச செய்கிறா (இதுவிதயாதி). செங்கமலங்களுண்டாயிருக்கலாமே, இதுவே யென்று செல்லுங்கைக்கு நிமித்தமெனென்ன வருளிசசெய்கிறா (ஊரி

நி.அ.0 பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, க0-பா, மையிலங்கு.

லித்யாதி). தேசவிப்ரக்ருஷ்டமான பரமபதமன்றிககே காலவிப்ரக்ருஷ்டங்
களான விபவாகக்ருமன்றிககே, கரண விபரக்ருஷ்டமான அநதாயாமியுமன்
றிககே, தாமி நந்த திருவாலியிலிருந்தவனைக் குறித்துத் தூதுவிடுகையும்;
அவன் முன்னிலையாகத் தோற்றினுக்கக்கொண்டு தன் தசையை யறிவிக்கை
யுமாம்படி ஐஞாநவிபாககாராயமான அஜஞாநம் வீணாதமைக்கு தருஷ்டாந்
தமாகக் குவளைகளின் ஸமருத்தியைச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. ஒருபடு
க்கையில் பிரிவு பிறந்தாற்போலே இவர்க்கு இத்திருமொழியிலுபவம் ; அத
தை யுட்கொண்டு வயாகயாதா ருபடுகிறாரென்று கொள்ளுவது “ஊ”
என்கையாலே - ஆழ்வார தாமுமிப்படி யிருக்கிறாரென்று ஸூசித்தமாகிறது;
இங்ஙனனாகுக இரண்டு வாகயமும் புநருகதமாமிதே. இவ்வாழ்வாருடைய
பகத்காராயமான அஜஞாநத்தின் சரமாவத்குப் போருமபடி குவளைக்குள்ள
நிறத்தின் மிகுதியைச் சொன்னதை நியாமகமாகக் காட்டுகிறார் (மையான
தித்யாதி) “குவளை” என்றபோதே கருமை தோற்றமும், இங்ஙனிருக்கச் செ
யதேயும், “கரும” என்றும், “மையிலங்கு” என்றும் விசேஷணதவய மிடு
கையாலே, தமமுடைய தசைக்கு தருஷ்டாநதமாகச்சொன்னாரென்னுமி
டம் ஸூசித்தமிதேயென்று திருவுள்ளம். வாகயாத்தமருளிச் செய்கிறார் (நா
ரீத்யாதி). இப்போது சுடராழியையிட்டு விசேஷிக்கைக்கு உட்கருத்தருளிச்
செய்கிறார் (புறமபித்யாதி), இத்தால-விஸ்ஸேஷித்தாராக வெண்ணியிருக்கிற
தமபடியாலும், அவனும் வயாமோஹாதி சயத்தாலே “*மயாவற மதிநலம்பெற
றவா இவ்வன் விஸ்ஸேஷித்துப் படுகிறபாடு காண்கையாலே நான் றுணும் விஸ்
ஸேஷித்தேனாவேணும்” என்று கலங்கித் தூதுவிடவும் மாட்டாதே உருவுவெ
ளிப்பாட்டால் வாயவிடவும் மாட்டாதே யிருக்கிறதசையிலே, நெஞ்சறியுமவ
னான திருவாழியாழ்வான் இருவருக்கும் வெளிச்செறிப்பைக் கொடுத்தானெ
ன்றதுஸந்திக்கிறாரென்று திருவுள்ளம். கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார்
(வடிவிலித்யாதி). இவ்வாழ்வார திருவாலியமமான விஸ்ஸேஷித்தாராகக்கொ
ண்டு நோவு படுகிறவேளையிலே திருவாழியாழ்வான் நெய்யூட்டிப் புகாபடை
த்துத் திருவுள்ளத்தைக் குடிக்கொள்ள, இவா அவ்வழிகில் கணவைத்து அவ
னுள்ளத்தை யுருக்கண்டு கருதாததராய, “இச்சோத்திக்கென் வருகிறதோ”
என்று கையிலவாடாபற்றி யிருக்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, “நெய்யிலங்கு”
என்று விசேஷணமிடாமையாலே பலித்தகதையைச் சொல்லுகையாலே இப்
படி சொல்லலாமென்று ஸமவாதம் காட்டுகிறார் (பட்டரித்யாதி இருக்கு
மாயிறு என்னுமளவும்) சதரு நிரஸந்ததுகருடலாக வேலைப்பிடித்தாரென்
றருளிச்செய்து, சேவகனுக்கு வேல திருபகமென்று ஸத்தருஷ்டாந்தம் தாத்
பாயாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). பாட்டுக்களெல்லாம் கண்டு
சொன்னதுகளன்றே யென்னவருளிச்செய்கிறார் (தூதாக்கித்யாதி). (க0

ஜீயா திருவடிகளேசரணம்,
மூன்றாமபத்து ஆறந் திருமொழிமுடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, கள்வன்கொல்பரவேசம். ௫௮௧

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்

பெரியதிருமொழி, ஈ-ம் பத்து, எ-ம் திருமொழி,
கள்வன்கொல் பரவேசம்.

வ்யா —† தூதுவிட்டுத் தூதாக்குசுசொன்ன பாசரம் நெஞ்சிலே
பூற்றிருந்து அததை பாவித்து, பாவநாபரகாஷததாலே அவன்றான்
முன்னின்றானைக்கொண்டு அவனுக்கு வராதன்தசொல்லுமபடி பிற
ந்த கசாவிசேஷம் அவன் திருவுள்ளத்திலேபட்டு, அது பொறுக்க
மாட்டாதவனாகையாலே தானேவந்து† முகமகாட்டி, இவனாககூடக்
கொண்டுபோக,† ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டிக்கொண்டுபோம் சில
ரை, பெரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கொண்டுபோம் சிலரை. (க)
“नयामि - நயாமி” என்று தானேகொடுபோம் சிலரை; அப்
படியே தானேவந்து† அத்தவாளத்தலைபாலே மறைத்துக்கொண்
டுபோக; அந்தரங்கமாகக் காததுக்கொடுகின்ற திருத்தாயாருணா
ந்து படுகையி லிவனாககாணுமையாலே, போனவளபடிகளையும்,
தனக்கவனையொழியசசெல்லாமையையும், எதிர்த்தலை இப்படிபட
வேண்டுமபடியிருக்கிற இவளுடைய வைலக்ஷணயத்தையும், தன்
னிழவையும் சொல்லிக் கூப்படுகிறாராய்ச் செல்லுகிறது

அவனிவனாககொடுபோகையாவதென் - †ஸ்வாபதேசத்திலோடு
கிற தென்னென்னில; மாநஸாநுபவமாயிருக்கசெய்தே பாஹ்ய
ஸமஸ்ச்லக்ஷம்போலேயிருக்கப் பண்ணிக்கொடுத்ததொரு வைசத்யத்
தைசசொன்னபடியிறே. (க) †[नित्यैव - ஸத்திதேமநஸி]. உ)*நின்ற
வானில்லாமனதுடி ஓரிடத்திலேநிற்கப்பெற்று, அபசயாதமகமானசரீ
ரமுமங்கேயினகே சிதிலமாகாதே ஒருபடிபட்டு, தாது (दुःख, க்களு
மொன்று முடங்கி ஒன்று நிமிருகையன்றிக்கே ஸாமயாவஸ்தையை
பஜித்து, †இப்படி சரீரத்திலே யொரு லாகவமபிறந்து ஸத்வமுதரிக்
தமானஸமயத்திலே, ஆரேணுமொருவனாகவுமாம், தான் கீழ் ஸமஸா
ரியாய் நின்றவிலையையும், இததைக்கழித்துக்கொள்ளுகைக்கீடாயிரு
ப்பதொரு கைமமுதல தன்பக்கலின்றிக்கேயிருக்கிறபடியையும், அவ
னைப்பறறியே கழிக்கவேண்டுமபடியிருக்கிறபடியையும், இதில்கின்
றும கரையேறறுகைக்கீடான சக்தியும் பராபதியு மவன்பக்கலிலே

௩௮௨ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, களவன்கொல்பரவேசம்.

யுண்டாயிருக்கிறபடியையும் மதுஸந்திதது அவன்பக்கலிலே பரந்யாஸத்தைபண்ணுவது.† பின்னேபேற்றுக்கு இவ்வளவமையுமோவெனனில, சரீரத்தைபற்றிவருமவற்றுக்கு ஆதமா ஸுகதுட்காநுபவமபண்ணுமாபோலே இவற்றுக்குவருமவை தன்னதாம்படி விஸ்வசரீரனுமாய், இவன்தன்னை ஒருகாலதுஸந்திததால் பின்பிவனைப்போலே மறக்கக்கடியான ஜம்மநிபந்தநமான கலக்கமின்றிக்கேயிருக்குமவனுமாகையாலே, அவ்வளவமையும்.† இப்படி ஒருநாள்துஸந்திததவன் பரகருதிவஸ்யனாய், பின்பு தந்தேஹயாதரையிலே அந்யபரனாய்த்திரிந்து, பின்பு ஸ்மரிக்கைக்குங்கூட யோகயதையில்லாதபடி * காஷ்டடபாஷாணஸந்நிபநாய்க்கிடக்குமன்று, இவனைப்போலே ஒருகால ஸ்மரிததால் பின்பு விஸமரிக்கும்வனன்றிக்கேயிருக்கிறநான் ஸ்மரிததபடியே யிருப்பன். [ஸுஷ்ருத் - மதபக்தம்]† ஸ்மரிககைக்கு யோகயதையில்லாதவன்று ஸ்மரித்திலேனென்று கைவிடுத்தனை துராராதனையோ அவன்பற்றிற்று. [அஹம்ஸம் - அஹம்ஸமராயி]† ஐஸ்வராயகாமனுக்கும், ஆதமபராபதிகாமனுக்கும், † பகதிகாமனுக்கும், அந்நிமஸமருதியுண்டு, இவன் மூதலிலேதுடங்கி ஸாவபரந்யாஸம் பண்ணினவனாகையாலே இவனுக்காக நான்நினைப்பன். [ஸ்ரீமதவிஷ்ணு - நயாமிபரமாமகதிம்]† இப்படிநினைத்தது நானே கைதொடனாய்வந்து கொடுப்போவன். ஸ்லோகதவயம் † என்று, எம்பெருமானுடைய ஸாவஸ்வமூமிதேயிவை ' ஆளவந்தார ஸ்ரீபாதத்திலேவாத்திதத வைஷ்ணவன் அந்நிமஸமயத்தில பட்ட கலேசத்தைக்கண்டு பெரியநம்பிக்கு மெம்பெருமானாகும நடந்த ஸமவாதத்தைநினைப்பது. “ ஸுஷ்ருத் - மதபக்தம் ” என்கிறவிடமும் பகதிமானையே சொல்லிற்றானாலோ, பரபந்தனைச்சொல்லிற்றென்கைக்கு நியாமகராரென்ன; அவனுக்கு அந்நிமஸம்ருதிவிதிக்கிறதாஸ்தரம்.*

அரு — களவன்கொல் பரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே, (க) “எனமுலையாள-உன்னகலத்தாலாளாயே” என்று பராததிககசெய்யதேயும் அவன் செய்யாமலிருக்கையால், “ வளை ஆளமாட்டோமே ” என்று கிடந்த பெண்பிள்ளை, இததிருமொழியில் பினதுடாநது போனாளுக்கக் கொண்டு திருத்தாயார் சொல்லுகைக்கு ஸங்கதியெனனென்ன, வந்தவர்ததிஷ்யமாண கதநமுகேந வருளிச்செய்கிறா (துதுவிட்டியாதி). இததால்,

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, கள்வன்கொலபரவேசம். ௫௮௩

மாநஸாநுபவத்தில் ஒருவைசத்யத்தாலே அவன் வந்தானாகவும், தன்மகளும் வயலாலி மணவாளனும் ஒருபடுக்கையில் சேர்ந்தார்களாகவும், தான்கிட்டக் காதலுக்கொண்டிருந்தாளாகவும், இவ்வனிருக்கத் தான் கண்ணுறங்க, அப்போது (க) “நிலையாளா நின்வணங்க வேண்டாமேயாகிலும்” என்று இவள் சொன்ன இழவு திருவுள்ளத்திற் பட்டு அதுதீர இப்பெண்பிள்ளையைக்கொண்டு புறப்பட, படுக்கையிற்காணாமல் தானும் புறப்பட்டு, கண்டு கொண்டிருக்கவே கொண்டிருந்தான் என்று ஒருதகை பிறந்து அநுபவிக்கிறாளேன்றதாயிற்று. (முகங்காட்டி) என்றவநந்தரம், ஸம்ஸலேஷிதது என்றசேஷம். தானேவந்து கொடுப்போனபடியைத் தருஷ்டாரத கதரபூர்வகம் விவரிக் கிறா (ஆதிவாஹிகரையித்யாதி) “கள்வன்” என்றதைப்பற்ற (அத்தவாளத் தலையாலேயித்யாதி). அததவாளத்தலை - தலைமுன்தானே

“இவனைக் கொடுப்போகையாவதென” என்றதை விவரிக் கிறா (ஸவா பதேசத்திலித்யாதி) தருஷ்டாரதமாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாரம் (ஸத்தித் இத்யாதி) மநஸஸவாஸ்தயாதிகளைச்சொன்ன வித்தால பலித்த வாதத்தை யருளிச்செய்கிறா (இப்படி சரீரத்திலே யித்யாதி) “ஸத்தி தேமநஸி” என்று இப்போது சொல்லுகையால் - முன்பு விஷயபரவணமாயிருந்தமை தோற்றுக்கையாலே, அத்தைப்பற்றிவரும் ஸ்மரண விசேஷத்தையும், “சரீரே - ஸுஸவஸ்ததே” என்கையால்தோற்றின பூர்வத்தி லஸ்வஸத்தையால் பலித்த காமயோகோத்யோகத்தைப் பற்றிவரும் ஸ்மருதியையும், “மாம” என்ற பதத்தில் விவக்ஷிதமான உபாயபாவத்தைப்பற்றிவரும் நினைவையும்* அஜபதத்திலும்* விஸ்வரூப பதத்திலும் ஆதத(உ)மான சக்திப்ராப்திகளைப்பற்றி வரும்நுஸந்தாரத்தையும், “ஸ்மர்த்தா” என்ற பதத்துக்கு அத் தமாகத் திருவுள்ளமபற்றி, அத்தால் பிறந்த நரைப்பாயாநுஸந்தாரத்தளவு மர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறா (பின்னை யித்யாதி அமையுமென்னுமளவும்). “தம்” எனறத்தால், ஸக்ருததாக ஒருநாள் ஸமரிததுமநந்திருந்தவவனென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறா (இப்படி யொருநாளித்யாதி). “மத” என்கையாலே தேவதாரதாங்களை வ்யாவாத்திக் கிறா நென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்மரிக்கை கித்யாதி). அந்திம்ஸ்மருதிதானு மிவனுக்குவேண்டா, இவன் பரந்தா ஸம் பண்ணுகையாலே நானே அநதிம்ஸ்மருதி தனையு மேறிட்டுக்கொள்ளுவ நென்கிறானென் றருளிச்செய்கிறார் (ஐஸவாயேத்யாதி). (பக்திகாமன்” என்றது - பக்திஸாத்ய பகவத ப்ராப்திகாமனென்றபடி. “ததாயி” என்னுதே, “நயாமி” என்கையாலே பலித்த அஸஹாயபாவத்தை யருளிச் செய்கிறா (இப்படி நினைத்தித்யாதி). (என்று) என்றவநந்தரம், பேராய் என்றுசேஷம்.

௩௮௪ பெரியதிருமொழி ந-ப, எ-தி, க-பா, கள்வன்கொல்.

மு — கள்வன்கொல்யானறியேன் கரியானொரு காளை வந்து
வள்ளிமருங்குலெனறன் மடமானினைப் போதவென்று
வெள்ளிவளைக்கைபற்றப் பெற்றதாயரையிட்டகன்று
அள்ளலமபூங்கழனி பணியாவிபுகுவாகொலோ (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்வன்கொல்	களளனோ (உடையவ னோ)	பெற்றதாயரை	பெற்றதாயானஎன் னை
யான அறியேன்	நானறியமாட்டேன,	இட்டு அகன்று	தனியேகிடக்கவிட்டு ப்போய் (ஒன்றுசேர்
கரியானொருகா	கறுத்தவனா யொரு காவந்து	அள்ளல்	நாத அவ்விருவாய் (முடி)
யொளவநபுருவந	யொளவநபுருவந	அமரூ	சேற்றி லுண்ட சபா
வந்து	வந்து [டைய	நகழனி	அழகியபூக்க தோரில்
வள்ளிமருங்குல்	துணைநிலையையு	அணி ஆலி	பூமிககுஆபட திருவாலி
என்தனமடமா	நலையுபதியானஎன்		நகையிலே
னினை	பெண்ணை		தப.
போதஎன்று	வாகாஎனறுதவரை		கிள
வெள்ளிவளை	க வெள்ளிவளைகளணி		பா
கைபற்ற	நக்கையையிழக்க		பா
	(உடனே அவள்)		

வ்யா — முதற்பாட்டு (கள்வன்கொல்) (க) †: “கொல்யானறியேன்” என்று இவனுடைய ஆதமாபஹாரத்தோபாதியாயிட்டுருக்கிற தாயிற்று உடையவன் தன்னுடைமைகொண்டுபோனதும், †, என்ன தென்போந்தவாஸநையாலே (கொல்) † உடையவன் உடையமை கொண்டபோனானையாலும், காணக்கொடுபோகையாலும், பா “கள்வன்” என்னப்போகிறதில்லை; ஆகிலும், கள்வன் என்னலும், வயிர் நின்றது மமகாரத்திலுமறந்தாலே. (யானறியேன்) † காத் துக்கிடக்கிற தானறியாளாகில் கொண்டபோனவனைப்போலே காணும்கேட்பது.

† அறியாயாகிலும் அறிந்த அம்சத்தைச் சொல்லலாகாதோவென்ன, (கரியானிதயாதி) † பிள்ளையமுதனா, “கூடுகிடக்க வானையுரு விக்கொடுபோவாரைப்போலே, தாயாரணைத்துக்கொடுகிடக்கக் கொண்டிபோனான்” என்று நிவஹிததாரா; † அதை பட்டாகேட்டருளி, “அத்தனைப்பணிப்படவேண்டாகாண், சிலகளளா விளக்குக்களையும் பிடித்து, † பிள்ளை, பிள்ளை” எனகிறவளவிலே கொண்டிபோமாபோலே கொண்டிபோனான்காண்” என்றருளிச்செய்தார். (ஒரு) வாய்

புகுநீரிலே புக்காரைப்போலே, நிறத்தைச்சொல்லாநிறகச்செய்தே யும் இன்னொனென்று நிரத்தரிக்கமாட்டாதே, “கீழ்நீ - கம்சிதஸ்தி” என்னுமத்தனையாயிற்று. (காளை) போனவிடம் அவன் குற்றமன் மென்கிறான்; அவன் பருவத்தின்குற்றம் †இவளபோனவிடம் பழி யென்று குற்றமாகச்சொல்லுகிறவிவள தனக்கொரு பராபதியின றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, அப்பருவத்தைச்சொல்லும்படியிறே அது இவள்தன்னையும் துவக்கின்படி. †போன என்மகளதானும், “இது பழி” என்று நினையாமையிலலை, அநாததம்பாராதது மீளவொண்ணாத படியான பருவத்திற்குற்றமென்கிறான். †வைரூபயத்தை விளைத்து விட்டார்கள் என்று முறைப்படச்சென்றவளிறே, (க) “சூர்” தருணை” எனறான். பின்புசொன்னது பூவவாஸநையே அது வாத்தித்தபடியாலே. †அன்றாகில தான் பட்டத்தை முறைப்படுகிற துக்கு இது எங்கே உபயோகியாய்ச் சொல்லுகிறான். நடுவு பிறந்த வறறையும் ஸம்போகத்தில் †நடுவுபிறந்த விமாதத (விமர்)த்தோபாதி யாகநினைத்திருந்தாள். (வந்து) நிறமும் பருவமுமியவையானால், ஸாப்ப யாகத்தில் ஸாப்பங்கள்போலே தானிருந்தவிடத்திலே பெண்பிறந்தா ரடையச் சென்று விழவேண்டுமென்படியிருக்க, வரவுமததலையிலே யானால் இவள்போகாதிருப்பாளோ? †ஆரே னுமாகவுமாம், பகவல்லா பமுண்டாகில அததலையில் வரவல்லதிலலை.

(வள்ளியிதயாதி) †அவனைக்கொடுவந்த விஸ்வாமிதானைச் சொ ல்லுகிறது. இவளுடைய அழகாயிற்று அவனையழைப்பித்தது. †அவனுக்கு அநேகத்தைச் சொல்லிவைத்து இவளுக்கு ஓரழகைச் சொல்ல அமைந்திருக்கிறதிறே; (உ) “மாலுககு” என்றுதுடங்கி அவனுக்கு அநேகத்தைச்சொல்லி, இவளை (உ) “கொங்கலரேலக் குழலி” என்னுமாபோலே. (என்றன்மடமானினை) எனமகளாவது, †முகத்தை(மூர்)யாவது; †தன் னெளகுமாயத்தையாதல், ஸ்தரீத்வ த்தையாதல், போகிற வழியிலருமையையாதல், இவைபொன்மையும் நினைக்கமாட்டாத முகத்தை (மூர்) கிடா. (என்றன்) †அவன்வந்து கொடுபோகப்புகவாரே, “என்மகள்” என்று தானுமொருதலை பற் றுகிறான். (போதவென்று) (ஈ) “கூர்மூர்மூர்-உகதமர்த்தமிமசர” என்றானாயிற்று. கரியான் காளைவந்து “போத, போத” என்றதா

இ ஐஸ்வர்யா பமிஸ்ஸையோ “ வெள்ளி” என்கிறதெனென்ன வருளிச்செ
பிசுரா (இல. சசுசுளித்யா) என்று அருமபதாந்தரம்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, க-பா, கள்வன்கொல நுஅள

ய்கிரார் (சோரேணேதயாதி). “என்றன் மடமானினை” என்று திருத்தாயா பண்ணின மமகாரத்தை யருளிச்செய்கிரார் (என்னதெனறியாதி). ஆனால் “கொல்” என்று ஸமசயிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரார் (உடையவ னியாதி). “யானறியேன்” எனக்கைக்கு இனியறியத்தக்ககாருண்டோ, இது ஆரைக்கேட்கிருளென் நருளிச்செய்கிரார் (காத்றியாதி). “யானறியேன்” என்கையால் அறிந்தாரைக்கேட்கை தோற்றுமென்று திருவுளம. இனி அவனைத்தானே கேட்கிருளாகவேனுமென்று ரஸோகதி.

இப்படி அவனையே கேட்கிருளாக்கொண்டு இவள் புறப்பட, அசலக தது நவகைவரது பரஸ்நம பண்ணுகிருளாக, மேல் “இட்டநன்று” என்னு மளவுக கவதாரிகை யருளிச்செய்கிரார் (அறியாயகிலு மிதயாத). கரியான் காணக்கொடுபோகசெயதே இவள் கொடுபோகிவாட்டிவானென்னெ னை வருளிச்செய்கிரார் (பிள்ளையமுதனு மிதயாதி). (கூடு) கத்தியுறத. (அணைத்துக்கொடுக்க) என்றது - பெண்ணிடத்தில் மமதையாலே கொடு போகவொட்டாமல் கட்டிக்கொண்டிருக்க வென்றபடி. யதவா - பிள்ளையமு தனாக்கு, பெண்ணும் தானுமாயப படுக்கையிலே கிடக்கக் காணாதபடிவந்து அவன் கொடுபோனென்று கருத்தாகவுமாம் இப்பகூத்தல், “கரியான்” இதயாதிகளும், “கைப்பற்ற” என்றதும் திருவாலி மணவாளனமேல் பித்தே றினவள தனைவிட்டுப் போகையாலே அவனே வந்தானாக வேனுமென்று ஊவித்துச் சொல்லுகிருளென்று நிவாஹித்துக்கொள்வது. “இப்படி யரு மைப்படவேனுமோ, பஸ்யதோஹரனாய், தானேகொண்டு நடந்தானென்ன லாம்” என்னும் பட்டா நிர்வாஹத்தை யருளிச்செய்கிரார் (அதையிதயாதி). (பணிப்படவேண்டா) காணாமல் கொண்டுபோனென்று சொல்லி இத்திரு மொழியில் பதங்களுக்குப் பொருள்கட்டி அருமைப்பட வேண்டாவென்கை, (பிள்ளை பிள்ளையென்கிற வளவிலே) பிள்ளை பிள்ளையென்று கூப்பிட்டுக்கொ ண்டு பின்துடரசெய்தே யென்றபடி. மாமியாரான தான் பருவத்தைச் சொ ல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிரார் (இவள் போனவிடமிதயாதி). மகன்தான் தனைவிட்டுப்போகை பழியென் றறியானோவென(போனவித் யாதி). அநர்த்தமுண்டானாலும் விடவேண்டாதபடியாய் யிருக்குமோ பருவமெ ன்ன வருளிச்செய்கிரார் (வைரூபயத்தை யிதயாதி). “தருணை” என்றவள் பின்பு தன் வைரூபயத்தைச்சொல்லி முறைப்பீவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிரார் (அனரூகிலிதயாதி). ஆனாலும் நாஸிகாசசேத்ததை மறந்து ஸ்ரங் வன் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிரார் (நடுவிதயாதி). “வரது” என்கையாலே - ஸ்வாபதேசத்தில் பரகத ஸ்லீகாரமே உத்தேஸ்யமென்று தோற்றுமென்கிரார் (ஆரேனுமிதயாதி).

வல்லி என்றது - “வள்ளி” என்குகிடக்கிறதாய், அதுபோலேயிருக்கிற இடையை வாணிக்கைக்குத் தாத்தாயமருளிச்செய்கிரார் (அவனையிதயாதி). அழகு அழைப்பித்தென்கைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்கி

௫௮௮ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, ௨-பா, பண்டிவன்.

றா (அவனுக்கிடயாதி). (முத்ததையாவது) என்றவநநதரம, “போத” என் கைககு ஹேதுஎன்றுசேஷம். காளையானவன் கருதிவருமபடியான பருவத் தால்பலித்த ஸௌகுமாரயத்தையும், “மடம்” என்றபத்ததால பலித்த ஸத் தீவத்தையும், “அளளலம்பூங்கழனி” என்றபத்ததையும் கடாக்கித்து முத்தத தையை விவரிக்கிறா (தன்னித்யாதி). பிள்ளையமுதனா நாவாஹத்தில முந் தின யோஜரையைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறா (அவன்வந்தித்யாதி). “உகத மர்த்தமிமஞ்சர” என்று - தன்கீழ் ஸத்தீயைத்தானே ஸங்கோசமற வ்யவ ஹரித்தாற்போலே, தன்கீழ்ப் பெண்பிள்ளையைத்தான் “போத” என்று விதி த்தானென்கை. கீழ்தான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணியிருக்க கையைப் பற்றுவானென்னென்ன (உக்தியிலேயித்யாதி). கையைப்பிடித்ததானாகிலும் தாய்க்கஞ்சி விடுவித்துக்கொள்ளவொண்ணாதோவென்ன (நபர்மாணிகருத இத்த்யாதி). இளம்பருவத்தில் பிமத்தபிடியிலே அளவுபடப் பிடிக்கப்பட்ட தில்லையாயிற்று. “கை” என்கையாலே - ஸமஸ்ச்லேஷாஸமநுபவிக்குமள வும் பற்றின்பற்று விட்டானில்லையென்று தோற்றுகையால், அப்படி இவளை யுமுண்டு கோதாக்கினென்கிறாளென்று திருவுள்ளம்.

(போகைககு) என்ற வநநதரம, க்ருஷணனைப்போலே யென்றுசேஷம். “அசன்று” என்று மேலிருக்கச்செய்தே, “இட்டி” என்றதுக்குக் கரு த்து (பொகட்டிட்யாதி) “அள்ளல்” என்று சேராய், அதிலேயிருக்கிற அழ கிய பூக்களையுடைய கழனியென்று புஷ்பஸம்ருத்திக்குத் தாதபாயமருளிச் செய்கிறார் (இவ்வுரித்யாதி). (இவ்வுர்) என்றது - திருமங்கையென்றபடி. தன் பெண்பிளையின் ஸௌகுமாரயத்தையறிந்து அவளுககுத்தக்கபடி மடி ப்புடைவை இவ்வுரிலிடுவித்துவைத்தாளாகக்கொண்டு அவ்வுரில் பூவிலே அடியிலிகைக்குத் தான்றான் க்லேசிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாதேத்யாதி) § (க)

பு. — பண்டிவனுயன் நங்காய் படிபன் புகுந்தென்மகள்தன் தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானை யுகந்தவன்பின் கெண்டையொண் கண் மிளிரக் கிளிபோல மிழற்றிநடந்து வண்டமர் கானல்மல்கும் வயலாவி புகுவர்கொலோ. (௨)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
நங்காய்	அசலகத்துப் பெண்க ளே!	ஆயன்படிபன்	(திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களைத்திரு
இவன்	இந்தயுவாவானவன்		மெ)இடையக்கள்
பண்டு	முன்னெல்லாம்		ளானிருந்தான்;
			(இப்போது)

§ ஸமசயமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (இருவருமித்யாதி). (முக் தத்தை) ஒருவாக்கொருவர் வைலகூணயத்திலேயீடுபட்டு அறிவழிந்திருக் கை. (போவாரும்) ஆயிற்றேஎன்று பூரிப்பது. என்று அருமபதாந்தரம்.

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, ௨-பா, பண்டிவன். நுஅக

புகுந்து	(அகத்தில்ப் பரத்ய க்ஷ மாக) பரவேசித்து	கிளிபோல் மிழற்றி	கிளிபோலே சிலவராததைகள் பே சிக்கொண்டு
என்மகன்தன்	பருவம்நிறைந்த என் பெண்ணினது	அவன்பின்நட ந்து	அவனுடையபின்னோ யே நடந்துபோய் (சோந்துகொண்ட அவ்விருவரும்)
தொண்டைசெ	கோவையின் சிவந்தக ங்கனிஅமவா	வண்டுஅமர்	வண்டுகள்நீர்ந்த கடற்சோலைக்குந்த
யநுகாந்தா	அதரத்திலமருத னை	கானலமல்கும்	கடினியயுடைய
உகந்து	(என்பெண்ணைவன்) விரும்பிக்கொண்டு	வயல் ஆலி	திருவாலியிலே
கெண்டை	கெண்டைபோலே	புகுவாகொ	புகுவாரோ என்ன
ஒண்கண	அழகியதிருக்கண்கள்	லோ	லோ. (௨)
மிளிர	(அபூர்வதர்சநத்தா லே) அகன்றொளி விட		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பண்டிவனயன்நங்காய்) †பண்டி
வன் சக்ரவாத்தித்திருமகனென்னுமாபோலே இப்போதை அவஸ்த
தை. †வெண்ணெய்களவுகாண்புக்கு அக்களவு தலைக்கட்டமாட்டா
த இளிம்பன்கிடா எனமகளை யிப்படிசெய்தான். †அநுநனநறிகே,
பண்டிவன் (க)காடுவாழ்சாதி இப்போது நாகரிகனுான். (படிநன்
புகுந்து) †பண்டு காணாமல் களவுகாணுமித்தனை; இப்போது பஸ்ய
தோஹரனுான். (எனமகளிதயாதி) ஸௌந்தர்யாதிகளால் தோற்
பிக்கையனறிகே †பரணயஸிரையில் வைத்தயததாலே தோற்பிப்
பதே! (அவன்பின்) (௨) †கேபதைநின்னைப்பிரியேனினியென்றகன்
றவன் பின்பு தோற்குமபடி சில வ்யாபாரங்களைப பண்ணினுனத்த
னையல்லது, †“போரு” என்றழைத்திலன். †வாகமருதமான அடமான்
பொடியை யிட்டிக்கொண்டுபோனபடி. (கெண்டையொண்கண்
மிளிர)அபூர்வதாசநங்களாலே கண்ட பதாரதங்களை. “இவை என்
ன, †வினவு” என்று கண்ணிலேகேட்கை. (கிளிபோல்மிழற்றி) கண்
னூல கேட்டுக்கேளாதவற்றை வாயாலேகேட்டு (நடந்து) †அவ
னுக்கு முன்னோக்கிப்போகவொண்ணாதபடி அவன்பின்னே நட
ந்து. (வண்டிதயாதி) (௩)†“நச்சுநச்சு” - நசுபுநராவர்த்ததே”
என்று புகக திரயக்குக்களுக்கூட மீளாத ஊரிலே புகுவார்கொலோ.
தனக்காசைப்பட வேண்டாவென்கிறான். (௨)

ஞகூ0 பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, ஈ-பா, அஞ்சுவன்.

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில தன் ஸௌந் தாயாதிகளைக்காட்டி வரச்சொல்லிக் கையைப்பிடித்தானுகையாலே என்னை யிட்டுப்போனானென்றான்; அவனவன்நுகாண, அவன் தூரத்தவ்யபாரங் களாகிற அம்மாண் பொடிபோட தானேநடந்தான் கிடாயென்று அசலகதது நங்கையோடு சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

இவன் - இப்போது பெண்பிள்ளையைக்கொண்டு நடந்தசுதரன், பண்டு இடையன்கிடாய் என்று சபதார்த்தமாய், தாத்தாயமருளிச்செய்கிறா (பண் மத்யாதி) பண்டுஆயுளுவன இப்போதை அவஸ்தையில் சக்ரவாதத்திதரு மகளைப்போலே சதுரானுனென்கை. முன்புதையில் அசாதூயததையும இப்போதையில் சாதூயததையுமகாட்டுகிறா (வெண்ணெயித்யாதி). இவன்- திருவாலிதிருநகரியில் வஸிகும இவன், பண்டுஆயன் - காடழகா கிடா யென்று சபதார்த்தம் விவக்ஷித்தது தாத்தாயந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அவந னன்றிக்கேயித்யாதி). படிமன - தூரத்தனென்றாய், பட்டாநிர்வாஹத்தில் தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டுகாணுமலித்யாதி). (ப்ரணயஸிரையில்) ப்ரணயதாரையில், கீழே “இவன்” என்றுசொல்லிவைத்தது, இப்போது “அவன்” என்றுசொன்னதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பேதையித் யாதி). (போருஎன்று) வாஎன்று. பின்னை என்செய்தானென்ன(வாகிய்யாதி). (வினவென்று) சொல்லென்றபடி. இவன் முன் நடந்தாளாகில் உம்மததப்ர வ்ருத்திக்கு கராமப்ராப்திபோலே ஒருபடி திருவாலியின்புகலாயிருக்கும், இவன் பின் நடக்கையாலே புருகையில் ஸம்சயிக்கவேண்டிற்று என்னும் பாவம் ஸ்ப்புரிக்கத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கித்யாதி). “கானல்” என்று காடாய், காடுபோலேயிருக்கிற தோப்புகளின் ஸமருத்தியைச்சொ லலி, அத்தை “வண்டம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நசேத்யாதி). (உ)

பு — அஞ்சுவன் வெஞ்சொல்நங்கா யரக்கர்குலப் பாவைதன்னை

வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன்திறம் கேட்கில் மெய்யே

பஞ்சிய மெல்லடியெய்ம பணைத்தோளி பாக்கழிந்து

வஞ்சியந்தன் பணைசூழ் வயலாவி புகுவாகொலோ.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய	அசலகததுபெண	வெஞ்சினம்	வெவ்விய கோபமடி
	ணை!	மூக்கு	அவள்மூக்கினை [யாக
வெஞ்சொல்	இது கொடுஞ்சொல்	அரிந்த	அறுத்த
	லாயிருந்தது.	விறலோன்	மிடுகையுடைய அந்
அரக்காசுலப்பா	ராக்ஷஸகுலத்துக் கெ		தயுவாவினது
வைதன்னை	லலா மொருபெண	திறம்	ப்ரகாரத்தை
	ணைய கொண்டாட	கேட்கில்	இப்போதுகேட்டால்
	ப்பட்ட சூப்பண		
	கையினது		

மெய்யேஅஞ்சு வன	அதை இப்போதாக நினைத்து பயப்படு வேன; (அப்படியி ருக்க)	பரக்குஅழிந்து அடக்கமின்றி (அவ னோடுசேர்த்துகொ ள்ள, அவ்விருவரு ம)
பஞ்சமெலஅடி	செம்பஞ்சுட்டிய மரு துவான்பாதங்களை யும	வஞ்சி அம தணபனை குளிர்தழுவகில புத ரகளாலும
எம்பனைத்தோ ளி	மூங்கில் போன்றபுஜ ங்களையு முடைய எம்பெண்ணுணவள	கொடிக்கூட்டங்களா அழகிய [ஓம கமுனியையுடைய திருவாலியிலே
		புகுவாகொலோபுகுவாரோ? (கூ)

வ்யா — மூன்றாம்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி) † (அரக்காகுலப பாவை துடங்கி, மெய்யே - அஞ்சுவன்) † பட்டா இப்பாட்டையரு ளிசசெய்து, “ஒருஸ்தரீயை விருபையாக்கினைவனுடைய திறம்கேட் கில அஞ்சுவன் என்கையால், † இத்தலைக்கு குணஹாநியாய்த தோற் றுகின்றது, இது ஆழ்வாரருளிச்செய்யக்கூடாது, இதெங்கனே சேருமபடி?” என்று ஆச்சாணைக்கேடக, “துடுப்பிருக்கக் கை வேக வேணுமோ, எம்பெருமானா தாமே யருளிச்செய்துவைத்தாரிறே” என்ன, “அருளிச்செய்தபடி யெங்கனே” எனறுகேடக; † “மூன் பொருட்டிணாந்துடனபோக்கிலேபிறந்த பரமாதத்தைக்கேட்டு அத் தை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறா” எனறருளிச்செய்தார். (மெய்யே அஞ்சுவன்) அது பூதகாலத்திலே, இது வர்த்தமான காலத்திலேயென்று தோற்றுகிறதிலே, ஏககாலத்திற்போலே பய மாகாநின்றது (பஞ்சியமெல்லடி) † இதுபடுக்கையிலிருக்கிலும பயப படவேண்டுமபடி மருதுவான காலையுடையவன். (எம்பனைத்தோளி) சுற்றுடைமை, பசுமை, ஒழுஞ்சுநீட்சி, இவையெல்லாவற்றாலும மூங கிலபோன்றிருந்துள்ள தோளையுடையவன். (பரக்கழிந்து) † பழியஞ் சாதே. பரக்கழிவு - † மிகவும கழிவென்றுமாம். (வஞ்சியித்யாதி) தனக்கு † உபமானமுள்ள தேசத்தேறப்புகுமோ? (கூ)

அரு — மூன்றாம்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே, “அவன்” பின் கெணடையொண கண்மிளிரகிளிர்போல் மிழற்றி” என்கையாலே, (க) “அருண் டிரயஸ்ரம்” ஸீஸ் டீஸ் ஸுநீஸ் - அகரதரி பரயயெளராமஃ வீதாமதயேஸுமதயமா” என்று கூடப்போனபோது வழியில்கண்டவற்றை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு நடந்ததார்போலேபோனபடி தோற்றுகையால், அநந்தரம் அவ்விடத்திலே சூரபண்கைவந்தது இருவாக்கும் பிரிவவருகைக்கு மூலமானபடியை நினைத்துத் திருத்தாயாரஞ்சுகிறாளுென்று ஸங்கதி

ஞகூஉ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, ௪-பா, ஏதவன்.

அந்வயமகாட்டுகிறா (அரக்கரிதயாதி). தன்னையாசைப்பட்டுவந்த ஸ்த
நீயை மூக்கரிநதாற்போலே இவனையும் செய்துவிடுகிறானே என்றாடிகிற
னென்றால் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரணயிதவதத்துக்கு குணஹாநீவாராதோ, இது
ப்ரகரணத்தோடு சேருமபடியென்னென்னும் சநூகையை ஸமவாதமுகத்தா
லே யருளிச்செய்கிறா (பட்டரித்யாதி). (இததலைக்கு) பகவத்விஷயததத்துக்கு.
உடன்போக்கிலேபிறந்த பரமாத்மாவது - சக்ரவர்த்தித்திருமகனும் பிராட்டி
யும் கூடப்போகிறபோது சூர்ப்பணகைவந்ததேயாய், அவள்வந்து ப்ரமாதத்
தை விளைததார்போலே, இவர்களுடையபோக்கிலு மென்ன ப்ரமாதம்வரு
மோ என்று பயப்படுகிறாளென்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; அதையரு
ளிச்செய்கிறா (மூன்பித்யாதி). (புணர்ந்து) திருவயோத்யையிலே, (க)
“सुखं दुःखं च नृणां” - ஸமாத்தவாதசதத்ராஹம்” என்கிறபடியே ஸம்ஸலே
விதது. அரக்கருடையகுலததத்துக்கு, கொல்லிமலைப்பாவைபோலே கொண
டாடப்படுமவளான சூர்ப்பணகைதனை அவளுடைய வெவ்வியசினமடி
யாக மூக்கரி திட்ட மிடுகையுடையவன் விஷயத்தைக்கேட்டால் மெய்
யேஅஞ்சுவன, இது வெஞ்சொலகிடாய, நவகாய! என்று வாகயாராததம
கண்டுகொளவது.

“பஞ்சிய” என்று விசேஷித்திருக்கவும், “மெல்” என்றததத்துக்குக் கருந
தருளிச்செய்கிறா (இதித்யாதி). (இதுபடுகையில) என்று சில ஸ்ரீகோசங்
களில் பாடமுண்டு; (இதுகையில்) என்று சிலவற்றிலுமுண்டு; இப்போது,
(இது) இவ்வடி, (கையில்) இருக்கிலும்) மடியிலிருக்கிலும், என்றாததமகொள்
வது. “பரக்கு” - பழியாய், அததாலவருமபயமழ்ந்து என்று சப்தாராததமா
யருளிச்செய்கிறார் : (பழியஞ்சாதே) என்று. பர - மிகவும், கழிந்து என்று
பிரித்தருளிச்செய்கிறா (மிகவுமித்யாதி). (உபமாநம்) எனறது - வஞ்சிக்
கொம்பும், மூங்கிலுமென்றபடி. (௩)

மூ — ஏதவனதொல பிறப்பினையவன் வளைபூதி மன்னா
து துவனையவனுர சொல்லுவோகள சொல்லீரறியேன்
மாதவனதன் துணையாநடந்தாள் தடஞ்சூழ்புறவில்
போதுவண்டாடு செமமல் புனலாவி புருவர்கொலோ. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அவன	அந்தபுவாவின்	வளைபூதி	(சத்ருக்களஞ்சம்படி)
தொல்பிறப்பு	பூவாஜந்மமானது		சங்கதாதம் செய்யும்
ஏதுஅறியேன்	கூதரியஜந்மமோ இ		வனைய
	டையா ஜந்மமோ	மன்னா	ராஜாக்களுக்கு
	ஈதெனறுநானறிய	து துவனையவன்	து துபோனவனுமா
	மாட்டேன்; (ஆக		ன அவனுடைய
	லும்)	ஊர்	ஜந்மத்தை
இனையவன்	பாலிசன்,		

சொல்லுவீர்கள்	தென்று அறிந்து	வண்டு	வண்டுகளானவை
	சொல்ல வல்லவா	தடஞ்சூழ்	தடாநங்களால் சூழப்
	களே!		பட்ட [நத
சொல்லீர்	உண்மையாக இது	புறவில்	பாயந்தத்திலே அலர்
	வென்றுசொல்லுங்	செமமல்போது	பெரியபூக்களிலே
	கள்; (ஆனால் என	ஆடு	(மதுபாரததுக்காகஇ
	பெண்ணே)		ழிந்து) ஆடாநின்று
மாதவன்	ஸ்ரியஃபதியை		ள்ள
தந்துணையாந	தனக்குலஹாயமாகக்	புனலஆலி	நீாவளம்நிறைந்த திரு
டந்தான்	கொண்டெடுத்தபோ		வாலியிலே
	னான், (போன அவ்	புகுவர்கொலோ	புகுவாரோ (ச)
	விருவரும)		

வ்யா—நாலாம்பாட்டி. (ஏது அவன் தொல்பிறப்பு)† கூதரிய ஜந்மமோ? இடையர் ஜந்மமோ? அறிகிலேன். (இனாயவன்)† பாவி சன். (வளையூதி)† தான் நின்றிருந்தவிடத்தை வெளியிடுமவன். (மன்னர் தூதுவரையவனார்)† உகவாதாரிருந்தவிடத்தே வெறுவகையே செல்லுமவனுடையவூர். (அவனார் சொல்லுவீர்கள் சொல்லீ ரறியேன்)† கூதரியஜந்மத்திலே பிறந்தானென்றாசைப்படுவார இடையனும்பிறந்தானென்றாசைப்படுவாராய், ஆசைப்படாநின்றி கோள்; எனக்கு† இரண்டிம தோற்றுகிறதில்லை.

(மாதவனிதயாதி) “ஆழங்காலை மிதப்பென்று புத்திபண்ணினான். †அளவுடையவர்களாகப்பட்ட விஷயமென்றால், தனக்கு நிலமன்றெ ன்று மீளவறியாதே போனான். (தடஞ்சூழித்யநதி) அவ்வூரில் பூக் களாலந்தபோது தேன்வெள்ளத்தாலே வண்டிகளுக்கு இழிந்து பா நம்பண்ணப்போகாது; கழியவலர்ந்து மதுவெள்ளம் அரையாறு பட்டாலாயிற்று வண்டிகளுக்குப் பாரம்பண்ணலாவது. கழியவலா ந்த பூக்கள்தேடி, வண்டிகள் மதுபாரம்பண்ணும் திருவாலியிலே புகுவர்கொலோ. போது - புதுபூ. அப்போதலர்ந்தபூ. செமமல - பெருமையும், பழமையும், பூவும் (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டி. (ஏதவனிதயாதி). நங்கையானவன், “நீயேனரு சுகிராய், அவன் ரகுலத்தில்பிறந்த ஆண்பிள்ளையன்றோ, விரோதினைக கிழங்கெடுக்கவல்லவனகிடாய்” என்ன; அதுக்குத்தரமாக, அவன்மிடுக்க னான சக்ரவாதத்திருமுகனோ இடையனோ எனக்குத் தெரிகிறதில்லை, நீங் கள் என்னச்சந்திர அவன் கூதரியன் என்றுசொன்னால் சொல்லுங்கோள், எனக்கு நிர்த்தரிக்கப்போகிறதில்லை யென்கிறாளுென்று ஸங்கதி.

“அவன் தொல்பிறப்பு-ஏது” என்று அவயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத் பாயமருளிச்செய்கிறார் (கூதரியேதயாதி), நீயறிந்தபடிதானேதெனன், சொ

லலுகிறதாகத் திருவுள்ளமபற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பாலிசன்) என்று வினைவ தறியாதே யொன்றைச்செய்யும்வனென்கை. இதென்கே கண்டாயெனனச் சொல்லுகிறாளாகத் திருவுள்ளமபற்றி, ஸ்ரீருகமிணிப் பிராட்டிக்காக, அந்த புறச்சோலையிலே சிசுபாலாதிகளறியும்படி சங்கடவிலையோ என்னும் பாவ ததை யருளிச்செய்கிறார் (தானிதயாதி). (க)* அநீரூரல் முரசங்களுளே, வீரோதிகள மணனுண்ணார்களாவென்ன; ஆயுதங்களைப் பொகட்டுத் தூது போனவனன்றே என்கிறுளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உவவாதா ரிதயாதி), வெறுங்கையோடுபோகிலும் (உ) “கருசன குஞ்சிபிடித்தடித்த பிரான்” என்கிறபடியே - முடிசக்கல்ல குடியிற்பிறந்தவன்கிடாய யாதவ குலத்தில பிறந்தானென்ன, நீங்கள் வேண்டினபடிசொல்லுகோள். எனக கச்சந தீருகைக்குடல்லல் வென்கிறுளென்றருளிச்செய்கிறார் (கூதரியேத யாதி). “ஊ” என்றது - குடியாய், ஐந்ததைச்சொல்லுகிறது. (இரண்டுமே தோற்றுகிறதில்லை) என்றது - இடையனாலும் கூதரியனாலும் நிரப்பயமா யிருக்கைக்குடலாகத் தோற்றுகிறதிலையென்கை

கூதரியனாலேனபயம் தீராதென்ன “மாதவனிதயாதி” சொல்லுகிறு ளாக உட்கருதது (ஆழங்காலிதயாதி) பிராட்டி பாஹுபலத்தை விசுவஸி ததுப்போ யிருக்கச்செய்தேயும் அதுதானே மூக்கரிக்கைக்குடலாய்ப் பிரிவு வினைத்ததே; அவள், (௩) “ஓ”ஓவ - சீதோபவ” என்னவல்லவள், “ஓ”ஓவ - பஸ்மீபவ” என்னவும் வல்லவ்; இவள் “மடமான்” என்னும் பா வதையுமுட்கொண்டு கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அளவிதயாதி). (ச)

மூ.—தாயென யென்றிரங்காள தடந்தோளி தனக்கமைந்த

மாயனை மாதவனை மதித்தெனனை யகன்றவிவள

வேயன தோள்விசிறிப் பெடையன்ன மென நடந்து

போயின பூங்கொடியாள புனலாவி புகுவாகொலோ. (௫)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
தடம்தோளிது வள	பெரியதோள்களையு டையிலுள, [னை	மாயனைமாதவ னை	ஆஸ்சாய பூதனைஸ் ரியஃ பதியையே
எனை	மனமவருந்த ம் என்	மதித்தது	தஞ்சமாகநீனைத்து
தாய்என்று இர பெற்றதா யென்று	பெற்றதா யென்று	எனைனயகன்று	எனைனைத்தனியேவிட்
ங்காள	கருபைபண்ணிப்		டுநீங்கி
	பாராள்-	வேயனதோள்	மூங்கிலபோன்றதோ
தனக்குஅமைந் த	தன்னெனந்தர் யரது	விசிறி	னைவிசிக்கொண்டு
	குணங்களுக்குத் த	பெடைஅன்ன	அன்னப்பெடைபோ
	ருந்த ரூபலாவன	மளன	ல்
	யாதுகளையுடையவ	நடந்துபோயின	அவன்பின்னையேநட
	னாகிய		ந்துபோன

பெரியதிருமொழி, ந-ப, எ-தி, கூ-பா, என்னுணை. நுகரு

பூங்கொடியா ள அழகியகொடிபோலு புனல்ஆலி நீவளமயிருநத திரு
மிடையையுடைய வாலியிலே
என்பெண்ணும(அ) புகுவர்கொலோ புகுவாரோ. (இ)
வனும)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தாயெனையென்றிரங்கான) தாய்
வயிறெரியும் என்றிரங்குகிறிலள. (தடந்தோளி தனக்கமைந்தமாய
னை) அவனுடைய ஸாவாங்க ஸௌந்தரமும், இவளுடைய தோள
முகொன்றுக்கும் போருமதத்தை. (மாதவனைமதித்தெனனை யகன்ற
விவள்) †ப்ரணயஸிரையில் ஸ்ரோத்ரியனென்னுமிததை யொன்றை
யும்கினைத்து எனனைக கைவிட்டவிவள். (வேயனதோளவிசிறி) மூங்
கிலபோனறிருந்துள்ள தோளவிசி. (பெடையன்னமெனநடந்து)
வெறும அன்னமென்னில†ஆனறுமெனது, (பெடையன்னம்) என்
றாள். (போயினவிதயாதி) இருவருங்கூட ஜலகரிடைபண்ணி வர்த்
திக்கலாம தேசத்திலே புகுவாக்கொலோ. ... (இ)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தாயெனையிதயாதி) நீ “மாதவனென்னுணை
யாநடந்தாள” என்று வயிறுபிடிக்கிறதென, இப்படிப்பட்ட வுண்ணவிட்டு
அவன்பின் போகைக்குஹேதுவென்னென ; அவன் ஸௌந்தரமத்தை
யேபார்த்துப் ப்ரணயிதவதைநசகிடநதாளாகா நென்கிறாளுென்று ஸங்கதி.

“அதன்றவிவள்” என்றும், “அகன்றவன்பின்” என்றும் பாடதவய
முண்டு ; அதிலே முந்தின்பாடாதுகுணமாக வருளிச்செய்கிறா (ப்ரணயேத
யாதி) மற்றைப்பாடம் - வ்யாச்சாநாந்த்ரஸித்தம். (ஆனறும) என்றது-ஆன
நாறும் என்றாய், புமஸ்த்வகந்தமுண்டாமென்று சபதாததம். (இ)

மூ—என்னுணை யென்றெடுத்தேற் கிறையேனுமிரங்கிறிறிள
தன்னுணையாவென்றன் தனிமைக்கு மிரங்கிறிறிள
வன்னுணை வானவர்க்காய் வரஞ்செற்றரங்கததுறையும்
இன்னுணைவ னெடும் போயெழிலாலி புகுவாக்கொலோ (ஈ)

பதம்.	உரை	பதம்	உரை,
என்னுணைன்	எனக்குத்துணையெ	என்தனதனி	நான்தனியேயிருப்ப
று	ன்று [காக	மைக்கும்	தற்காகவும்
எடுத்தேற்கு	பெற்றெடுத்தவெனக	இரங்கிறிறிள	இரக்கங்கொண்டில
இறையேனும்	கொஞ்சமாகிலும் [ள்,		ள (இப்படிப்பட்ட
இரங்கிறிறிள	இரக்கங்கொண்டில		வென்பெண்)
அனதுணையு	தனக்குத்துணையான	வானவர்க்கு	தேவதைகளுக்கு

நூல் பெரியதிருமொழி, ந-ப, எ-தி, எ-பா, அன்னையும

வனதுணையாய வலியதுணையாகப்	இனதுணைவ இஷ்டமானஸூறாய
போய்	நெடுமபோ பூதனெடுங் கூடப்
வரமசெற்று இலங்கையிலுள்ளரா	ய் போய் (சோநது
கூடஸாகளினவரப	கொண்ட அவ்வி
லத்தைஅடக்கி	ருவரும்) [லே
அரங்கத்துறை கோயிலிலேநித்ய வா	எழிலஆலி அழகியதிருவா லி யி
யும ஸமபண்ணுகிற	புகுவாகொலோ புகுவாரோ. (சு)

வயா.—ஆறும்பாட்டு. (எனதுணையித்யாதி)† எனக்குத் தஞ்சு
மானதுணையென்று கொண்டாடிவளர்த்தேன் என்றொருசுற்று
மிரங்கிறதிலள். (தனதுணையித்யாதி)† ஸ்நேஹமில்லையாகிலும், நோ
வுபட்டாரை “ஐயோ!” என்று இரங்குவார்களிறே, அதுவும் செய்
திலள்.

(வனதுணைவானவர்க்காய்) தேவர்களுக்காகத் தன்னைப்பே
ணுதே அமபுக்கிலக்காகுகுடை வனதுணையாவது. (வரமசெற்று)
தேவர்களகொடுத்த வரங்களையுமழித்தது.† தங்கள் தலையாலுள்ளவை
யெல்லா மழித்தாலாகாதே அவனதுணையாவது. (அரங்கத்துறையு
மித்யாதி)† கிரதிகையபோக்யனுமாய் ஸுலபனுமாய் ரக்ஷகனுமானவ
னெடுகூட,† ராவணவதமபண்ணி மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது திரு
வயோதையை கோடித்தாற்போலே, திருவாலியுங் கோடிக்கப்பண
ணிப் புகுகிறார்களிறே. (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (என்னித்யாதி). “தாயெனையென்றிரங்காள்”
என்றத்தை விவரிக்கிறதிப்பாட்டென்று ஸங்கதி.

பெணபிள்ளையானவன் தன்ஸநேஹத்தாலே இவனெனக்குத்துணையெ
ன்றும் எடுத்துவளர்த்தாரென்றும் இரங்காமலபோனென்றும் தாதபர்யமரு
ளிச்செய்கிறா (எனக்கித்யாதி). தனக்கு ஸ்நேஹமில்லாவிட்டாலும் தன்னை
யே துணையாகவெண்ணியிருக்கிற என்னுடைய தனிமைக்காகிலு மிரங்காமற்
போனென்னும் பாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹமித்யாதி).

ஸவாபதேசம்த்வங்கிக்கும்படி தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி).
“இன்” என்றதின்ர்த்தம் (கிரதிகையேத்யாதி). “அரங்கத்து” என்றத்தால்
பலிதம் (ஸுலபனுமாய்) என்றது. “எழில்” என்றதற்கு பாவம் (ராவணேத்
யாதி). (சு)

மு — அன்னையுமத்தனு மென்றடியோமுக்கிரங்கிறதிலள்

பின்னைதன் காதலன்றன் பெருந்தோள் நலம்பேணிள்ளால்

மின்னையும் வருசியையும் வென்றிலங்கு மிடையாளநடந்து

புனையு மன்னமும்சூழ் புனலாவி புகுவாகொலோ. (எ)

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, ௭ - பா, அன்னையும். ஓசுள

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னையும்	தாயும்	வென்று	தோற்பித்து
அத்தனும்	தமப்பனும்	இலங்கும்	விளங்காநின்றள்ள
என்று	என்றுநினைத்து	இடையாள்	மதயதேசத்தை யு
அடியோமக்கு	எங்கள்விஷயத்திலே		டையனமகள்
இரங்கிறதில்	இரக்கங்கொண்ட ல	நடந்து	நடந்துபோய் (சேர்ந்
	ள், [க்கு		துகொண்டஅவ் வி
பின்னைதன்	நப்பின்னைப்பிராட்டி		ருவரும்)
காதலன்தன்	நாயகனுடைய	புன்னையும்	புனைப்பொழிலும்
பெருமதோள்	மஹாபுஜா லி ங் க ந	அன்னமும்	ஹமஸ்கூட்டங்களு
நலம்	ஸுகத்தை	குழ	குழந்த [ம்
பேணிநள்	விரும்பினவளாய்,	புனல் ஆலி	நாவளமுள்ளதிருவா
மின்னையும்வ	ஞ்மின்னையும்வஞ்சிக்		லியிலே
சியையும்	கொம்பையும்	புகுவாகொலோ	புகுவாரோ. (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (அன்னையும்தயாதி) †போகநினைத்தால் பழியிட்டுப் போகவேணுமோ? †அடியோமான வெங்களைத தாயும் தமப்பனும்மென்று †பேரிட்டு இரங்கிறதில். †நியாமயரை நியாமக ரென்று பேரிட்டுப் போகவேணுமோ? (பின்னையித்யாதி) †இங்கே யிருவரைக்கைவிட்டால் அங்கே யிருவரைப்பற்றவேணுமிதே. †நம் மை விடுகைக்கடி அங்கு அதுபாவய விஷயத்தினுடைய பெருமை யாகாதே.

(பின்னையும்தயாதி) மின்னையும் வஞ்சிக்கொம்பையும் தோற் பிக்குமிடையையுடையவள் நடந்து. (புன்னையித்யாதி) ஸம்போக ஸ்ததாநங்களும் தன்னினங்களுமுள்ளவரிலே புகுவாக்கொலோ? ()

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (அன்னையும்தயாதி). கீழிரண்டுபாட்டிலும் - தா யென்றிரங்காமற்போனென்றுசொல்ல, (க) “கீதர்ணுச்சீர் - பிதரம்மாத ரம்” என்று - விட்டுப்பற்றவேண்டும விஷயமாகையாலே உங்களைவிட்டுப் போனாள், இதுக்கு நீ கரையவேணுமோ? என்று நங்கைக்குக்கருத்தாக; நானவநினைத்திருக்கும்வளோ, வயிற்றில்பிறந்தாரையும் பெண்ணென்று எண்ணுவதுண்டோ, நாங்கள் பரதந்தரன்றோவென்கிறுளென்று ஸங்கி.

உட்கருத்து (போகவித்யாதி). சப்தாரத்தம் (அடியோம்த்யாதி). பேரிடு கை-பழியென்கை. கீழுவாகயவிவரணம் (நியாமயரையித்யாதி). நப்பின்னை ப் பிராட்டிகுப்பித்தனாயிருக்கிறந்ருஷ்ணன பெரியதோளழகை, பேணிநள்- ஆசைப்பட்டாளென்று சப்தாரத்தமாய், தாத்தாயமருளிசெய்கிறா (இங்கே யித்யாதி), ஆல் - அசை. “பெருந்தோள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (நமமையித்யாதி), (௭)

100 அ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, அ-பா, முற்றிலும்.

மு — முற்றிலும்பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற
 சிறுநிலமென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதைதன்னைப்
 பெற்றிலேன் முற்றிழையைய பிறப்பிலி பின்னேநடந்து
 மறறெல்லாம் கைதொழப்போய வயலாலி புகுவாகொலோ. (1)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
முற்றிலும்	மூச்சிலையும்	பெற்றிலேன்	நான் கண்ணுறகாண
பைங்கிளியும்	பசைக்கிளியையும்		பபெற்றிலேன்;
பந்தம்	காதுகதையும்		(அவள்)
மூசலும்	உஞ்சலையும்	மறறெல்லாம்	ஸ்வயத்திரித்த ரெல்
சிறுநில	சிறுகூட்டிலிருந்து	கைதொழ	லாம் கண்டுசேவி
பேசுகின்ற	பேசுகிற		கீழம்படி
மென்பூவையும்	மருதுஸ்வபாவமான	பிறப்பிலிபின்	ஹேயப்பாதிபடனான
	நாகணவாய்ப்பக்கி	னே	வனபின்னே
	யையும்	நடந்துபோய்	நடந்துசென்று (ஒன்
விட்டுஅகன்ற	விட்டுவகிப்புறம்		றுச்சுந்த அவ்விரு
	போன		வரும்)
செழுங்கோதை	அழகியமாலையோன்ற	வயலாலி	ஸயஸ்மருத்தியை
தன்னை	வளராய		யுடைய திருவாலி
முற்றிழையை	பூண ஆபரணமணி		யிலே
	நத எண்பெண்ணை	புகுவாகொலோ	புகுவாரோ. (அ)

வ்யா.—எட்டாமபாட்டு. (முற்றிலித்யாதி) † சிறுகூட்டிலே
 கின்று பேசாநின்ற மருதுஸ்வபாவமான பூவையையும் விட்டகன்ற.
 (செழுங்கோதைதன்னை) † வினோபகரணங்களைவிட்டு அவனைப்பற்
 தின்பின்பு உடம்பிலே பிறந்த பெளஷ்கலயம். (பெற்றிலேன் முற்
 திழையை) † முன்னேபோகவிட்டு, கடைப்பணியும் கொக்குவாய்க்
 கூட்டமும் கண்டு பின்னே போகப்பெற்றிலேன்.

(பிறப்பிலி பின்னேநடந்து) “உனக்கிதுகுணஹாநிகாண்” என்
 று சொல்லி மீட்கைக்குமொரு பிறப்புடையனன்றிக்கே பிறுக்கிற
 வனபின்னேநடந்து. (மறறெல்லாம் கைதொழப்போய்) † தாயான
 குறத்தாலே என்கொருத்திகுமிறே தொழுவொண்ணாதது, அல
 லாகாக்கெல்லாம் தொழுதுபின்னே போகலாமிறே. (வயலாலிபுகு
 வாகொலோ) தன்னைக்காண்பார்க்குக் காட்சிகொடுக்கவிடமுள்ள
 தேசத்திலேபுகுமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லாபோகங்களுமுண்
 டாப்படியான தேசமென்னவுமாம். (அ)

அரு — எட்டாமபாட்டு. (முற்றிலித்யாதி). † இப்போதுவிட்டிப்போன
 பின்பு, “அடிபோமுகு” என்றுசொல்லுமத்தனைபோக்கி, அவள் நாயகனை
 வேண்டிப்போகவொருப்பட்டபோது “படிக்கடந்து புறப்படுகை குலமாயாதை
 கடிப்போராது காண்” என்று தகைய விலையே, ஆகையால் சொல்லாதே

பெரியதிருமொழி, ந-ப, ௪-தி, ௬-பா, காவியங்கண்ணி ருக்க

நடந்தாளென்ன ; ஆகில் என்னைப்போலே நியாமகோடிகடிதங்களுன்றே
லீலோபகரணங்கள், அவற்றையும் விட்டுப்போளுளென்கிறுளென்று
ஸங்கதி.

முற்றிலும் - முச்சிலையும், பைங்கிலியும் - பச்சைக்கிளியையும், பநந்
பும, ஊசலும் - ஊஞ்சலையுமென்றத்தம் கண்கொளவதெனறுவகூழித்ததி,
“பேசுகின்ற, இதயாதிக்காததமருளிச்செய்கிறா (சிறுகூட்டமலேயிதயாதி).
செழுங்கோதை - அழகியமாலையோன்ற பெண்பிள்ளையென்று சபதார்த்த
மாய, தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (லீலேதயாதி). இனமுற்றுமுண்டமலையோ
பெற்றிலேனென்றால் பெற்றவளான தான் அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாதெ
ன்று (பினனேபோக) என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறா (முன்னேயிதயாதி).

கீழ்ப்பாட்டில், “அடியோமுக்கு” என்றவள் இங்கேதாயாகை - தொழக்
கூடாமைக்குடலென்று, மற்றெல்லாரும் தொழப்போயினுளென்கிறுள்,
இதுக்குக்கருத்து - ஸ்வரூபஜ்ஞாந்ததாலே பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தவ
ளென்று எனக்கும் தொழலாயிருந்தாலும், வழிநடையாகையாலே நாட்டார்த்
காகத்தாயானமுறையிலே நிற்கவேண்டிற்றே ! என்றுசொல்லுகிறுளென்று
விவகித்தருளிச்செய்கிறா (தாயானவிதயாதி). (அ)

பூ — காவியங் கண்ணியெண்ணில கடிமாமலர்ப் பாவையொப்பாள
பாவியேன் பெற்றமையால் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து
தூவிசேரனமென்ன நடையாள நெடுமாலொடுமபோய்
வாவியந்தன்பணைசூழ வயலாவி புகுவாகொலோ. (சு)

பதம்.	உரை.
காவியமகண்ணி	காவியோலே அழகிய கண்ணையுடையவளாய்
எண்ணில	விசாரிக்கப்புகில்
கடிமாமலர்	பரிமளமமிக்க தாமரைப்பூவில் வளிக்கிற
பாவையொப்பாள	பெரியபிராட்டியாளரை ஒப்பவளாய்
தூவிசேர்	இறகையுடைய
அன்னமஅன்ன	அன்னப்பெடையோடு ஸதருசமான
நடையாள்	நடையையுடையவளாய்

பதம்.	உரை
பணைத்தோளி	மூங்கிலபோன்றதிருத்தோள்களையுடையவளாகிய என்பெண
பாவியேன்	பாபிஷ்ட்டடையானநான்
பெற்றமையால்	பெற்றதோல்கதிரு
பரக்குஅழிந்து	அடக்கம் சிறிதுமில்லாமல்
நெடுமாலொடு	நீர்க்கவ்யா மோஹமுடையவனோடு
மபோய்	தனியேபோய (ஒன்றுச்சாந்த இருவரும)
வாவி	தடாகங்கும

தணஅம்பண	குளிர்ந்து அழகியநீர்	ஆலி	திருவாலியிலே
	நிலங்கனம்	புகுவாகொ	புகுவாரோ என்ன
சூழ்	சுற்றும் சூழந்த	லோ	வோ? (க)
வயல	ஸஸ்யஸமருத்தியை		
	யுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) † ஈஸ்வரனிற்காட்டில் பிராட்டி * அவிதேகநேயென்னுமேற்றததையுடையனானாற் போலே பிராட்டியிலேற்றமுமிவருக்கு (காவியங்கண்ணி) என்று இருவரையும் சேர அதுபவிக்கிற கண்ணிறே இவளுடையகண்கள். (பாவியேனித்யாதி)† என்வயிற்றில் பிறக்கையிறே இவளுக்குத் தனியே போகவேண்டிற்று (தூவிசேரித்யாதி)† நடையாலே பிச்சேற்ற வல்லவள். (நெடுமாலொடுமபோய்) நடைக்குப் பிச்சேறி வ்யாமோ ஹிக்குமவன். (வாவியித்யாதி)† ஸௌநாஸ-ஹிகிரியைபண்ணிவினாயா டலாம் தேசத்திலே புகுவாகொலோ? (க)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி), “இப்படி பெற்றாரையும் உற்றாரையும்விட்டு லீலோபகரணங்களையும் காதகடைகொண்டு, உன்மகளைப்போலே போருவாருண்டோ” என்று நவகைப்பழியிட; அதுக்கு, பிறந்த கத்தையும் திருவயோத்தியையில் லீலோபகரணங்களையும்விட்டு. (க) “यस्य यस्यास्यस्य-யஸ்தவயாஸஹ ஸஸ்வர்க்கஃ” என்று போனவனைப்போலே போனால், என்செய்கேன், பரக்கழிந்தாளென்கிறாளென்றுஸங்கதி.

காவியிற்காட்டிலும்-கருநெய்தலிற்காட்டிலும், அழகியகண்ணுடையவளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறா (ஈஸ்வரனித்யாதி). பிராட்டி, தாஸதாஹீஜநங்களைக்கொடுத்தனுப்பவும், இனையபெருமாள் குறைப்பட்டுக்கொண்டு வரவுமிறே துடாநதுபோனால், உன் பெண்ணைப்போலே ஒருவரோடும் சொல்லாதே தனியே நடந்தாளோவென்ன “பாவியேனித்யாதி”சொல்லுகிறாளென்று தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (என்வயிற்றிலித்யாதி). போனாளுகில, நீ“வயலாலிபுகுவாகொலோ” என்றுபுலம்புவானென்னென்ன, “தூவிசேரித்யாதி” சொல்லுகிறாளென்றுதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நடையாலேயித்யாதி). இததால் - அவன் புரிந்துபாராதது இவள் நடையில பித்தேறி முன்னடிதோற்றத்தையிருக்கையால் “இனி திருவாலியில் சோததுவிடுவாரில்லை” என்று புலம்புகிறேனென்றபடி, (ஸௌநா ஸஹிகிரியை பண்ணி) என்றது - புஷ்பங்களைக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்றறிந்து ஜலகரீடைபண்ணியென்கை. ... (க)

பூ.—தாய்மனம் நின்றிரங்கத் தனியே நெடுமால் துணையாய்
 பேரயின பூங்கொடியாள் புனலாவி புகுவரென்று
 காயசின வேற கலியநொலிசெய் தமிழ்மலைபத்தும
 மேவிய நெஞ்சடையா தஞ்சமாவது விண்ணுலகே. (௧௦)
 திருமங்கையாழ்வார திருவடிகளே சரணம்

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
தாய்	தாயானவள்	புகுவரென்று	புகுவரோன்னவோ
நின்றமனம்	இரவயிறெரிந்திரங்காநி	என்று	என்று
நக	நக	காய்சினம்	பரதபகூத்தின்மேல
நெடுமால்	தன்னிலுங்காட்டில்		மிகக்கோபத்தை
	வ்யாமோஹத்தால		யும்
	கலங்கியிருக்கிறவ	வேல்	அவற்றைநீட்டுக்கத்த
	னை		கவேலையுமுடைய
துணையா	ஸஹாயமாகக்கொண்	கலியன்	ஆழ்வார
தனியேபோ	ஸஜாதியரிலொருவரும்	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
யின	துணையின்றிப்போ	தமிழ்மலைபத்	தமிழ்த்தொடைபத்
	ன	தும்	தையும்
பூங்கொடியாள்	அழகியகொடியைஒத்	மேவியநெஞ்	ஸஹருதயமாக அப்ய
	தஎன்மகளும(அவ	சுடையார்	ஸிக்கவல்லவாக கு
	னமஅகிய இருவரு	விண்ணுலகு	பரமபத்திலுள்ளார
	ம)		கரு கிரவாஹகரு
புனலஆவி	நீர்வளம்மிருந்த திரு	தஞ்சமாவது	னவன்
	வாலியிலே		தஞ்சமாவது (பரமபத்த
			தைக்கொடுக்கும்).

வ்யா—(தாய்மனம்த்யாதி)தாயார்வயிறெரிந்திரங்காநிநக, தன்
 னிலுநகாட்டில் வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கியிருக்கிறவன் துணையா
 கப்போனவிலக்ஷணையான பெண்பிள்ளை, ஜல ஸம்ருத்தியையுடைத்
 தான திருவாலியிலே துபுகுமென்று, பிராடபுபேச்சாலையாகையன்
 றிக்கே திருத்தாயார் பேச்சாமபடி, பகவதவிஷயத்திலே பரவண
 ராய், தபரதபகூத்திலே சினத்தையுடையராய், அதனைத் துணிக்க
 வல்லவேலையுடையரான திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த (பத்
 துமமேவிய நெஞ்சடையாககுத தஞ்சமாவது விண்ணுலகே) துபு
 பத்தும ஸஹருதயமாகக் கற்கவல்லவாக்குப பரமபதம் நிஸ்சிதம்.
 ததாயார் தனிவழியேபோனானென்று பயப்படப்போகவேண்டா, ஆதி
 வாஹிக கணத்தோடே தானே வழிகாட்டிக்கொடுப்போம்... (௧௦)

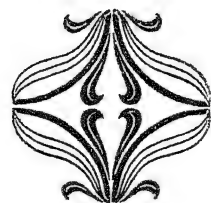
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

௬௦௨ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, ௧௦-பா, தாய்மனம்.

அரு.—நிகமம். (தாய்மனமிதயாதி) “நெடு” என்றதினாத்தம் (தன்னி லுமிதயாதி). அததால் - இவன் துணையாகமாட்டானென்றுகருத்து. “பூ” என்று - அழகாய், தாதபாயமருளிசெய்கிறார் (விலகலுணையான) எனறு. “புகுவா” எனற பஹுவசநம் பூஜயோகதியென்று விவக்ஷித்து, (புகும) எனகிறார். காயாரினறுள்ள சினததையுடையாரென்று சப்தாததமாய், அதுக்கு விஷயம் ப்ரதிபக்ஷமாகையாலேயருளிசெய்கிறார் (ப்ரதிபக்ஷத்திலே) என்று. “விண்ணுலகு” எனறு விண்ணிலுள்ளாராககு நிர்வாஹகனென்றாய், தஞ்சமாவது - பரமபதத்தைக்கொடுப்பனென்று விவக்ஷித்து பலிதாதத மருளிசெய்கிறார் (இப்பத்துமிதயாதி). தஞ்சமாம் ப்ரகாரததையருளிசெய யகிறார் (தாயாரித்யாதி வாக்யத்வயததாலே) (தானே) எம்பெருமானே. (௧௦)^௧

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து, எழாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, க-பா, நந்தாவிளக்கு ௬௦௩

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியதிருமொழி, ஈ-ம் பத்து, அ-ம் திருமொழி,
நந்தாவிளக்கு ப்ரவேசம்.

வ்யா — பகவதவிஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தைப் பால்வஸ்த்தாபேச்சாலேயுபவித்தாரா; அதாகிறது - மாதாபிதாக்களுக்காகாதே வயலாலிமணவாளனாகையிருக்கிற இருபபைத திருத்தாயாபேச்சாலே அதுபவித்தாராய்நின்றாடீழ்; இப்படி திருவாலியிலுக்கு அதுபவித்தவிடத்திலும் ஆராமையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யம், உகந்தவிஷயத்தைக் கண்ணுலே கண்டு ஸபாசாதிக்களை அபேக்ஷிக்குமாபோலே † அதுபவிக்கையிலே மூட்ட, அப்போதே பெருமையாலே திருவுள்ளம்பதற, திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடி, “ அப்பேறு பெறுந்தனையும் இங்கேயுபவிக்கைக்காகவன்றோ உகந்தருளின நிலங்கள்” என்று, பரயோஜநாந்தர பராரான தேவார்களுக்குத் தந்தாமபிமதங்களபேக்ஷிக்கலாய், அவ்வோகாலங்களிலிழந்தாரெல்லார்க்கும் எல்லா இழவுகளும் தீர்க்கைக்காகத் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினன, அங்கேசென்றதுபவி என்று திருவுள்ளத்தை † அதுசாவிக்கிரா . . *

அரு.—நந்தாவிளக்கின்ப்ரவேசம். திருவாலியிலெம்பெருமானையதுபவித்தும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே திருமணிமாடக்கோயிலிலே அதுபவிக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை வருத்தவாத்திஷயமாணகதநமுக்கே வ்ருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்த்யாதி). (அதுபவிக்கையிலே) தழுவிமுழுசிப்பிரிமாறுகையிலே, (அதுசாவிக்கிரா) விதிக்கிரா. *

பூ.—நந்தாவிளக்கே யளத்தறகரியாய்

நரநாரணனே கருமாழுகில்போ

லெந்தாயெமக்கே யருளாயெனநினை

றிமையோர் பரவுமிடம் எத்திசையும்

கந்தாரமந்தேனிகை பாட மாடே

களிவண்டு மிழறற நீழல துதைந்து

மந்தாரநின்று மணமலகு நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கெனமனனே.

(க)

௬௦௪ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, க-பா, நந்தாவிளக்கு

பதம்	உரை	பதம்	உரை.
நந்தாவிளக்கே	நிதயமாய ஸ்வயம்பர	அமதேன்	அழகியவனடுகள்
	காசமான ஜ்ஞாந	எத்கிசையும்	ஸாவதிகுருக்களிலும்
	ததை ஸவ்ருபமாக	கந்தாரம்இசை	தேவகாந்தாரி ராகம்
	வுடையவனே!	பாட	பாடவும் [கள்
அளதர்நகுஅரி	பரிசேசேதிக அசகய	களிவண்டு	மதுபாநமததப்ரமரங்
யாப	ஹுவனே!	மாடே	பாயந்தத்திலே
நரநாணனே	நரநாராயணுவதார	மிழற்ற	ஆளத்திவைககவும்
	மெடுத்தவனே!	நிழலதுதைந்து	அவ்வனடுகளுக்கு நி
கருமா முகில	கறுத்த மஹாமேகம்		முலைக்கொடுத்து
போலஎந்தாய்	போன்ற திருமே	மந்தாரமநின்று	மந்தார வருகுகங்கள்
	னியையுடைய எ	மணமமலகும்	எல்லாக்காலத்தி
	ன்ஸ்வாமீ!		லும் மலாநதரின்
எமக்கே	அதுகூலராய அநர்ய		று பரிமளம் ஸம்ரு
	சரணரான எங்க		ததமாகாநித்தி
	ளுக்கே	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலேயுள
அருளாயென	ப்ரஸாதத்தைப் பண		ள
	னியருளவேணுமெ	மணிமாடக	திருமணிமாடக்கோ
இமையோ	தேவதைகள் னுறு	கோயில்	யிலே
நின்று	பூமியிலவநதுநின்று	எனமனனே	என்மநஸ்ஸே!
பரவுமிதும	ஸதோதராதிகளைப் ப	வணங்கு	ஆஸ்ரயி. (க)
	ணணி ஆஸ்ரயிக்கி		
	ற ஸத்தாநமாய,		

வ்யா — முதற்பாட்டு. (நந்தாவிளக்கே) †பரஹ்மாதிகள், “எங்
களபிமதங்கள் செய்யவேணும்” என்று பராததிக்கிறதிருமணிமா
டக்கோயிலிலே நெஞ்சே! நீயும் சென்றதுபவியென்குறர்.

(நந்தாவிளக்கே)விச்சேதியாதவிளக்கு. பரபா பரபாவான்களா
யிருக்கையிறே†விளக்காகிறது. நிதயமாய் ஸ்வயம்பரகாசமான†ஜ்ஞா
நத்தை ஸவ்ருபமாகவுடையவனென்றபடி. (அளததற்கரியாய்)†விபு
த்வததாலும், மற்றுமுண்டான குணவிபுத்யாதிகளாலும், அபரிச்
சேதயனுவனே!†“(க)‘ஸஜ்ஞாநம்ஸந்ஸு - ஸதயம்ஜ்ஞாநமநந்தம்
பரஹம்’ எனகிறாக்காண”என்று ஆழ்வான்பணிக்கும்†இப்படியிருக்
கிறவன்றான நரநாராயணபராதூர்ப்பாவததாலே தன்னை வெளி
யிட்டபடி. (கருமா முகிலபோலெந்தாய்) அப்போதை யதுபவ
யோக்யமான வடிவு. †அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களிற்
காட்டில் ஆகாஷகமாய் மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவைக்
காட்டி எங்களை யநந்யாஹமாக்கினவனே! (எமக்கேயருளாயித
யாதி). (உ) “ஃசாநாஃ டாநவாநாஃவ ஸாநாந்யஸ்திந்நவஃ - தேவாநாம

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, க-பா, நந்தாவினக்கு. கூடு

தாரவாநாமச ஸாமான்யமதிதைவதம்” என்கிற. ஸம்பந்தஸாமான்யத் தைப்பாத்து அஸுரர்களுக்குருளசெய்கை தவிர்த்து அநுகூலராய் அநர்யசரணரான எங்களுக்கே பரஸுதத்தைப் பண்ணியருளவே ணுமென்று தேவர்களவந்து ஸதோதராதிகளைப்பண்ணி யாஸ்ரயிக்கு ஸத்ததாரம.

(எத்தியசயுமிதயாதி). பாரதத பாரதத விடமெங்கும் கந்தாரம் என்கிறபண்ணை, அந்தேனுண்டு - தாசநீயமான வடிவையுடைத்தாய் தேனென்று பேரையுடைத்தான வண்டிகளானவை மதுபாநம்பண்ணி யிசைசொல்ல. (மாதேயிதயாதி) அதினுடைய பாயந்தததே, ஸமஸ்க்ஷேததாலே ஹ்ருஷ்டமாயக களிக்கிற வண்டிகளானவை. (மிழற்ற) நிரம்பா மென்சொல்லாலே யாளத்திவைகக (நிழலததைந்து) அவறறுக்குபோக (ஃ) யோக்யமாமபடி நீழலசெறியப பண்ணி; பாடுவார்க்குக் காவணமிட்டுக் கொடுப்பாரைப்போலே. மந்தாரமென்று - கலபகவருக்கத்திலே யொருவிசேஷம். எல்லாக்காலமும்நின்று மணத்தை மிகவுமுண்டாக்காநின்றதுள்ள (மணமல்கும்) என்னவுமாம். பாடுவார்க்குப் பரிசில் கொடுப்பாரைப்போலே கந்த தரவயங்களைக் கொடாநின்றது. இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில் திரு மணிமாடக்கோயிலே யாஸ்ரயியென்கிறா. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (நந்தாவிதயாதி) பாட்டுக்கெல்லாம் தொடுத்த பாவம் (ப்ரஹ்மாதிகளிதயாதி).

(விளக்காகிறது) என்றவந்தரம், ஆகையால் என்றுசேஷம். (ஜ்ஞாநத்தை) என்றவந்தரம், குணமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் என்று கூட்டுவது. அளத்தற்கு - அளக்கைக்கு - பரிசேசேதிக்கைக்கு, அரியாய் - அருமைப்படும் படியிருக்கிறவனென்றாய், அர்த்தமருளிச்செய்கிறா (விபுதவ்யதயாதி). ஆகிசபத்தாலே விகரஹசேஷத்தங்களைச் சொல்லுகிறது. (ஸத்யம்) ஸ்வரூபதோ குணதஸ்ஸதைகரூபம் என்றாய், “நந்தா” என்றதினர்த்தம். ஜ்ஞாநம் - ஸ்வயம்ப்ரகாசம்; இதுவும் ஸ்ரூபதோ குணதஸ்ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்றாய், “விளக்கு” என்றபதார்த்தம். “அநந்தம்” என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபதோ குணதோ ரூபாதிதஸ் பரிசேசேதராஹித்யமாய், “அளத்தற்கரியாய்” என்றதினாததமென்று விவக்ஷித்தது, ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஸத்யமிதயாதி). கீழ்ப் பதங்களாலே பரத்வம் பலித்ததாய், இத்தால் ஆஸ்ரயணோபயோக்யான ஸௌலப்யம் சொல்லிறமென்கிறார் (இப்படியிதயாதி). நாராரணஸுயிருக குமபோதையில் வடிவாகக் கீழருளிசெய்து, மணிமாடக்கோயிலெம்பெருமான் வடிவாக அாதநந்தரம் (அன்றிக்கேயிதயாதி).

(பண்ணை - இசைசொல்ல) என்றவயம். (காவணம்) பந்தல் (க)

மூ — முதலைத் தனிமா முரண்தீர வன்று

முதுநீர் தடத்துச் செங்கண் வேழமுய்ய

னிதலைத் தலைச் சென்றதற்கேயுதவி

வினைதீராத வம்மானிடம் விண்ணணவும்

பதலைக்கபோதத்தொளிமாட நெற்றிப்

பவளக்கொழுங்கால பைங்கால்புறவம்

மதலைத்தலை மென் பெடை கூடு நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில வணங்கென்மனனே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்திலே	ஒளி	இழைத்த ரதநகார்தி
முதுநீர்	பழையநீரையுடைய		கலையுமுடைத்தா
தடத்து	தடாகத்திலே (யானை		ன
	யின்காலைக் கவ்வி	மாடநெற்றி	உப்பரிக்கைகள் மே
	ன)		லே
தனிமாமுதலை	ஒப்பற்றபெரியமுத	பவளக்கொழுங்	பவளத்தின் கொழுவி
	லையினது	கால	தான காலப்போ
முரண்தீர	கரைகாணவொண்ண		ன்ற
	ணதமிழக்கறுமப	பைங்காலபுற	புகுமையான காலையு
	டியாகவும்,	வம்	டைய புருவானது
செங்கணவே	சிறந்தால சிவந்தக	மதலைத்தலை	பிள்ளைத்துணைகளின்
ழம	ணகலையுடைய அ		தலையிலே
	வ்வானை [கவும்	மென்பெடை	மருதுஸவபாவமான
உய்ய	உஜ்ஜீவிகரும்படியா		தன்பேடையோ
விதலைத்தலைச்	வ்யஸநப்படுகிறதசை		டே
சென்று	யிலேவந்து [ரிதது	கூடும்	கூடிக்கலந்திருக்கிற
அதற்கேகதவி	அந்தயானைக்கு உபக	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே யுள்
வினைதீராத	அதின் வ்யஸநத்தை		ள
	நீக்கின	மணிமாடக்கோ	திருமணிமாடக்கோ
அமமான்	ஸாவேஸ்வரனுடைய	யில்	யிலே
இடம்	ஸ்ததாநமாய், [யும்	என்மனனே	என்மநஸ்ஸே!
விண அணவும்	ஸவாககத்தையளாவி	வணங்கு	நீபோய் ஆஸ்ரயி. (உ)
பதலை	கலசங்கலையும		
கபோதம்	கபோத ஒழுங்குகளை		
	யும		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு (முதலையித்யாதி) † பூரீகஜேந்தராழ்வானுடைய ஆபததுப்போக்கினவன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றநரினான், நெருசே! உண்தூக்கமெல்லாங்கெட அங்கேசென்றதுபலிபென்கிறார்.

(முதலையித்யாதி) முதலையினுடைய, உபமாநரஹிதமாய், கரைகாணவொண்ணாத மிடுக்கறுமபடிக்கீடாக. (முதுநீர்த்தடத்து).

பழைதான நீரையுடைத்தென்று ப்ரஸித்தமிறே (செங்கண்வேழ முய்ய) மிகெகையுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே தன்னிலமலலாமையாலே அம்மிக்குக்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியால வந்த சீற்றத்தாலே சிவந்த கண்ணையுடைத்தான ஆனை உய்யும்படி செங்கணென்று - †செயலறுதியாலே சிவந்த கண்ணையுடைய ஆனையென்றுமாம் (சென்று) கைகழிந்ததென்று மீளாடே ஆபத்திலையுதவி. (விதலைத்தலை) †விதனப்படுகிறவளவிலே. (வினைதீர்த்தவமமானிடம்) அதினுடைய வ்யஸநதைப்போக்கின ஸாவேஸ்வரனுடைய ஸ்ததாநம் 'வினைதீர்க்கையாகிறது - அது நினைத்தபடியே திருவடிகளில் ஸூவைப பணிமாறலாமபடிசென்று முகங்காட்டுகை.

(விண்ணணவுமிதயாதி). ஸவாக்கத்திலேசென்ற ஓக்கத்தை யுடைத்தாய், †குமபநிரைகளையும் கபோதவொழுங்குகளையுமுடைத்தாய், பொன்னாலும் ரத்நங்களாலும் சமைக்கையாலே ஒளியையுடைத்தான மாடத்தினுடைய நெற்றியுண்டு - †புவிமுகங்களில், பதலையென்று- குமப நிரை. (பவளக்கொழுங்கால் பைங்கால் புறவம்) பவளம்போலே சிவந்து கொழுவிதான காலையுடைத்தாய், பசுமையையுடைத்தான புறவானது. (மதலைத்தலை) †பிள்ளைத்துண்களினதலையிலே. (மென்பெடைகூடும்) ஸம்ஸ்லேஷிக்கவும் பொருத ம்ருதுவான பேடையோடேகூடக் கலந்து வாததிககிற திருநாங்கூரிலே (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முதலையிதயாதி) ஸங்கதி ஸூசிப்பிக்கிறா (புரீகஜேந்தரேத்யாதி). “ப்ரஹ்மாதிகளான ப்ரயோஜநாந்தரபரராஸரயிக்குமளவன்றிக்கே” என்று வாக்யாதியில் கூட்டுவது.

(செயலறுதியாலே) என்றவந்தரம், வந்ததுக்கத்தாலே என்றுகூட்டுவது. (விதனப்படுகிற) வ்யஸநப்படுகிற.

(குமபநிரை) மாடங்களினமேலில் மகுடாகாரங்களான குமபபங்கதி. (புலிமுகங்களில்) என்றதுக்கு, (புறவானது) என்றத்தோடு அந்வயம். (பிள்ளைத்துணை) தூணமேலேறிந்நிற சிறுதூண். (உ)

மு.—கொலைப்புண் டலைக் குன்றமொன்றுய்ய வன்று

கொடி மா முதலைக் கிடாசெய்து கொங்கா

ரிலைப புண்டரீகத் தவளின்பமன்போ

டணந்திட்டவமமானிடம் ஆளரியா

லலைப்புண்ட யானை மருப்பு மகிலு

மணிமுததும் வெண்சாமரையோடு பொன்னி

மலைப்பண்ட மண்டத திரையுந்து நாங்கூர்

மணிபாடக்கோயில் வணங்கெனமனனே.

(ஈ)

௬௦௮ பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, ந-பா, கொலைபுண்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அககாலத்தில [ம	அம்மான	ஸாவஸ்வாமியானவ
கொலை	கொலைத்தொழிலையு	இடம்	ஸ்த்தநாமாய், [னது
புணதலை	பாகன தோட்டியால	பொன்னி	காவேரியானது
	குத்துண்டபுணத	ஆளஅரியாஸ்	பௌருஷமுள்ளஸம்
	லையையுமுடைய		ஹங்களாலே
குன்றமஒன்று	ஒன்பெருமலைபோன்ற	அலைப்புண்ட	ஸமஹரிக்கப்பட்ட
	கஜேந்த்ராமுவான	யானை	யானைகளினுடைய
உய்ய	உஜ்ஜீவிகடும்படியாக	மருபபும	தந்தநகனையும் [யும
கொடுமாமுத	(அதின் காலக கவ்வ	அகிலும	அகருவருக்கங் களை
லைக்கு	ன)கரௌயத்தையு	அணிமுத்தம்	அழகியமுத்துக் களை
	யும மிக்கபலத்தை		யும
	யுமுடைத்தானமு	வெண்சாமரை	வெளுத்த சாமரங்க
	தலைக்கு	யோடு	ளோடுகூட
இடாசெய்து	தூக்கத்தைப்பண்ணி	மலைபபண்டம்	பர்வதநகரில மற்று
கொங்குஇலை	தேனும் இலைகளும்	அண்ட	முண்டான வஸது
ஆர்	மிககிருநதுள்ள		ககனையெல்லாம்
புண்டரீகத்த	தாமரைப்பூவிலிரு	திரைஉந்து	அலைகளாலே தள்ளிக
வள	கும் பெரியபிராட்		கொண்டுவந்து
	மயாருடைய		கொடுக்கிற
இன்பம்	ஸமஸுலேஷ ஸுகத	நாங்கூர் மணிமாடககோயில்	என்மன
	ததை	னே! வணங்கு	(ந)
அன்போடு	ஸநேஹாதிக்கத்தோ		
அணைநதிட்ட	டநுபலித்துக் கொ		
	டுவர்த்திக்கிற		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. †ஸ்ரீகஜேந்தராமுவானுக்கு விரோதியான முதலையையோக்க அததாலே பரீதையான பிராட்டி கரவதத்திலபோலேயணைக்க, அவனோட்டை ஸமஸுலேஷத்தைப்பெற்ற எம்பெருமான் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே! அங்கேசென்றதுபவியென்கிறா.

(கொலைபுண்கலைக்குறமொன்று) கொலை - கொலைத்தொழிலையும், புண்ணுறுதலையையுமுடைய, குன்றம்போலேயிருக்கிற ஆனையுண்டு - ஸ்ரீகஜேந்தராமுவான், †துறோட்டியிட்டுக்கொத்துகையாலே புண்ணுமென்னுதல்; காட்டானையாகையாலே ஆனையோடேபொருது புண்ணியிருத்தல்; †ஜாதிப்பண்பாகையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம் (உய்ய) †அதிடர்பட்டவன்று அது உஜ்ஜீவிகடும்படியாக, (கொடுமாமுதலைக்கிடா செய்து) க்ரௌயத்தையும மிக்கபலத்தையுமுடைத்தான முதலைக்கு தூக்கத்தைப்பண்ணி. (கொங்காரிதயாதி) ப்ரஜைகளினுடைய தூக்கத்தைப்போக்கித் தாய் பாடே முகம்

பெறுவாரைப்போலே. (கொங்கார்) கொங்கெனறு - தேனூதல், பரிமளமாதல். தேனூலே மிககிருப்பதாய். (இலைபுண்டரீகத்து) ஸ்ரமஹரமான இலையையுடைத்தான தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய. (அவளின்பமிதயாதி) பெரிய பிராட்டியாரோட்டை ஸமஸ்ஸேஷஸூகத்தை, தன்னுடைய பரேமமுண்டு - ஸ்நேஹம், அத்தோடேகூட அதுபவித்த ஸாவேஸ்வரனுடைய ஸ்த்தாநம்.

(ஆளரியிதயாதி). ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைத்தான விமஹங்கீளானவை ஆணைகளைப்பிடித்து அலைத்திட்மெவக்கும்; அலைக்கைகொல்லுகை. அவவளவிலே ஆறுநீர்வந்து கொம்புகளைப்பற்றித்துக் கொண்டுபோயிறறது (அகிலமணிமுததம்) அதின்மஸ்தகத்தில் நின்று முதிர்ந்த அழகிய முத்துக்களும் வெண்சாமரைகளையுங்கொண்டு. (பொன்னியிதயாதி) காவேரியானது ட்சொல்விசசொல்லாத மலைச்சரகருக்களையும் கொண்டுவந்து, கொள்ளைச்சரக்குக்கொடுப்பாரைப்போலே திரைக்கைகளாலே கொண்டுவந்து கொடாநின்றதாயிற்று; அப்படிப்பட்ட திருநாங்கூர். ... (ஈ)

அநு.—மூன்றாமாட்டு. (சொலையிதயாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீகஜேந்தரரக்ஷணத்தை யதுபவித்துக்கொண்டு, அதனால் திருமுகம்பெற்றனென்னும் ஸங்கதியைக்காட்டுகிறா (ஸ்ரீகஜேந்தரர்வாணக்கிதயாதி).

(துறோட்டி) அங்குசம். ஸதவஸ்ததரான ஸ்ரீகஜேந்தரர்வாணக்குப்புணதலைகூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜாதிப்பண்பிதயாதி). “அன்று-உய்ய” என்று அவயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறா(அதிதயாதி).

“அண்ட” என்றதுக்கு - சேரஎன்று அத்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, அததால் எல்லாம் என்றாய், அததையருளிச்செய்கிறா (சொலையிதயாதி) (ஈ)

மூ.—சிறையா ருவணபுள் னொன்றேறி யன்று

திசை நான்கும் நான்கு மிரியச் செருவிவ
கதையா நெடுவேலரக்கா மடியக

கடல் சூழிலங்கை கடந்தானிடந்தான்
முறையால் வளர்க்கின்ற முததியர் நால்வேத

ரைவேளவி யாறநக ரேழினிசையோ

மறையோர் வணங்கப் புகழெய்து நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில வணங்கென்மனனே.

எ

(ச)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	கொடுமைமிருந்தகா லத்திலே [குகள	கடந்தான	ஐயித்தவனானெம்பெ ருமானுடைய
சிறை	கமநஸாதநமா ன சிற	இடம்	ஸத்தாநமாய் [லே
ஆ	குறைவற்றிருந்துள்ள	முறையாழி	வேதோத்தக்ரமததா
ஒன்று	ஒப்பற்ற	வளாகுகின்ற	ஹோமமசெய்கிற
உவண்புள்	கருடனென்னும் பெ ரிய திருவடியின மேலே [தருளி	முத்தியா	மூன்றுஅக்நியையு டையராய்
ஏறி	ஏறிக்கொண்டெழுந	நாலவேதா	அப்படியேநாலவேத தை உத்தரித்திரு ப்பாராய்
செருவில்	யுத்தத்திலெதிர்த்த	ஐவேள்வி ஆறு	பஞ்சமஹாயஜ்ஞ வ அங்கர்
கறையா	கறையினால் பூரண மாய்	ஏழினிசை	ஸப்தஸ்வரங்களை யு முள்ளபடியேயறிந்
நெடுவேல்	நெடுதானவேலையு	யோ	திருப்பவருமான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள் டைய	மறையோர்	விலக்ஷணரானப் ரா ஹமணர்கள்
திசைநான்கும்	எட்டுத்திக்குக்களிலு	வணங்க	ப்ரணமபூவகமாக ஆ ஸ்ரயிப்பதினால்
நான்கும்	ம	புகழ்எய்தும்	மிகபுகழ்பெற்றிருக் கிற
இரிய	(சிலர்) ஒடிப்போம்ப டியாகவும் [கவும	நாங்கூர்மணிமாடக்கோயில்	என்மன னே! வணங்கு. (ச)
மடிய	(சிலர்) முடியுமபடியா		
கடலகூழ்	கடலாகிய அகழாறகு ழப்பட்ட		
இலங்கை	லங்கையென்னும் ஊ ரை		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிறையிதயாதி) †மாலி ஸுமாலி துடக்
கமான ராக்ஷஸரையடையப் பண்டு லங்கையிலேவென்ற ஸாவேஸ்
வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலேவந்து நின்றருளிணன், நெருசே !
அங்கேசென்ற துபவியென்கிறா

(சிறையாருவண்புள்) சிறையென்று - சிறகு. கமநஸாதந
மான சிறகு குறைவற்றிருந்துள்ள. (உவண்புள்) உவணமாகிறபுள்.
உவணமென்று பெரியதிருவடிக்குப்பேர், புள்ளென்று பருந்து ஜாதி
க்குப்பேர். (ஒன்றேறி) அதவிதீயமான புள்ளையேறி (திசைநான்கும்
நான்குமிரிய) †எட்டுத்திக்குக்களும் †இரியும்படியாக. (செருவில்)
யுத்தத்திலே. (கறையாரிதயாதி) கறை கழுவவொண்ணாதபடியாய்
நெடுதானவேலையுடைய ராக்ஷஸஜாதி மடிய. †ஒளிததுப்போவாரும்,
முடிவாருமாகை. (கடல் சூழிதயாதி) கடலாலே சூழப்பட்டிருப்ப
தாய், புறறுக்கள் பாம்பறாதேயிருக்குமாபோலே தூர்வர்க்கங்கள் சே
ரும்படியான லங்கையைக்கடந்தான. மாலி, ஸுமாலி, மால்யவான்
துடக்கமானாரைப் பெரியதிருவடிமேலே யெழுந்தருளி கிரஸித்த

தாமரைப்பொ* பத்மஸரஸஸிலே	மாடு	பர்யந்தங்களில்
யகை	குயில	கோகிலங்கள்
பக்கான	கூவ	கூவவும் [கிற
பொய் அங்கு கரீடை	மழைஐடு	மேகநவன் ஸஞ்சரிச
பண்ணும கோபீஜ	சோலை	சோலையிலே
நவஸதராபஹாரம	மயிலஆலும	மயில்களநர்த்தநமப
பண்ணின கண்ண		ணணபெற்றது
ஹுடைய		மாய்
இடம்	ஸ்ததாநமாய, [கள	நீடு
குழை	வ்ருக்ஷங்களின் தளிர்	நீண்ட [ட்ட
ஆட	(மத்தமாருதத்தால்)	கொடி
	அசைந தாடுவதி	தவஜங்கள் நாட்டப்ப
	ஹுல	மாடம
		ஸௌதங்கள்
வல்லிக்குலம்	(அவைகளினமேலப	மலகும்
	டாந்த) புஷ்பக்	நெருங்கியிருக்கப்பெ
	கொழிக்கூட்டங்க	ற்றதுமான
ஆட	ஆடவும் [ள	நாங்கூர் மணி மாடக்கோயில் என்
		மனனே! வணங்கு. (டு)

வ்யா — அஞ்சாமபாட்டுப் பரதிகூலவாக்கததைப்போக்கி இடை பப்பெண்களோடே ஸம்ஸ்க்ரேஷிததவன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே! அததேசத்தை யாஸ்ரயியென்கிறா.

(இழையாடித்யாதி) இழையென்று - ஆபரணம். ஆபரணங்களாடாநின்றள்ள கொங்கைத்தலை நஞ்சையுண்டு. பூதனை பேய்வடிவைமாற்றி யசோதைப்பிராட்டி வடிவாக ஒப்பித்துவர, அந்த ஆபரணங்களாலே அலங்கருதமான முலையில் நஞ்சையுண்டானயிறு. (இளங்கன்றித்யாதி) கனரூய்நின்ற அஸுரனைக்கொண்டு - விளாவாய்நின்ற அஸுரனையெறிந்து, இருவரையும் தங்களிலே முடியும் படிபண்ணி. (தழையித்யாதி) † அஸுராவேசத்தாலே உயிரையுடைத்தாயிருந்த மரமானது இவனகிட்டச சென்றவாதே தழைவாடிற்றாயிறு வலியதானையுடைத்தான குருந்தை முறித்து (தடந்தாமரையித்யாதி) † தனக்கும் பெண்களுக்கும் ஜலக்ரீடைபண்ணுகைக்கு யோகயமான இடத்தைக் காளியன்புக்கு தூஷித்துக்கிடக்க, அங்கேபோய்ப் புக்காயிறு; † பெண்கள் நீராடப்புக்கவிடத்தையுமுடைத்தாய், தாமரையையுமுடைய பொய்கையிலேபுக்கு அவர்கள் துக்லை வாங்கினபடியாகவுமாம்; அவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குழையித்யாதி) தழைகளானவையும் பூங்கொடிகளும் மந்தமாருதத்தாலே அசைந்தவர. (மாடேகுயில்கூவ) பர்யந்தங்களிற் சோலையில் புஷ்பங்களினுடைய பரிமளத்தை ஆக்ராணமபண்ணி, முகதர் ஸாமகாரம்பண்ணுமாபோலே குயில்கள் கூவாநின்றனவா

பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, சு-பா, பண்ணோர். சுகந.

யிற்று. (நீடுகொடிமாடமல்கு) நெடிய கொடிகளையுடைத்தான
மாடங்களாலே நெருங்கியிருப்பதாய். (மழையாடுசோலை மயிலானு
நாங்கூர்) உயர்ந்த சோலையின்தலையிலே மேகங்கள் ஸஞ்சரிக்க அவ
றறைக்கண்டு வாஷாவாகக்கொண்டு சோலையில் வர்த்திக்கிற மயில்
களானவை ஆடததுடங்கும். இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில் (டு)

அந் — அஞ்சாமபாட்டு (இழையித்யாதி) பரதவப்ரகாசகமான பெரிய
திருவடிமேலேறி மாலிமுதலானாரைவென்ற வீரத்திலும் பிள்ளைச்சேவகத்தில்
திருவுள்ளம் குடிபோய்நுபவிககிருரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி யரு
ளிச்செய்கிறார் (பரதிசுலேத்யாதி) (பெண்களோடே) எனறது, “தாம
ரைப்பொயகைபுக்கான்” என்றத்தைப்பற்ற.

“தழைவாட” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (அஸுரேத்யாதி).
விரோதி நிரஸநபரகரணுருணமாகக் காளியன்பொய்கையாக விவக்ஷித்து,
அப்போது “தாமரை” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (தனக்குமித்யாதி), ஸுநாஸுநிகரியைக் கருணமாக விசேஷித்தா
ரென்று கருத்து. அர்த்தநாதரம் (பெண்களிட்யாதி).

(வாஷாவாக) வாஷாதுவாக. (டு)

மு.—பண்ணோமொழி யாய்ச்சிய ரஞ்ச வஞ்சப

பருவாய்க் கழுதுக் கிரங்கா தவந்தன்
உண்ணமுலை மறவவளானியோடு முடனே
சுவைத்தானிடம் ஓங்கு பைந்தாள்
கண்ணா கரும்பின் கழை தின்று வைகிக்
கழுநீரில் மூழ்கிச் செழுநீர்த் தடத்து
மண்ணேந்திள மேதிகளவைகு நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணோ	காந்ததோடொத்த	உண்ணு	விஷம் தடவியிருப்ப
மொழி	பேசசையுடைய		தால் அயலாராலு
ஆய்ச்சியா	இடைச்சிகள்		ண்ணமுடியாத
அஞ்ச	பயப்படும்படி	முலை	முலைப்பாலை
வஞ்சம	தாயுருக்கொண்டுவந்	மறறு	அதுக்குமேலே
	தவஞ்சனையையும்	அவள்	ஆவியோ அவளுயிருடனேகூட
பருவாய்	பெருத்தவாயையுமு	டும	உடனே சுவைத் தககாலத்திலே அமு
	டைய	தான்	துசெய்த கருஷ்ண
கழுதுக்கு	பூதனியிடத்தில்		னுடைய
இரங்காது	நான்றோவுபடாமல்,	இடம்	ஸத்தாநமாய்,
அவள்தன்	அபபூதனியின்து		

சுக்கச பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, கூ-பா, பண்ணேர்.

இளமேதிகள்	எருமைநாகுகள்	மூழகி	புக்குமுழுகி (அநந்த ரம்)
ஓங்கு	உயாததியையும்		
பைந்தாள	பசியதானையும்	செழுநீர்த்தடத்	அழகிய நீராயுடைய
சுணஆ	குறுகினகணுக்களையு முடைய [ன்	து	தடாகத்திலே போ ய்முழுகி
கருமபின்	இகழ்துணைடங்களி	மணனேந்து	கொம்புகளில் மண்
சுணைதின்று	குருத்தைத்தின்று		ணைத்தரித்துக்கொ ணடு [ற
வைக	சிலகாலமவ்விடத்தி லேயேகிடந்து (பி ன்அவ்வமமையா ற்றுக்கைக்காக) ல	வைரும்	கரையேழுதேகிடக்கி நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் என்மன னே! வணங்கு. (சு)
கழுநீரில்	செங்கழுநீர்ப்பணையி		

வ்யா — ஆறுமபாட்டு. பூதனையை அப்போதே ப்ராணன்போம் படி முலையுண்ட ஸர்வேஸ்வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்ற ஞானினான், நெஞ்சே! அங்கே சென்றதுபவியென்கிறார்.

(பண்ணோமொழியாய்ச்சியரஞ்ச) பண்ணோடொத்தமொழியை யுடைய இடைச்சிகளஞ்சும்படி. (வஞ்சமிதயாதி) வஞ்சந்ததை யுடையளாய், பயாவஹமாமபடி ஜாதயுகிதமான ப் பெரியவாயையு டையளான, கழுதுணடு - பேய், அதுக்கிரங்காதே, இரங்குகையா வது-நோவுபடுகையாய், அதின்லகயிலதான் நோவுபடாதே. (அவள் தனுண்ணுமுலை) விஷமாகையாலே வேறு சிலருண்டாரில்லை யிறே; அப்படிப்பட்டமுலை. (மற்றவளாவியோடுமுடனே சுலவத் தானிடம்) விஷத்தை வாங்குகையன்றிக்கே ப் அதுக்காஸ்ரயமான பராணையுங்கூட ஒருகாலே அமுதுசெய்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஒங்குபைந்தாளிதயாதி) உயாததியையுடைத்தாய், பசுமையை யுமுடைத்தாய், தானையுமுடைத்தாய், கண்குறுகின கரும்பினுடைய கழையுண்டு-தலையாடி, அத்தைத்தின்று தன்னளவல்லாதபடி மிகத் தின்கையாலே ஸஞ்சரிக்கமாட்டாமை அவ்விடந்தன்னிலே இடம் வலம்கொண்டு விடாயாறி, பின்னைப்போய் அந்த உஷ்ணமானும்படி செங்கழுநீர்ப்பணையிலே புக்கு முழுகி. (செழுநீரிதயாதி) அழகிய நீரையுடைத்தாயிருக்கிற தடாகத்திலே புககு முழுகி, கோட்டுமண் கொண்டு அதைச் சுமந்து தின்றுமாயிற்று; மஹாவராஹம் கிளர் தாறப்பாலே. (வைகுநாங்கூர்) பின்னை அடித்து ஏறவிடவும்போகாத படி அவ்விடந்தன்னிலே கிடக்குமாயிற்று. அப்படிப்பட்ட திருநா ங்கூரில். இவ்விடத்தைப் பிள்ளைவிழுப்பரையரும் ஆப்பாணங்கூட அதுவந்தித்து, “இரண்டிடத்திலே ‘வைக’ என்றுண்டாயிருந்தது,

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, எ-பா, தளைக்கட்டவிழ். சுசுரு

†இது செய்யும்படியென்?” என்று பட்டரைக்கேட்க; “ஸௌகுமாராயத்தாலே இரண்டிடத்திலும் கிடந்தது” என்றருளிச்செய்தாரா (சு)

அரு — ஆரம்பாட்டு. (பண்ணேரித்தயாதி) பிள்ளைச்சேவகங்களிலவைத்துக்கொண்டு கேவலம் பால்யத்திலசெய்த சேவகமாகையாலே பூதநாநிரஸம பின்னாட்டிற்றென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறா (பூதனையையித்தயாதி)

“பரு” என்றதினாத்தம் (பெரிய) என்றது. “மற்று” என்றதாலே வலைகண்ணயம் தோற்றுகையாலே, அதைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறா (அதுக்காரம் ரயமான) என்று.

ஆதல - மிகுதியாய், அதினாத்தம் (குறகின) என்றது. (தலையாம) கொழுந்தாடை. “வைகி” என்றதுக்குத் தாத்பாயம் (தன்னளவியாதி). (பனையிலே) நீரிலத்திலே. (கினருமாயிற்று) எனவநநதரம், “இளமேதிகள” - எருமைநாகுகள் என்று கூட்டுவது. (இதசெய்யும்படியென்) என்றது - இரண்டிடத்திலும் கிடந்து காலத்தைப்போக்கிற்றென்றத்தால் ப்ரயோஜனமென்னென்னவென்றபடி (சு)

மு. — தளைக்கட்டவிழ் தாமரை வைகு பொய்கைத

தடம புக் கடங்கா விடங்கா லரவம்

இளைக்கத் திளைத்திட்ட தனுசசிதன்மே

லடிவைத்த வம்மானிடம் மாமதியம்

திளைக்கும் கொடி மாரிகைசூழ தெருவில்

செழுமுத்தது வெண்ணெற் கெனசென்று மூன்றில்

வளைக்கை நுளைப்பாவையார் மாறுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தளைத்தாமரை	மொட்டுத்தாமரையும	இளைக்க	இளைத்தப்போம்படி
கட்டு அவிழ தா அலாந்தாமரையும்	மரை	திளைத்திட்டு	(அவனோடு) விளையா
வைகு	தங்குகிற	அதனஉசசிதன்	அதனசிரஸஸிலே [மு
பொய்கைத்த	ஸரஸஸிலே	மேல்	
டம்		அடிவைத்த	திருவடிகளையிட்டு சு
புக்கு	ப்ரவேசித்தது		ராவங்கமபண்ணி
அடங்கா	(அதனுள்ளே) அடங்காதே கிளாந்தே	அம்மான்	ஸாவேஸ்வரனுடைய
	முரறிதபதாய்	இடம்	ஸத்தாநமாய்,
விடமகால	விஷத்தைக் சுசுகு	வளைக்கை	வளையணிந்த கையை
அரவம்	காளியன் [ன்ற	யுடைய	
		நுளைப்பாவையா	நுளைச்சிகள்,
		மாமதியம்	சந்த்ரனுவன்

கூகக் பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, எ-பா, தளைக்கட்டவிழ்.

திளைகரும	(தாண்டிப்போகப்பெ றாதே) அங்கேவி ளையாடுமபடி	என	தருகிறோமென்று கூ விக்கொண்டுபோ க (ஒருவருங் க ளாமையாலே)
கொடி	கொடிகளையுடைய		
மாளிகைகூழ்	மாளிகைகளாலே சூழ ப்பட்ட	முன்றில்	ஒவ்வொருவா வீட்டு வாசலதோறும்
தெருவில	வீதிகளிலே	சென்றுமாதும்	தாமே வலியப்போய மாற்றித்திரிகற
செழுமுத்த	பெருமுத்தகளை		
வெண்ணெறகு	வெளுத்த நெலலுக்கு	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் வணங் கெனமனனே!	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டி. †காளியனாவந்த ஆபததைப்போக்கின
எம்பெருமான திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெரு
சே! அங்கே சென்றதுபவி என்கிறா.

(தளைக்கட்டவிழ் தாமரைவைகுபொய்கைத் தடம்புக்கு) தளைத்
தாமரையும் கட்டவிழ் தாமரையும்;-†மொட்டுததாமரையும் அலர்ந்த
தாமரையும், தங்குகிறபொய்கைக்கரையிலே புகுகென்னுதல, †பொய்
கையினுள்ளேபுகுகென்னுதல. (அடங்காவிடங்காலரவம்) அடங்கா
தே கிளர்ந்தெழாநிற்பதாய், விஷத்தைக் காலாநீன்றுள்ள, அரவ
முண்டு-காளியன், அது இளைக்கும்படி வயாபரித்து அததோடே
†விளையாடி, (க) †“அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்” என்று
பரார்த்திக்கும்படியான திருவடிகளை அதின் தலையிலேயாயிற்று
வைத்தது. (அம்மானிடம்) †இப்படி ஸாவரசுண்ணங்களையும் பண்
னும் ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்ததிக்கிற தேசம்.

(மாமதியமித்யாதி) சந்தரணவன் ஜகத்சுண்ணத்துக்காக
ஸஞ்சரிககிறவன் கொடிகளிலே துவக்குண்டு போகப்பெறாதே
அவற்றோடே விளையாடுமாயிற்று; இப்படியேயிருக்க, கொடிகளை
யுடைத்தான மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட தெருவில. (செழு
முத்து வெண்ணெறகென) “பொகடுகிற நெல்லமையும், அழகிய
முத்து” என்னுந்நீர்ர்கள் (வெண்ணெறகென) செந்நெல்வேண்
டா, †வெண்ணெல்லமையும் என்னுந்நீராகா. (சென்று) வந்துகொ
ள்வாரில்லை மிகுதியாலே; கொண்டுசென்று விறகுமித்தனையாயிற்று.
முன்றில்களிலே - வாசல்களிலே (வளைக்கைதுளைப் பாவையர்மா
றும்) இடைச்சிகள் ஒப்பித்துத் தயிர்கடையுமாபோலே, துளைச்சி

களும் ஒப்பித்தாயிற்று முததுவிற்கப்போவது; இப்படி அலங்க்ரு
தைகளான துளேச்சிகள் முததுவிற்கைக்கு ஸஞ்சரிககிற திருநாங்
கூரிலே. (எ)

அரு.—ஏழாமபாட்டு, (தனையிதயாதி) கீழ்ச்சொன்ன பூதநாஸ்தர்
விஷம் அம்ருதமென்னும்படி பஹுமுகமாக விஷத்தைக் கக்குகிற காளியன்
தடத்திலே (க) “ಅಶ್ವಿನ್ಯಾಶ್ವಿನ್ಯா” - அபியாதா ப்ரஹாததாச” என்கிறபடி
யே தானே போய நிரஸித்த செயலாகையாலே இவ்வபதாநத்திலே நெஞ்சு
சென்று அதுபலிக்கிறாரென்றும் ஸங்கதியை ஹருதீகரித்தாக்கொண்டு தாத்
பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காளியனாலிதயாதி).

கீழ்ச்சொன்னவிண்ணடையும் கரமேண விவரியாந்நிற்கொண்டு, “த
டம்” என்று - கரையாகவருளிச்செய்கிறார் (தனையிதயாதி). “புகரு” என்ற
பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற “தடம்” எனறதக்கரு இடம் என்றாய், அத
தால் பலிததது ஸப்தம்யர்த்தமாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (பொய்கை
யிதயாதி.) (காலாந்நின்றுள்ள) கக்காந்நின்றுள்ள. “தினேத்திட்டு” என்றதின
ர்த்தம் (வினையாடி) என்றது. மிதித்த என்னாதே, “அடிவைத்த” என்றத
தால் தோன்றின ஈடுபாட்டையருளிச் செய்கிறார் (அடிச்சியோமிதயாதி).
அதிப்ரதிகூலன தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கைக்கு ஹேது அமமாறாகை
யென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (இப்படியிதயாதி).

(வெண்ணெல்லமையும்) என்றது - அஸ்லாகயமான நெல்லமையு மெ
ன்கை. (எ)

மு.—துளையார் கருமென் குழலாய்ச்சியர்தம்
துகில வாரியும் சிறநில் சிதைத்தும் முறரு
வினையார் வினையாட் டொடு காதல் வெள்ளம்
வினேவித்த வம்மானிடம் வேலநெடுங்கண்
முனேவாளெயிறறு மடவார் பயிறறு
மொழி கேட்டிருந்து முதிராத வின்சொல்
வனேவாய கிள்ளை மறை பாடு நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கெனமனனே. (அ)

பதம்.	உரை.
துளையார்	துளையாக்கிருந்து
கருமென்குழல்	கறுத்தது மருதுவான
	கூர்ந்தலையுடைய
ஆய்ச்சியர்தம்	கோபஸ்தரீகளின்
துகிலவாரியும்	வஸ்தாரங்களை யபஹ
	ரித்தும்
சிறநில்சிதைத்	(அவர்கள்) சிறநிலக
தும்	ளையுழித்தும்

பதம்.	உரை.
முறருவினையார்	யௌவநம்வாராத
வினையாட்	(அந்த) பாலிகை
டொடு	களோனெடான
	பாலகரீடையோ
	டேமஸாகரத்தை
காதல்வெள்ளம்	(அவர்களுக்கு) ப்ரே
வினேவித்த	பிறப்பித்த
அமமாவ	இட ஸாவேஸ்வரனது ஸத்
ம்	தாநமாய்,

சூகஅ பெரியதிருமொழி, நு-ப, அ-தி, அ-பா, துளையார்

முதிராத இன்	கமநமாகாத இனிய	மடவார	வைதிகஸ்தரீகள்
சொல	சொலையும	பயிற்று	அபயஸிப்பிக்கிற
உள்ள வாய	வளை தவாயையுமு	மொழி	வேதபதங்களை
கிளை	கிளிகள், [டைய	கேட்டு இருந்தது	கேட்டுக்கொண்டிருந்
வேல	வேலடோலேகூர்மை		நது (பின்பு அவா
	புடைத்தாய		கள சொன்னபடி
நெடுகண	நெடுதான கண்களை		யே)
	பும	மறைபாடும்	வேதபாராயணம்
முனை	முனைக்கிறவள வாய		பண்ணுகிற
வாள	காந்தனயபுடைத்தா	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்	வணங்
	ன	கெனமனனே.	(அ)
எயிறு	தந்தபங்க தியையு		
	முடைய		

வ்யா—எட்டாமபாட்டு. திருவாய்ப்பாடியிற பெண்களோடே கிரவதிக ஸமஸ்லேஷத்தைப்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருமணிமாடக் கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே! அங்கே சென்றதுபவி யென்கிறா

(துளையார் கருமென்குழலாய்ச்சியாதம்) துளையாரென்று-துளை மிக்கிருக்கை. அதாவது-சுருண்டு கறுத்தது மருதுவான குழலையுடையராய், கரையிலே பரியட்டங்களை யிட்டுவைத்து முழுகியேறும் பருவமாயிருந்துள்ள இடைப்பெண்களுடைய. † துளையாநிற்கிற என்று மாம. (துசிலவாரியும் சிறுநிலகிதைத்தும்) அவர்கள் கரையிலே யிட்டுவைத்த பரியட்டங்களை, (க) “மசிமையிலீகூறைதாராய்” என்னும்படி வாரிக்கொண்டுபோய்க் குருநதிலேயேறியும், (உ) “தீமை செய்யும் சிரிதரா எங்கள் சிறுநிலவந்து சிதையேல்” என்னும்படி சிறுநில சிதைத்தும். (முற்றுவனையார் விளையாட்டொடு) விளையாட்டுக்கு அவ்வருகு காராயங்கொள்ளவொண்ணாதபடி பருவதையுடையவர்கள். யெளவநமூலஹ்சாடாத பருவம்; அவர்களோடேயுணடான விளையாட்டோடேகூட. (காதலிதயாதி) அவர்களுக்கே ப்ரேமஸாகரத்தை விளைத்த ஸாவேஸ்வரனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

(வேல்நெடுங்கணிதயாதி) வேலபோலே கூர்மையையுடைத்தாய் நெடிதான கண்களையுமுடையராய், முளைக்கிறவளவாய் ஒளியையுடைத்தான தந்தபங்கதிகளையுமுடையரான் ஸ்தரீகளானவர்கள். (பயிற்றும் மொழி கேட்டிருந்தும்) அவர்கள் “முததமிடா”

(க) நா-தி-நு-க

(உ) நா-தி-உ-க.

நீ ஊசாடுதல் - ஊடாடுதல், நடமாடுதல்.

என்றும்போலே சிலவாததைகளசொல்லிக் கற்பிப்பார்களே, அவற
றைக் கேட்டிருந்தேயும்; அவை கிடக்கச்செய்தே (முதிராபித
யாதி) முறளுதையிருக்கையாலே மருதுவாய் இனிதான சொல்லை
யுடைத்தாய் வளைந்த வாயையுமுடைத்தான கீரியானது (மறை
பாடும்) தனக்கு வாஸிதமான வேதத்தைப் பாடாற்றும், அவ்வூர்
லுள்ளார வேதபாராயணம் பண்ணிப்போருகையாலே அதுவே
யிறே இவற்றுக்கு வாஸிதமாயிருப்பது; ஆகையாலே இவர்கள்
சொல்லுகிறது கிடக்க அவறறைச் சொல்லாநின்றனவென்னுதல்.
அனறிககே, இவர்கள் தாங்கள் உபாத்யாயருடைய பெண்களாகை
யாலே வேதபதங்களை அப்பயஸிப்பிக்க அவறறைச் சொல்லாநின்றன
வென்னுதல். (முதிராதவின்கொல) கறபிக்கிறவர்கள் பேச்சுப்
போலேயன்றிறே இவறறினுடைய பேச்சு; இப்படியிருக்கிற
திருநாங்கூர். (அ)

அரு.—எட்டாமபாட்டு. (துளையாறியாதி) அஞ்ச ம்பாட்டில் பரஸுதத்
மான “தடந்தாமரைப் பொய்கைபுக”ன்” எனறதக்கு இரண்டு தாதபாயத்
தாலே யருளிச்செயுதாராகையாலே முத்தின தாதபாயதனத உழப்பாட்டி
லருளிச்செய்தார; இரண்டாம தாதபாயத்தை லிப்பாட்டிலே வெளியிடுகிற
ரெனருதல், அனறிககே, கீழ்ப்பாட்டில் பொய்கைபுகத் பரஸுததமாகை
யாலே ஸ்ம்ருத்தமான வஸுதராபஹரணத்தை யருஸுதிககிற ரெனருதல்
ஸங்கதி திருவுள்ளமபறறி யருளிச்செய்கிறா (திருவாய்ப்பாடியில்தயாதி).

(துளையாறிகிற) ஜலத்திலே துளையாறிகிறவர்களானவென்றபடி, (அ)

மு.—விடையோட வென்றாய்ச்சி மென்றோள நயந்த

விகிதா விளங்கு சுடராழி யென்னும்
படையோடு சங்கொன்றுடையாயென நின்
றிமையோர் பரவுமிடம் பைந்தடத்துப்
படையோடு செங்கால வன்னம் துகைப்பத
தொகைப் புண்டிகததிடைச் செங்கழுநீர்
மடையோடநின்று மதுவிம்மு நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில வணங்கென்மனனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விடை	ஸத்தாஷ்பங்களும்,	மென்தோள	மருதுவான புஜாவின்
ஓட	ஒடிநகிகடம்படி	நயந்த	வீரும்பின [கந்ததை
வென்று	(அவறறை) ஜயித்தது,	விகிதா	வ்யாவராத்சகமானசெ
ஆய்ச்சி	பெயினைப்பிராட்டி		யலகளையுடைய வு
	பினது		னே!

சுஉ0 பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, கூ-பா, விடையோட.

விளங்கு	விளங்காநின்றான்	முதோற்றமையா
சுடா	புகளாயுடைய	லே) [யுள்ள
ஆழியென்னும்	திருவாழியாகிறஆயுத	பைந்தடத்து அழகியதடாகத்திலே
படையோடு	ததோடேகூட	தொகைப்புண திரண்டதாமரைப்பு
ஒன்று சங்கு உ	அதவித்யமாயிருக்க	களை
டையாய்	மஸ்ரீபாஞ்சஜநயத	துகைப்ப துகைக்க(அத்தாலே)
	தையுடையவனே!	இடை அததாமரைகளின்நடு
எனநின்று	என்றுசொல்லாநின்று	வேயுள்ள
	கொண்டு	செங்கழுநீர் செங்கழுநீர் பூக்க
இமையோ	பரஹ்மாதிதேவர்கள்	ளானவை
பரவும	இடைவிடாதே ஸ	மடை தூட மடைகள் நிரம்பியோ
	தோதரமபண்ணுகி	மணபோதிலும்
	ம	நின்றமதுவிம உள்ளேநின்று மது
இடம	ஸ்ததாநமாய், [ன	மும் வெள்ளம்தேவரும
பெடையோடு	பெட்டையோடு கூடி	படியான
செங்கால	சிவந்தகாலையுடைய	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் வணங்
அன்னம	ஹமஸமானது (மது	கென்மனனே. (க)
	பாந்ததால்முன்ன	

வ்யா.—ஒன்பதாமபாட்டு. †நப்பின்னைபபிராட்டிக்காக எரு தேழுடந்தத செயலையும் திவயாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியழகை யும் சொல்லி தேவர்களேததத திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றரு ளினான், நெஞ்சே! அங்கேசென்றதுபவியென்குறா.

(விடையோட) நபபின்னைபபிராட்டியோடடை ஸம்ஸ்லேஷ கத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்கள் †ஒடிம்படிவென்று. (ஆய்ச்சி மென்தோள் நயந்தவிகிதா) அவளுடைய ம்ருதுவான தோளை விரும்பின வயாவ்ருத்தமான செயல்களையுடையவனே! (விளங்கித் தயாதி) திருநிறத்துக்குப் †பகைத்தொடையாக விளங்காநின்றான் சுடரையுடைய திருவாழியாகிற ஆயுதத்தோடேகூடின அத்தவித்ய மான ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தையுடையவனே! (எனநின்று) இப்படிசொ லலாநின்றுகொண்டு. (இமையோர்பரவுமிடம்) பரஹ்மாதி தேவர் கள விடாதே ஸ்தோதரமபண்ணுகிவிடம

(பைந்தடமிதயாதி) அழகிய பொய்கைகளிலே மதுபாநம் பண்ண இழிந்த சிவந்த காலையுடைய அன்னமானது, பேடையோ டேகூட இழிகைபாலே மதுபாநத்தாலே முன்னடிதோற்றமையா லே †ஆஸ்ரயத்தைப்பேணிப் பரிமாற வறிகிறனவில்லை; அத்தாலே துகைக்கப்பட்ட. (தொகையிதயாதி) †திரண்ட தாமரைப்பூவின் நடு வே செங்கழுநீரின் மதுவெள்ளமானது மடையாலே போகாகிற கச்செய்தேயும், அதினுண்டய மிகுதியாலே உள்ளேநின்று †விமமா

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௮-தி, ௧௦-பா, வண்டார். ௬௨௧

நிற்குமாயிற்று. திரண்ட புண்டரீகங்களின்நடுவே அன்னங்கள் துறைக்க, நடுவுநிற்கிற செங்கழுநீரானது மதுவெள்ள மிடா கிற்கும். இப்படியிருக்கிற திருநாங்கூரிலே. (௬)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (விடையிடயாதி) பலகாலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு ஐகயம்சொல்லாநின்றா, மணிமாடக்கோயிலிலிருக்குமவன கருஷ்ணனோவென; ப்ரஹ்மாதிகள் அநவன ஏத்துகிறார்கள் கேளாயென்கிற ரென்று ஸங்கதி யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறா (நபின்னையிடயாதி).

(ஓடுமபடி) தோற்குமபடி. (பகைத்தொடையாக) பரபாகமாக.

(ஆர்யத்தை) கமலத்தை. “தொகை” ஸமுஹமாய், அதினர்த்தம் (திரண்ட) எனறது. (விமலாநிற்கும்) - தேங்காநிற்கும். ... (௬)

மூ.—வண்டார பொழிலுக்கும் தழகாய நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில நெடுமாலுக் கென்றும்
தொண்டாய தொல சீர வயல மவகையாடோன்
கலிய னொலிசெய் தமிழ்மலை வலலா
கண்டார்வணங்கக களியாணைமீதே
கடல்குழலுக்கு கொடு காவலராய்
விண்டோய் நெடு வெண் குடை நீழலின் கீழ்
விரிநீ ருலகாண்டு விரும்புவரே. (௧௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டியூ	வண்டுகள்கிண்கிருந்துள்ள [பட்டு]	மாக அப்பயஸிக்கவு	மாலவர்கள்,
பொழில்குழந்து	சோலைகளாலேகுழப்பம்	கண்டாராவண	கண்டவரெல்லாம் த
அழகாய	அழகாயிருக்கும்	நக	நகர்களாலேவிழு
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்		ந்துஸேவிக்கும்படி
மணிமாடக்கோ	திருமணிமாடக்கோ	களியாணைமீதே	மத்தகஜத்தின்மேலே
யில்	யிலிலேந்தியவா ஸ		நி(நகரிலமைவந்து)
	மபணனுகிற	கடல்குழலுக்கு	சதுஸ்ஸாகரபாய்
நெடுமாலுக்கு	ஸாவேஸ்வரனுக்கு	க்கு	தையானபூமிக்கு
என்றும்	நிதயகைகைய த்தில்	ஒருகாவலராய்	தாங்களே அதவீத்யநி
டாய	அதிகரிக்கையாலே		ந்வாஹகராய்
	வந்த	வினதோய்	அப்ரநகவுமான
தொல்சீர	நிரவதிகஸம்பத்தையு	நெடு வெண்	நெடியமுக்கதாதபத்ர
	டையுராய்	குடைநீழலி	ச்சாயையின் கீழிரு
வயல்மங்கையர்	கழனிக்குந்த திருமங்	கீழ	ந்து
கோன்	கைக்குராஜாவான	விரிநீருலகாண்	ஆவரணஜலவேஷ்டு
கலியன்	ஆழ்வார	டு	தப்ரஹமாண்டத்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த		தையாண்டெகா
தமிழ்மலைவல்	தமிழ்ததொடைபத		ண்டு
லார்	தையும் ஸஹருதய	விரும்புவர்	நிரவதிகப்பீதியுத்தாக
			ளாயிருப்பார்கள். ()

௬௨௨ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, ௧௦-பா, வண்டார்.

வ்யா —பத்தாமபாட்டு. இததிருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லுகிறது.

(வண்டார்பொழிலசூழ்ந்து) சோலையென்று போமாத்ரமாய் மதுபாநம்பண்ண இழிந்த வண்டேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று. (அழகாயவியதாதி) தாசநீயமான திருநாங்கூரில் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நிதயவாஸமபண்ணுகிற ஸாவேஸ்வரனுக்கு. (எனறும தொண்டாயதொல்சோ) நிதயகைங்கர்யத்திலே அதிகரிக்கையாலேவந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைபராய். (வயலமங்கையாகோன) நல்ல வயலையுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்வாரா. (ஒலிசெய்தமிழ்மலை வல்லாரா) ஒலியையுடைத்தாக வருளிச்செய்த தமிழ்த தொடையாகிற இத்திருமொழியைக் கற்றவர்கள்.

(கண்டார்வணங்க) அதுகூலபரதிசூலோதாவீரென்று வாசினறிகே, லோகமாகத் தனகனகாலிலேவந்து விழுமபடி மத்தகஜத்தினமேலே யேறி. (கடல்குழலகுக்கொரு காவலராய்) ஷத்திரிய ஜம்மத்திலே பிறந்து, சுதுஸ்ஸாகரபாயந்தையான பூமிககுத்தாங்கனே நிரவாஹகராய் (விண்டோயிதயாதி) ஆகீர்சத்திலே சென்று கிட்டுமபடியான முததுக்குடையினகிழே கடலசூழ்ந்த பூமியை யாண்டு, விரும்பப்படுவா; †நிரவதிக பரீதியுத்தராவர்கள்.

“ஐஸ்வரயத்தைப புருஷராததமாகச்சொல்லுவானென்?” என்று நஞ்சியா பட்டரைக்கேடக; “ஈஸ்வரனையாகிலும் ஒருகால பிறந்து அபிஷேகம்பண்ணவமையும் பாகவதசேஷமாககலாமாகில் என்று காணும் திருமங்கையாழ்வாரீரிருப்பது” எனறருளிச்செய்தருளினார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாமபாட்டு. நிகமம். (வண்டாரிதயாதி) “விருமபுவா” எனறதுக்கு எல்லாராலும் விருமப்படுவரென நாத்தமருளிச்செய்து, விருப்பத்தையுடையராவரென நாத்தார்தாமருளிச்செய்கிருநா நிரவதிகேதயாதி).

(இருப்பது) எனறவந்தாம, இனி தமமுடைய பரபத்தம் கற்றவர்க்கு பாகவத கைவகாயோபயாகியான மண்டலாதிபதயமவேண்டா எனறிருப்பரோ என்று இவ்வளவு பூரித்துக்கொள்வது. ... (௧௦)

ஐயா திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து எட்டாந் திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, நு-ப, கூ-தி, க-பா, சலங்கொண்ட, சுஉந

ஆழ்வாரா திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி, சலங்கொண்ட
ப்ரவேசம்.

†அபிமதவிஷயத்தை யதுபவிக்குமிடத்தில் அவயவங்களதோ
றும விரும்பியதுபவிக்குமாபோலே, †அங்குள்ளதெல்லாம் †உத்தே
ஸ்யமாய், †ஆபதஸகனாய், ஸாவஜகததுககும ரக்ஷகனயிருக்கிற ஸர்
வேஸ்வரன, “ரக்ஷணததுககுப பாங்கானதேசம்” என்று விரும்பி
வாததிகுகிற தேசமாகையாலே அங்குண்டான திராயகருக்களும்கப
பட, முகதா பகவததுபவததாலே களிகருமாபோலே களித்து வாத
திகும தேசம், ஆனபின்பு நீயுமததேசத்தை பராபியென்று திரு
வுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார். *

அரு —சலங்கொண்டவின் பரவேசம் —திருநாங்கூரில் திருமணிமாடக்
கோயிலை யதுபவித்த ஆழ்வார் அங்குள்ள மறறைத் திருப்பதிகளையு மதுபவித்
கிறா இனிப் பததுத் திருமொழியாலேயென்று திருவுள்ளமபற்றி, அவை
யெல்லாவற்றுகடும் ஸங்கதியருளிச்செய்கிறா (அபிமதேதயாதி) (அங்குள்ள
தெல்லாம்) திருநாங்கூர் திருப்பதிகளெல்லாம். (உத்தேஸ்யமாய) என்றவாந்
தரம், தோற்றி என்றுசேஷம் இததிருமொழியில் ப்ரமேயத்தை யருளிச்
செய்கிறா (ஆபதஸகனயிதயாதி). . . . *

மூ —சலங்கொண்ட விரணிய னதகல்மார்வங் கீண்டு

தடங்கடலை கடைந்தமுதங் கொண்டுகந்த காளை
நலங்கொண்ட கருமுகில்போல திருமேனி யமமான
நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவி யுறை கோயில
சலங்கொண்டு மலா சொரியும் மலலிகை யொண் செருந்தி
செண்பகங்கா மண நாறும வண பொழிலினூடே
வலங்கொண்டு கயலோடி விளையாடு நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
சலங்கொண்ட	(பாஹுதனபகஸ)	அகல்மார்வம்	விசாலவக்ஷஸத் தல
இரணியன்	சேறந்தையுடைய	கீண்டு	ததை
அது	ஹிரணயனுடைய		அநாயாஸேகிழித்து
	அப்படி வரபலத்தா		பபாகட்டிம, [ஊ
	லே பூணகட்டப்ப	தடமகடலை	பெரிய திருப்பாறகட
	ட்ட	கடைந்து	மதநமபணனி

சு.உ.ப பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, க-பா, சலங்கொண்ட.

அமுதம்	அதிற்பிறந்த அம்ருத	ஓடி	தனக்குவாஸஸ்தார
	ததை		மான நீரைவிட்டு
கொண்டு	தேவதைகளுக்குப் ப	ஓடி	
	நுகிட்டுக்கொடுத்	சலங்கொண்டு இசலி இசலி மலரை	
	தும் [ருந்த	மலா சொரியுச் சொரிகிற	
உகந்த	ஸந்தோஷயுத்தனயி	ம	
காளை	யுவாவாய்,	ஒண் மல்லிகை அழகிய மல்லிகைக	
நலங்கொண்ட	அழகிய நீல மேகம்	செருந்திசெ ன்ரும செருந்திகளு	
கருமுகில	போன்ற	ணபசங்கள் மசம்பகங்களும	
போல்		மணமநாறும் வாஸநையைப்பரப்ப	
திருமேனி அம்	திவ்யதேஹத் தையு	விடுகிற	
மான்	டையனு ஸர்வே	வண் வளமிருந்த	
	ஸ்வரன்	பொழிலி சோலையிலே	
நாடோறும்	ப்ரதிதிநமும்	ஊடே	
மகிழ்ந்து	ஸந்தோஷித்துக்கொ	வளங்கொண்டு (அப்புஷ்பவாஸநா க்	
	ண்டு [படி	வினையாடும ராண பலத்தாலே)	
இனிது	ஆஸ்ரிதருக்கினி தாம	துள்ளிவினையாடுகி	
மருவியுறைகோ	அநாய ப்ரயோஜநன	ற	
யில்	யரித்யவாஸம்பண	நாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம் வண	
	ணுகிறதேசமாய்,	ங்கு மடநெஞ்சே! (க)	
கயல்	(நீரைவிட்டால் தரிக்		
	கமாட்டாத) கயல		
	மதஸயங்கள்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சலங்கொண்ட)†சீற்றததையிட்டாயிற்று வகுத்தது. †சீற்றத்தையுடையனாயிருக்கிற ஹிரன்யனுடைய, †வர பலத்தாலே திண்ணியதாய் அகன்றமார்வைத் தன்னுடைய†சீற்றத் தைக்காட்டி வெதுப்பிப் பதஞ்செய்யப்பண்ணி பின்னை அநாயாஸேந கிழித்து,†ஒருவரால் பரிச்சேதிககவொண்ணாத கடலைக்ஷுதரபதார த்தங்களைப்போலே பரிச்சேதித்துக்கடைந்து, அதில் நல்லுயிரான அம்ருதததைவாங்கி, “நம்மை ஆஸ்ரயித்த தேவஜாதிகாயம் தலைக் கட்டப்பெற்றோமிறே!” என்று அதுபெற்றால் அவர்களுக்கு வருமு கப்பைத் தானுடையனாய்,†அவ்வமருதத்தை புஜித்தார்க்குக் கழியக் கடவ ஜராதிகளைத் தானுடையனாயிருக்கிறவன். (நலங்கொண்டவித் யாதி). †அவ்வம்ருதத்தை நாய்க்கிடாய் என்னும்படியான வடிவை யுடையவன். (க) “ஹ்ருக்ஷீ - தூமஜ்யோதிஸ்” என்கிறபடியே, உபசயாதமகமான வடிவையுடைய மேகம் திருமேனிக்கொப்பாகப் போராமையாலே, வ்யாவருததமான வழகையுடைததாய் ஸ்ரமஹர மாயிருப்பதொருமேகம்போலேதிருமேனியையுடையனாய்,அத்தாலே

(க) மேகஸந்தேசம்.

பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, உ-பா, திண்ணியதோர. கூஉடு

“இவனே ஸாவேஸ்வரன்” என்று தோற்றுமபடியிருக்கிறவன். பரமாதங்கள் புகுந்தபோதாக ஹிரண்யனை நிரஸிககவும் கடல்கடையவுமொண்ணாது என்று ஏற்கவேவந்து † பெரிய ஹாஷத்தோடே சிதயவாஸமண்ணுகையாலே ஆஸ்ரிதாககு இனிதான தேசம்

(சலங்கொண்டிதயாதி) † அதுக்கு ஹேதுவிருக்கிறபடி. (க)
“सञ्जुह्यैः -ஸங்கர்ஷாதிவபுஷ்டிதா” என்கிறபடியே, இசலி இசலி மலரைசசொரிகிற மல்லிகை, அழகிய செருந்தி, அப்பபடிப்பட்ட செண்பகம், இவை பரிமளத்தைப் புறப்படவிட. (வண்பொழிலிதயாதி) † நீரிலேகிடந்தால் மிகெகையுடைததாய்க் கரையிலே யேறினால அதின்றிககே யிருக்கக்கடவ மதஸ்யங்களானவை, அந்நீர்தானுறுததுமபடி அதிற்காடடி லும நிலமிதிதானே நனராயிருக்கையாலே அசசோலைபில மணத்தை ஆகராணம்பண்ணி அததாலே மிகெகுடைததாய், முக்தர் பகவத்துபவத்தைப் பண்ணி, (உ)
“अमृतामृतं - அஹமந்ரமஹமந்ரம்” என்று களிக்குமா போலே கயலகளானவை அங்கேயிககே துள்ளி விளையாடாக்கினுள்ள திருநாங்கூர். (க)

அரு —முதற்பாட்டு. (சலமிதயாதி) “சலங்கொண்டி” என்று அவனை விசேஷித்ததுக்குத தாப்பாயமருளிச்செய்கிறார் (சேற்றத்தையிட்டியாதி). வாக்யாத்தம் (சேற்றத்தையுடையனாயித்தயாதி). “அது” என்றதினர்த்தம் (வரபலத்தாலேயித்தயாதி) பிளந்து என்னுதே “கிண்டி” என்று - அநாயாஸம் தோற்றச் சொன்னதுக்கு பாவம் (சேற்றத்தைக்காட்டியித்தயாதி). தடம் - விஸதாரமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஒருவராலித்தயாதி). “காளை” என்று இப்போது சொல்லுகைக்குத தாப்பாயமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வம்ருதத்தை புஜித்தார்க்கித்தயாதி). ஸமபிவ்யாஹார தாதபர்யம் (அவ்வம்ருதத்தை நாய்க்கிடாயித்தயாதி). “நாடோறும்மகிழ்ந்த - மருவியுறை இனிது கோயில்” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவித்தயாதி).

(அதுக்கு) எம்பெருமான் பெரியஹர்ஷத்தோடே வர்த்திக்கைக்கு. கயலகள் பொழிலில் விளையாடக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீரிலேயித்தயாதி). (க)

மு —திண்ணியதோரரியுருவாய்த் திசையனைத்தும் நடுங்கத
தேவரோடு தானவர்கள் திசைப்ப விரணியனை
நண்ணி யவன்மார்வகலத் துகிர் மடுத்த நாதன்
நாடோறும் மகிழ்ந் தினிது மருவி யுறை கோயில்

(க)

(உ) தை - பரு.

௬௨௬ பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, உ-பா, திண்ணியதோர்.

எண்ணிலமிகு பெருஞ்செலவத தெழில விளங்கு மறையும
எழிசையும் கேளவிகளு மியனற பெருங்குணத்தோ
மண்ணிலமிகு மறையவாகள மலிவெய்து நஈங்கூ

வைகுந்தவிண்ணகரம வணங்கு மடநெஞ்சே.

(உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
திசையனை	எல்லாததிககிலுள்ள	எண்ணிலமிகு	கணநாதிதமான
தும	வர்களும்	பெருமசெலவ	மஹதஸம்பததையு
நவெக	பயப்படவும்	த்து	டைத்தாய், [ள்ள
தேவரோடுதா	தேவதநவாதிகள்	எழிலவிளங்கு	அழகுவிளங்காநின்று
னவாகள்		மறையும	வேதங்களும்
திசைப	கலங்கவும்	எழிசையும்	ஸப்தஸ்வரங்களும்
திண்ணியதோர்	த்ருடமாய்அதவித்ய	கேளவிகளும்	(இவற்றின) அத்த
அரியுருவாய்	மான நரஸிம்ஹரு		ஸ்வரவணங்களும்
	பியாய்	இயன்ற	நிறைந்தவராய (அத
இரணியனை	ஹிரண்யாஸூரனை		தால்)
நண்ணி	கிடழ	பெருங்குணத	ஆதமகுண ஸம்பந
அவன்	அவவஸூரனது[தில	தோ	ராய [தவரான
மராவகலத்த	விசாலவசுஸததலத	மண்ணிலமிகு	பூஸூரருக்குள சிறந
உகிாமடுதத	நகங்களை ஊன்றிககி	மறையவாகள	பராஹ்மணாகள
	ழித்த	மலிவெய்து	நெருங்குவாததிககிற
நாதன்	ஸவாமி	நாங்கூவைகுந்தவிண்ணகரமடநெ	ஞ்சே! வணங்கு.
நாடோறுமகிழநதினி துமருவியுறை			(உ)
கோயில்,			

வ்யா —(திண்ணியதோரரியுருவாய்) ஹிரண்யனுடைய சீமற
மென்றால் பிறகாலியாதபடியான நரஸிம்ஹமாய், திககுக்களெல்லா
மஞ்ச, அதுகூல பரதிகூல விபாகமின்றியே எல்லாருமொக்கக்கலங்க.
(இரணியனைநண்ணி) எரிகிறபெருநெருப்பிலே சென்று கிட்டிவாரை
பபோலே கஞரணை பையலைத்தீண்டி. (அவன்மார்வகலத்தகிராமடு
தத) போக்குத்தேடி இடங்காணமையாலே சுழித்தவருகிற ருதிரர்
வெள்ளத்துக்கு ஒருவழிகண்டுவிட்டாற்போலே, அவனுடைய பர
ந்தமார்பிலே திருவுகிரையூன்றி அவனையழியச்செய்து, தன்னுடைய
ஈஸ்வரதவததை நிலைநிறுத்தினவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

(எண்ணிலமிகுவிதயாதி) எண்ணிறந்திருப்பதாய், காததோஷத
வாதிகளால்வந்த கிரவதிக ஸம்பததையுடைத்தாய், அவ்வழியாலே
அழகு விளங்காநின்றுள்ள வேதமும், ஸபதஸ்வரங்களும், அங்கங்
களும் மறமும் உளவறஸ்வரம கேளவிகளும், இவற்றை வாஸ
நைபண்ணி அததால்வந்த ஆதமகுணங்களால் மிக்கிருப்பாராய் (ம
ண்ணில்) பூமியில் “இதுக்கு இவனேகடவான், இதுக்கு இவனேகட

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, ஈ-பா, அண்டமும். கூஉஎ

வான்” என்னும்படி சமைந்த பராஹ்மணா நெருங்கி வர்த்திக்கிற தேசம். (உ)

அரு.—இரண்டாமபாட்டு. (திண்ணியதோரிதயாதி)கீழ்ப்பாட்டில ப்ரஸ் துதமான ஹிரணயகீரஸந்நைத ஸபரகாரமாகவநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏழிசை” என்றது - ஆறங்கங்களுக்கும் மீமாம்ஸாதிகளுக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளமபற்றியருளிச்செய்கிறா(அங்கங்களும் மறறும்)என்று. ‘கேளவி’ அாததஸ்ரவணமென்று விவக்ஷித்ததருளிச்செய்கிறா (உள்ளவறறாலிதயாதி). (வாஸரைபண்ணி) எனறது - மநநத்தை, இது, “இயன்ம்” என்றதினாத்தம் (உ)

மு.—அண்டமு மிவவலைகடலு மவனிகளு மெல்லாம அமுதுசெய்த திருவயிற்ற னரன் கொண்டு திரியும் முண்டமது நிறைத்தவனகண் சாபமது நீக்கும் முதலவனவனமகிழ்ந்தினிது மருவி யுறைகோயில் எண்டிசையும் பெருஞ்செந்நெ விளந்தெங்கு கதலி யிலைக்கொடி யொண் குலைக்கமுகோடிசவிவளம்சொரிய வண்டு பல விசை பாட மயிலாலு நாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணாகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (ஈ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
அண்டமும்	அண்டங்கனையும்	பெருமசெந்நெ	பெரியசெந்நெற க ளு
இவ்வலைகடலும்	இந்த அலையெறிதிறை	வ	ம
	முதரங்கனையும்	இளம்தெங்கு	இளமையையுடைத்
அவனிகளுமெ	(ஸபத்தவீப) பூமிச		தானநாரிகேளங்க
லலாம	ளெல்லாவறறை	கதலி	வாழைகளும் [ஓம்
	யும	இலைக்கொடி	வெற்றிலைக்கொடி
அமுதுசெய்த	கபளீகரித்த [ஓய்,		களும்
திருவயிற்றன்	திருஉதாரமுடையவ	ஒணகுலைக்கமு	அழகிதரக்காய் த் த
அரண	(சாபத்தாலுபஹதனை	கோடி	பாகமுமரங்கனோடே
	ன) ருத்ரண [ஓண்டு	இசலி	ஸ்பர்த்தித்துக்கொ
கொண்டு	பரிகரஹித்துக்கொ		ண்டு
திரியும்	திரிகிற	வளம்சொரிய	ஸமருத்தியைசசரகக
முண்டமது	தலையோட்டை		(இவற்றிலேபுக்கு
நிறைத்து	நிறையசெய்து		மதுபாநமபண்ணி)
அவனகணசாப	அவனையொருநாளும்	வண்டு	வண்டுகள்
மதுநீக்கும்	விடாதேயிருக்கிற	பலஇசைபாட	அநேகராகங்களைப்
	சாபத்தைப்போக		பாடாநிறக (அவ
	கியருளிய [வாமி		ற்றைக்கேட்டு)
முதல்வனவன	ஸாவநி பந்தாவானஸ	மயில்ஆலும்	மயூரங்கள் நர்த்தநம்
மகிழ்ந்தினிது	மருவியுறைகோயில்,		பண் ணுகிற
எண்டிசையும்	பாரததவிட மெங்கும்	நாங்கூர்வைகுந்தவிண்ணாகரம்மட	
		நெஞ்சே! வணங்கு. . . (ஈ)	

௭௨௮ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, ச-பா, கலையிலங்கு.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) அண்டமும், இந்த லோகத்தைச் சூழப்போந்து அலையெறிகிற கடலும், த்விபங்களை யு மெல்லாமமுதுசெய்த திருவயிறறையுடையவன் (அரணியாதி) சாபத்தாலே உபஹதனாயிருக்கிற ருதான் கொண்டுதிரிகிற தலையோ ட்டை நிறைத்து, அவனை யொருநாளும் விடாதேயிருக்கிற சாபத் தைப்போக்கி, இப்படி ஸர்வநியந்தாவானவன் வாததிககிறகோயில்.

(எண்டிசையித்யாதி) பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், பெரியசெந் நெல், முக்தர் பஞ்சவம்சதிவாராஷிகராயிருக்குமாபோலே இளைதா யிருக்கிற தெங்கு, வாழை, வெற்றிலைக்கொடி, அழகிதாகக் காய்த்த கமுகுகளோடேகூடி, ஒன்றுக்கொன்று இசலி ஸமருத்தியைச்சா க்க, இவற்றிலேபுக்கு மதுபாநம்பண்ணி, உளருப்புக்கதரவ்யம் இரு ந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, வண்டுகளானவை பல இசை களையும்பாட, அவறறைக்கேட்டு மயிலகளானவை ஆடாநின்றனளா.()

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) ஓராஸிரிதனான ப்ரஹ்ம தனுக்குதவினவனவன்றிக்கே, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து, தன் னாலேதானே யிடர்ப்பட்ட தூமானிக்குமுதவினனென்று குணதிக்யத்தையரு ளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அண்டமும்” என்றது - ஆகாசமென்றாய், உபரிதநலோகங்களையெல லாம் சொல்லுகிறது. (௩)

பு.—கலை யிலங்கு மக லங்கு லரக்கர்குலக்கொடியைக்
காதொடு மூக்குட னரியக் கதறி யவளோடித்
தலையி லங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்செய்த
தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவி யுறைகோயில்
கிலை யிலங்கு மணி மாடத்துச்சி மிசைச் சூலம்
செழுங் கொண்ட லகடியிச சொரிந்த செழுமுத்தம்
மலையிலங்கு மாளிகைமேல் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இலங்கும்கலை	விளங்காநின்றள்ளப ரியட்டதையுடைய	கொடியை	கொடிபோலு மிடை யையுடைய சூர்ப பணகையினது
அகல்அல்குல	அகன்றி தம்பப்ரதே சத்தையுடையளா ய் [ந்த	காதொடுமூக்கு உடன்அரிய அவள்	காணநாஸிகைகளை[க ஏககாலத்திலேஅறுக் அச்சூர்ப்பணகையா னவள்
அரககாகுலம்	ராசுநஸகுலத்திற்பிற		

கதறி	கோவெனக்கூப்பிட்	ரத்தின்மேலேயிரு
தலையில்	தன்தலைமேலே [டு	கரும்
அழகைவைத்து	அழகியகையைவைத்	சூலம்
	துக்கொண்டு	சூலங்கள்
ஒடி	ஒடோடி [கிற	செழுநகொண்
மலை	மலையின்மேலேயிருக்	டல
இலங்கைபுகச்	லங்கையிலே புகுமப	அகடுஇரிய
செய்த	டிபண்ணின	சொரிந்த
தடமதோளன்	மஹாபாஹு வான	செழுமுத்தம்
	சந்தரவாததித்திரும	மலையிலங்கு
	கன்	சிற
மகிழ்ந்தினி	துமருவியுறைகோயில்,	மாளிகைமேல்
சிலைஇலங்கு	ஒளிவிளங்குகிற	மலிவெய்து
மணிமாடதது	ரதநங்களுழைததக்ரு	நாங்கூவைட்டுந்தவிண்ணகரமடநெ
உச்சிமிசை	ஹங்களுடைய சிக	ருசே! வணங்கு. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) விளங்காநின்றதுள்ள பரியட்டததையுடைத்தான அகன்ற நிதம்பபரதேசத்தையுடையளாய்க் கொண்டுதோற்றின, ராக்ஷஸஜாதியாகக்கொண்டாடும்படியிருக்கிற பெண்ணை தனக்கொரு பரியட்டமும் பெண்மையுமுடையளாய் வந்துதோற்றினாஸாயிறறு (காதித்யாதி) அவன் ஏறிட்டுக்கொண்டுவந்த வடிவைப்போககித் தானாமபடி பண்ணிவிட்டானாயிறறு. (கதறியித்யாதி) அந்தரம் அவளும் கூப்பிட்டுக்கொண்டு தலையிலே கையை வைத்து மலையின்மேலேயான லங்கையிலே புகும்படிபண்ணின தோள்வலியையுடையவன் நிதயவாஸம்பண்ணுகிற கோயில்.

(சிலையித்யாதி) சிலையென்று வில்லுக்குப்பர்யாயசபதமாய், வில்லென்று ஒளியாய், ஒளி விளங்காநின்றதுள்ள மணிமயமான மாடங்களினுச்சியின்மேலே யுண்டான த் சூலமும், இதாயிற்று அவ்வூரில் க்ருஹங்களடைய விருக்கும்படி. மேகங்களானவை கடலிலே போய்ப்புக்கு முததையடையவாரிககொண்டுநகழ்ந்து நகழ்ந்து நடக்கமாட்டாதேவரும்; மாளிகைகளின் சூலங்களானவை இவற்றினுடைய சீழ்வயிற்றைப்போமும்; முன்பே தொட்டாமேலே தோஷமாயிருக்கிறவவை முததைச்சொரியும். (மலையிலங்குமாளிகைமேல் மலிவெய்தும்) அப்போது ஒருமலைமேலே மலைசெய்தவைத்தாற்போலே யாயிறறுக் குவித்துக்கிடப்பது. (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) நாட்டாராபத்தைப்போக்கினவளவன்ககே, நிதயாநபாயிநியான பிராட்டிக்குதவினவனென்றறஸந்தித்து, அந்தப்பிராட்டி பிரிவு வருகைக்கடியான சூர்ப்பணகையின் மூக்கறுத்த

சுருபு பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, ஈ-பா, மின்னணைய.

தோஷவியை இப்பாட்டிற்சொல்லி, மேலிற்பாட்டிலே பிராட்டிகுருதவின் மையை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ராக்ஷஸியை இவரிப்படி வாணிகனைக்குப் பங்குதோபயோக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (தனக்கித்தயாதி). (ஏறிட்டுக்கொண்டுவந்தவடிவை) என்றது - அவங்கரித்துக்கொண்டு ஆயிரபயத்தோடு வந்தவடிவையென்ற படி (தானுமபடி) விருப்பயாமபடி. ராக்ஷஸிகளுக்கு வைரூப்யம் ஸஹஜமென்று திருவுள்ளம். இததால களவேஷத்தைக காத்தித்துக்காட்டிவிட்டா ரென்றதாயிற்று. அக்கையென்றது - “அங்கை” என்று மெல்லொற்றாகக் கிடக்கிறதாய், சூர்ப்பணையென்றுபோபோம்படி கோரமானகையென்றதல், அம் - என்று. அழகாய், விபரீதலக்ஷணயா, கோரமானகையென்றதல் சபதாத்தம் கண்டுகொளவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறா (தலையிலேகையைவைத்து) என்று.

(சூலமும்) க்ருஹாவங்காரமான பொற்குடங்களின் துனியும். (போமும்) பொதுக்கும்; பீறுமென்றபடி. (சு)

மு.—மின்னணைய துண மருங்குல் மெல்லியற்கா விலங்கை

வேரதன் முடி யொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிர்ந்தன்னிகரில் சிலை வளைததன் நிலங்கை பொடிசெய்த

தடந்தோளன் மகிழ்ந் தினிது மருவி யுறை கோயில் செந்நெலொடு செங்கமலம் சேல் கயல்கள் வாளை

செங்கழுநீரொடு மிடைந்து கழனி திகழ்ந்தெங்கும் மன்னு புகழ் வேதியர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்திலே த்த	இலங்கை	லங்காநகரத்தை
மினஅணைய	கொடியின்னலையொ	பொடிசெய்த	பொடியாக்கின
துணமருங்குல்	சிறுநிலையையும்	தடமதோளன்	மஹாபாஹுவான
மெல்லியற்கா	மருதுஸ்வபாவத்தை		சகரவாத்தித்திரும
	யு முடையாளான		கன்
	பிராட்டிககாக	மகிழ்ந்தினிது	மருவியுறைகோயில்,
இலங்கைவேர	லங்காதிபனாராவ	செந்நெலொடு	செந்நெற்களம்
தன்	ணனுடைய	செங்கமலம்	செந்தாமரைப்பூக்க
முடியொருப	கிரீடமிலகும் பத்துத		ளும்
தம்	தலைகளும்	சேல்கயல்கள்	சேலமீன் கயல்மீன்
தோளிருபதம்	இருபதுகைகளும்	வாளை	வாளைமீன்களும்
போயஉதர்	சதசகலங்களாகியுதி		ஆகிய இவைகள்
	ரத்துபோம்படி	செங்கழுநீரொ	செங்கழுநீர்ப்பூக்களு
கிகாஇல்	ஒப்பற்ற	டு	டனே
தன்சிலைவளை	ஒங்கியதன்கோதனை	மிடைந்து	சோந்துகொண்டு
து	டத்தைவளைத்து	கழனியெங்கும்	கழனிகளெல்லாம்

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, கூ-பா, பெண்மை. சுருக

திகழந்து	ப்ரகாசிக்கவும்	மலிவெய்தும்	வீதியெங்குமெருங்
மன்னுபுகழ்	நிதயமானகீர்த்தியை		கிவாதிக் மபடி
	யுடைய		யாகவுமிருக்கிற
வேதியாகள்	ப்ராஹ்மணாகள்	நாங்கூவைகுந்தவிண்ணகரம் மடநெ	ஞ்சே! வணங்கு. (ங்)

வ்யா.—அஞ்சாமபாட்டு. (மின்னனையவித்யாதி) மினபோலே யிருக்கிற நேரிய இடையையுடையளாய், மருதுஸ்வபாவையாயிருக்கிற பிராட்டிக்காக, லங்கைக்கு நிரவாஹுகனையிருக்கிற ராவணனுடைய பத்துத்தலையும் இருபதுதோளும் போயுதிருமபடியாக, தனக்கு ஒப்புண்டாகிலும் உபமாநரஹிதமாயிருக்கிற விலைவாசைத்து அன்று லங்கையைப்பொடிபடுத்தின் தோள் மிக்கையுடையவன், பிராட்டிக்குப்பண்ணின் வ்யாபாரத்தை ஆர்ந்தரெல்லாராகு மொக்கப்பண்ணிற்கு அவன் பரீதியோடேவர்த்திக்கிற தேசமாகையானே, கண்டார்க்கெல்லா மினிதாம்படியிருக்கும் தேசம்.

(செந்நெலிதயாதி) இதுவாயிற்று கழனியான ப்ரதேசமடைய வீருக்கும்படி. செந்நெலோடேகூட, தாமரை, சேல், கயல்கள், வாளை, செங்கழுநீரோடு மிடைந்து விளங்காநிற்குமாயிற்று வயலடங்க. (மன்னுபுகழிதயாதி) இதுவாயிற்று ஸ்தலமான ப்ரதேசமிருக்குமபடி. நிதயமானபுகழையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாமிக்கிருக்கிற. இதுவாயிற்று ஊரும் பிடாகையுமிருக்கும்படி ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாமபாட்டு. (மின்னிதயாதி) மிடைந்து - நெருங்கி. (பிடாகையும்) - வயலும். (ரு)

மு.—பெண்மை மிகு வடிவுகொடு வந்தவனைப் பெரிய

பேயினது வருவுகொடு மாள வுயிருண்டு

திண்மைமிகு மருதொடு நறசகட மிறுத்தருளும்

தேவனவன மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்

உண்மைமிகு மறையொடு நற்கலைகள் நிறைபொறைகள்

உதவுகொடையெனவற்றிறொழிவிலலாப பெரிய

வண்மைமிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூ

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே.

(கூ)

௬௩ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, அ-தி, ௬-பா, பெண்மை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெண்மைமிகு	உத்தமஸ்தரீ சரீரத்	உண்மைமிகும்	யதாபூதவாதிகளான
வடிவுகொடு	தைத்தரித்துக்கொ	றையொடு	வேதங்களும்
	ண்டு	நறகலைகள்	(அவற்றின்) நல்ல அங்
வந்தவளை	வஞ்சிக்கவந்தபூதனை		கங்களும்
	யானவளை	நிறை	(இவற்றின் வாஸநை
பெரியபேயின	தனநிலுமான பெரிய		யாலவந்த) குணபூ
துஉருவுகொ	பிசாசத்தினுடைய		ர்த்தியும் [கரும
டு	விக்குதரூபமகொ	பொறைகள்	கண்மை (முதலியவை)
மான	மாயுமபடி [ண்டு	உதவுகொடை	கேட்டபோதே உதவு
உயிர்உண்டு	அவளப்ராணனைஸ்வி	யென்றிவற்	மபடியான ஒளதா
	கரித்தும [டைய	றின	ராயமுமென்கிறவி
தின்மைமிகு	மிக்கதிண்மையையு		வறறையடைய
மருதொடு	மருதமரத்தையும்	ஒழியில்லா	ஓயாதே (எப்போதும்)
நறசகடம்	துடங்கினகாரயத்தைத்		உடையவர்களாய்
	முடியத்தலைக்கட்	பெரியவணமை	மஹைதாராயம் (ஆத்
	டவல்ல சகதியை		மஸுமர்ப்பணம்)
	யுடையசகடத்தை	மிகு	நிறைந்த
இறுத்து அருளு	முறித்த [யும	மறையவாகள்	ப்ராஹ்மணர்கள்
ம்		மலிவெய்தும்	நெருங்குவாத்திக்கிற
தேவனவன்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்	நாங்கூவைஞந்தவிண்ணகரமடநெ	ஞ்சே! வணங்கு. (௬)
மகிழ்ந்தினி துமருவியுறைகோயில்,			

வ்யா.—ஆறும்பாட்டி. (பெண்மையித்யாதி) நாரீணமுத்தமை யான ய்சோதைப்பிராட்டி வடிவைக்கொண்டிவந்த பூதனையை, பெ ரிய பேயின்வடிவையுடையளாய்க்கொண்டுமுடிந்து பிணமாய்க்கிட க்கும்படியாக அவளைமுடித்து, அஸுராவேசத்தாலே மிக்க திண் மையையுடைய மருது, † துடங்கினகாரயத்தைமுடியத் தலைக்கட்ட வல்ல சகதியையுடைய சகடம், இவற்றையிறுத்ததருளி “விரோதி போகப்பெற்றேமிறே!” என்று அததாலே தீபதணை † ஸர்வேஸ் வரன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம்.

(உண்மையித்யாதி) யதாபூதவாதியான வேதங்களோடேகூட அவற்றினுடைய நன்றான அங்கங்கள், இவற்றிலுண்டான வாஸநை யாலே வரக்கடவ ஆதமகுணங்களையுடைய, † அடக்கம், க்ஷமை, † ஆத்திகளாதத்திதபோதே அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையாகிற ஒளதார்யம் என்றறபோலேசொல்லுகிற இவற்றாலொழிவின்றிக்கே யிருக்கிற உதாரரானவர்களால் மிக்கிருக்கிற. † வண்மை - ஆத்ம ஸுமர்ப்பணம். (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டி. (பெண்மையித்யாதி) கீழே நரஸிமஹாவதார மும், அந்தரம் ராமாவதாரமுமாகவதுபவித்தார் ; அந்தராவதார

பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, எ-பா, விளங்குகளையை கூடந்

மாய் ஆழ்வார்களை யெல்லாமிடுபடுத்தும் கருவ்ஞாவதாரத்தை மேல் மூன்று பாட்டாலுமதுபவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

சகடத்துக்கு நன்மையேதென்ன, நல்லபாம்பு என்னுமாபோலே கரௌர்யாதியதைச் சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (தொடங்கினவியாதி). “அவன்” என்றத்தால் தோற்றின வேதாந்த பரஸித்தியைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்) என்று.

“நின்ற” என்றதினாததம் (அடக்கம்) என்றது. உதவுகொடை - உதவும்படியான கொடையென்றாததமருளிச் செய்கிறார் (அர்த்திகளியாதி). கீழே ஓளதார்யதைச் சொல்லி, மீளவும் உதாரரான என்றால் புருத்த மன்றேவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (வணமையியாதி). (சு)

மு —விளங்குகளையை யிளங்கன்று கொண்டுதிர வெறிந்து வேல்நெடுங்க ணுய்ச்சியாகள்வைத்தகயிரவெண்ணெய் உளங்குளிர வமுதுசெய்திவ்வுலகுண்ட காளை யுகத்தினிது நாடோறும மருவியுறைகோயில் இளம்படி நறகமுரு குலைத்தெங்கு கொடிசசெந்நெல ான்கரும்பு கண்வளரக் கால்தடவும் புனலால் வளங்கொண்ட பெருஞ்செல்வம் வளருமணிநாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
இளங்கன்று	இளம்பருவமுடைய	இளம்படிநல	இளமையைஸ்வபாவ
கொண்டி	வதஸாஸுரனைத் தூக்கி	கமுரு	மாகவுடைய அழகிய
விளங்குகளையை	விளாவாய்நின்றஅஸு	குலைத்தெங்கு	பாக்குமரங்களும
உதிரஎறிந்து	ரன்உதிர்ந்து உயிர்	குலையையுடைத்தா	னதெண்ணைமரங்க
வேல்	மாயுமபடிவீசியும்,	நாம்	[நாம்]
நெடுங்கண	வேலபோல [டைய	சொடி	வெற்றிலைகொடிக
ஆய்ச்சியர்கள்	நீண்டகண்களையு	செந்நெல	செந்நெற்களம்
வைத்த	இடைச்சிகள (உறிக	ரானகரும்பு	இனியகரும்புகளும
தயிர்வெண	ளிலே) சேமித்து	கண்வளர	ஆகியஇவைகள
ணைய	வைத்த	திநேதிநேவ்ருத்திய	டையுமபடி
உளங்குளிர	ததிரவர்தீதங்களை	கால்தடவும்	அடியிலேபாயாநின்ற
அமுதுசெய்து	தந்திருவுள்ளமருளிரு	புனலால்வளம்	ஜலஸம்ருத்தியால்வ
இவ்வுலகுண்ட	மபடி	கொண்டபெ	ந்த நன்மையைபு
காளை	உண்டும், (பின்னும்)	ருஞ்செல்வம்	டைய பெரிய ஐஸ்
உகந்தினிதுநாடோறும	இந்தலோகத்தைய	வளரும்	வாயம்
கோயில்,	டைய வமுதுசெய்	வ்ருத்தியடையாநின	றுளள
	நவயௌவான் [த	அணிநாங்கூர்	வைகுந்தவிண்ணகரம்
	மருவியதை	மடநெஞ்சே	வணங்கு. (எ)

வ்யா — ஏழாம்பாட்டு. (விளங்கனியித்யாதி) வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு விளாவாய் நிறகிற அஸுரனமேலே உதிரும்படியெறிந்து, வேல்போலே †பரந்த கண்ணையுடையராயிருக்கிற இடைச்சிகள சேமித்துவைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும், †ஆஸ்ரிதஸ்பர்ச முள்ளதொரு தரவ்யமாகையாலே திருவுள்ளமானது குளிரும்படியாக வழுதுசெய்து, அநந்தரம், இந்தலோகததையடையத திருவயி றறிலேவைத்து ரக்ஷயவாககத்தினுடைய ரக்ஷணததைபபண்ணுகை யாலே இளகிப்பதித்திருக்கிறவன்.

(இளமபடி) இளமையை ஸ்வபாவமாக வுடைத்தாயிருக்கிற கமுகு, குலையையுடைத்தாயிருக்கிற தெங்கு, வெற்றிலைக்கொடி, செந்நெல, †இனியகருமபானது கண்வளருமபடியாகப் புனலானது †கால்தடவா நிற்குமாயிறறு, †கரும்பானது நாளதோறும் ஒருகண் ணேறி வறும்படி கால தடவுமாயிறறுப புனலானது. †நிரவதிக ஸம் பத்தானது மாறாதே செலலுகிற. (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (விளங்கனியித்யாதி) “வேல” என்றத்தால் நெடுமை ஆர்த்தமாயிருக்க, கெடுமையைச்சொன்னது லக்ஷணயா வைபுல்ய வாசியென்று (பரந்த) என்கிறார். தயிரும் வெண்ணெய் மழுதுசெய்தால் உள்ளம் குளிருகை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குபாவம் (ஆஸ்ரி தேத்யாதி).

இன்கரும்பு என்றது நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், அர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (இனியகரும்பு) எனறு. (கால்தடவாநிற்கும்) என்றது - சாடு. ஸ்வபாவார்த தம் - கால்வழிகளாலே பரம்பாநிற்குமென்று. “கண்வளரும்” என்றதுக்கும் சாட்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்வபாவார்த்தத்தை யரு ளிச்செய்கிறார் (கரும்பானதித்யாதி). அணி நாககூடாகைக்கு ஹேது கீழ்ச் சொன்னதெல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (நிரவதி கேத்யாதி) (எ)

மூ.—ஆறாத சினத்தின் மிகு நரகனுரமழித்த

அடலாழித் தடக்கைய னலர்மகட்கு மரர்க்கும்

கூறாகக் கொடுத்தருளும் திருவுடம்ப னிமையோர்

குலமுதல்வன் மகிழ்ந்தினிது மருவி யுறை கோயில்

மாறாத மலாக்கமலம் செங்கழுநீர் ததும்பி

மதுவெள்ள மொழுக வயலுழவா மடையடைப்ப

மாறாத பெருஞ்செல்வம் வளரு மணிநாககூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே.

(அ)

பதம்.	உரை.	உரை	பதம்.
ஆறாத்	ஒருகாலாறாகடவ தன்றிக் கையிருக கிற [னாய	இமையோரால நியஸூரிகள்திரளு முதலவன	கருநீர்வாறாகளுண் ஸாபேஸவரன்
சினத்தின்	கோபததையுடைய	மகிழ்நதினிதம்	ருவியுறைகோயில,
மிரு	மிகைத்துவாராநின் றுள்ள	மாறாதமலராக	இடைவிடாதமலரை
நரகன்	நரகாஸூரனது	மலம்	யுடையதாமரை
உரம	மிடுக்கை	செங்குழை	செங்குழை (முதலிய பூக்களஆகிய இ
அழித்த	போககின		வைகளில்நின்றும்)
அடல்ஆழி	யுத்தோநமுகமானதி ருவாழியை	ததுமபி	நெருங்கிப்புறப்பட்ட
தடககையன்	தன்பெருங்கையிலே யுடையனாய்,	மதுவெள்ள	தென்வெள்ளமெங்கு
அலர்மகட்கும	பெரியபிராட்டியாரு	மொழுக	ம்(தலைதெரியாது)பா
அராக்கும	ருதரனுக்கும் [கடும்	உழவா	காஷகர் [ய்வதினூல
கூறுஆக	என்னதென்றுகூறிட டதுபவிக்கலாமப டி.	வயலமடைய	தங்குததங்களகழனி
கொடுத்தருளும்	தந்திருமேனியைக	டைப்ப	மடைக்களை அடைக் கவும்
திருவுடமப	கொடுத்தகுகொ	மாறாத	மாறாதேவளாந்து கொண்டுவருகிற
ன	ணடிருக்கிற சிலத் தையுடையனாய்,	பெருஞ்செல்வ	மிகக்கூசசெல்வம் நி
		மவளரும்	நைந்த
		அணிநாங்கூ	வைகுந்தவண்ணகரம் மடநெஞ்சே வணங்கு. (அ)

வ்யா.—எட்டாமபாட்டு. (ஆறாதவிதயாதி)ஒருகாலாறாக் கடவ தன்றிக் கையிருக்கிற சினத்தையுடையனாய், மிகைத்து வாராநின் றுள்ள நரகனுடைய[மிடுக்கையழித்த யுத்தோநமுகமான திருவாழி யைக் கையிலே யுடையவன், பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ருதரனுக் கும என்னதென்று கூறிட்டதுபவிக்கலாமபடி திருமேனியைக் கொடுத்தகுகொண்டிருக்கிற [சிலத்தையுடையவன், நியஸூரிகள் திரளுக்கு நாதனுனவன்.

(மாறாதவிதயாதி) மாறாதமலரை யுடைத்தான தாமரை, செங் கழுகூர், இவற்றால் [மிக்கு மதுவெள்ளமிட்டுப்பாய, வயலிலுண் டான காஷகரானவர்கள் பயிரழிய வெள்ளம் போமளவானவாரே மடைக்கையடைப்பார்கள் (மாறாத பெருஞ்செல்வம் வளரும்) “அங் கேயுடைந்தது” “இங்கேயுடைந்தது கிடாய்” என்று, “ஸஹ்யப் பெருக குக் கிடாய்” என்று கூப்பிடுகிற ஆரவாரமேயாய்க் கிடக் குமாயிறறு. (அ)

அரு.—எட்டாமபாட்டு. (ஆறாதவிதயாதி) “உரம” என்ற தினர்த்தம் (மிடுக்கை) என்றது, “அலர்மகட்கு” என்றததாலே மஹத்வமும் “அராக்கு”

சுந சு பெரியதிருமொழி நு-ப, கூ-தி, கூ-பா, வங்கமலி.

எனற பூஜ்யோகதியாலே - அவனுடைய ஸ்வோதகாஷாபிமாநமும், “கூறாக”
என்கையாலே - மந்தஸுமஸிலேஷமும் தேரறுகையாலே யருளிச்செய்கிறா
(சீலத்தையுடையவன்) எனறு.

“ததுமபி” என்றதினாததம் (மிககு) எனறது. கீழ்ச்சொன்னதுக கது
குணமாக செலவத்தை விசேஷிக்கிறா (அங்கேயித்யாதி). . . (அ)

ஹ.—வங்கமலி தடங்கடலுள வானவர்களோடு

மாமுனிவா பலாகூடி மாமலர்களதூவி

எங்கள்தனி நாயகனே யெமக்கருளா யென்னும்

ஈசனவன மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில்

செங்கயலும் வானைகளும் செந்நெலிடைக் குதிப்ப்ச

சேலுகளும் செழும்பண்கூழ் வீதிதொறு மிடைந்து

மங்குல்மதி யகடுரிஞ்சு மணிமாட நாங்கூர

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (கூ)

பதம்.	உரை.
வங்கமலி	மரக்கலங்களால்நி
	றைந்திருக்கிற
தடங்கடலுள	பெரியதிருப்பாறகட
	லிலே
வானவர்களோ	தேவர்களோடே ஸந
மொமுனிவ	காதிமஹாஷிகள் ப
ர்பலாகூடி	லருங் கூடிககொ
	ண்டிவந்து
மாமலர்கள் தூ	ஸ்லாகயமான புஷ்பா
வி	தயுபகரணங் க லை
	ததூவி
எங்கள்தனிராய	எங்களுக்குநாதனான
கனே	ஸாவேஸ்வரனே !
எமக்கு அருளா	எங்கள்பககலிலே கரு
ய	பைபண்ணியருள
	வேணும்
என்னும்	என்றுப்ராத்திக்கும்
	படியிருக்கிற
ஈசனவன்	ஸவாமி
மகிழ்ந்தினிது	மருவியுறை கோயில்,
செங்கயலும்	செவ்வியகயலமத்ஸ
	யங்களும

பதம்.	உரை
வானைகளும்	வானை மதஸ்யங்களும
செந்நெலிடை	செந்நெறப்பிராகளினி
குதிப்ப	துள்ள [டையே
சேல்உகளும்	(அப்பயிரினிடையே
	யிருந்த)சேல்மதஸ
	யங்களும (கூட
	வே) களித்துவாத
	திக்கிற
செழும்பண்கூ	பெரியமருதநிலம்சூழ்
ழ்	ந்திருப்பதாய்,
வீதிதொறும	தெருக்களதோறும்
மிடைந்து	நெருங்கியிருப்பதாய்
மங்குல்மதி	ஆகாசத்திலேஸஞ்சரி
	ககிற்சுதரானுடைய
அகடுஉரிஞ்சும	கீழ்வயிறுதேயும்படி
	யாயுயாராத
மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங்
	களையுடையதாயி
	ருக்கிற
நாங்கூவைகுந்தவிண்ணகரம்	மடநெ
ஞ்சே! வணங்கு.	(க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால்

குறைவற்றிருக்கிற பெரிய திருப்பாறகடலிலே,†மலைக்குச் சிறப்பாக
ஆணையயிட்டுச் சொல்லுமாபோலே, கடலுக்குச் சிறப்பாக மரக்க

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, கூ-தி, கஃபா, சங்குமலி. சுருள்

லங்கனையிட்டுச் சொல்லக்கூடவது. தேவர்களோடே ஸநகாதிகளுங் கூட புஷ்பாப்யுபகரணங்களைத் தூவி, “எங்களுக்கு நாதனான ஸாவேஸ்வரனே! எங்கள் பக்கவிலே க்ருபையைப்பண்ணி பருளவேணும்” என்னும் ஸாவேஸ்வரன் பரீதிபூவகமாக நிதயவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(செங்கயலிதயாதி) அழகிய கயலும் வானைகளும் குளிர்ந்தியைப்பறற்ச் செந்நெலிடையிலே தாவ, சேல்களானவை களித்தது வாததியா நின்றுள்ள மருதநிலம் சூழ்ந்திருக்குமாயிற்று. †தெருவுகள் தோறும், †ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்தரனுடைய கீழ்வயிறு தேயும்படியான மணிமயமான மாடங்களுயுடைய. ... (க)

அரு.—ஒன்பதாமபாட்டு. (வங்கமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸௌசலயத்தை யதுஸந்திததவுடனே அவனுடைய பரத்வம் திருவுள்ளத்திலுற்றிருந்து அத்தையருளிச் செய்கிறாரென்றதல, கீழ் க்ருஷ்ணவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையால்(க) “नृपसर्वज्ञःसुखं प्रज्ज्ञःसर्वज्ञः सुदुःखं” - நாகபர்யங்க முதஸருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராமபுரீம்” என்கிறபடியே அதுக்கடியான திருப் பாறகடலான யதுபவிக்கிறாரென்றதல ஸங்கதி.

வங்கங்களைச்சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (மலைக்கித்யாதி). கவிஸமாதியாலே சொன்னாரென்று கருத்தது.

(தெருவுகள்தோறும்) என்றவநதரம், மிடைநதிருக்கிற-நெருங்கியிருக்கிற என்று கூட்டியதுஸநதிப்பது. “மங்குல” என்றதினர்த்தம் (ஆகாசத்திலே) என்றது. (க)

மூ.—சங்கு மலி தண்டு முதல் சக்கரமு நேந்தம்

தாமரைக் கண்ணெடிய பிரான் தானமருங்கோயில
வங்கமலி கடலுலகில மலிவெய்து நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகாமேல வண்டறையும் பொழில்சூழ்

மங்கையாதம் தலைவன் மருவலாத முடல்துணிய

வாளவீசம் பரகாலன கலிகன்றி சொன்ன

சங்கமலி தமிழ்மலை பத்திவை வல்லாகா

தரணியொடு விசம்பானும் தன்மை பெறுவாரே. (கஃ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கூடவு பெரியதிருமொழி, ந=ப, கூ-தி, க0=பா, சங்குமலி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கு	சங்கமும்	பொழில்	சோலைகளாலே
மலி	தருடமான	சூழ	சூழப்பட்ட
தண்டு	கதையும	மங்கையர்தம்	திருமங்கையிலுள்ள
சக்கரம்	சக்கரமும்	தலைவன்	பரதாநராய [அரு
முதல்	இவைமுதலானகட்க	மருவலாதமஉ	சதருக்கள் சரீரங்கள்
	சாரங்கங்களும் ஆ	டல	
	கியிவற்றை	துணிய	சிறந்த பிநமாமபடி
முன்	கணமுன்னே	வாள்வீசும்	கட்கத்தைவீசுகிற
எந்தும்	தரித்துக்கொண்டிரு	பரகாலன்	சதரும்ருதயுவாய்
நெடிய	நீண்ட [ககிற	கலிகன்றி	கலிவையிரான ஆழ்
தாமரைக்கண	தாமரைபோன்றதிரு		வார
	ககணகையுடைய	சொன்ன	அருளிச்செய்ததாய
பிரான்	மஹோபகாரகளு	சங்கமமலி	கவிஸங்கமகொண
	ஸாவேஸ்வரன்		டாடத்தக
அமருமகோயி	நிதயவாஸம்பண்ணு	தமிழமலை	தரவிடசபதஸந்தர்ப்
ல	மதிவ்யதேசமாய,		பதையுடைத்தா
வங்கம்	மரக்கலங்கள்		ன [னையும
மலி	நிறைந்த	இவைபத்து	இப்பததுப்பாட்டுக்க
கடல்	கடலசூழ்ந்த	வல்லராகள	அப்யஸிக்கவல்லவா
உலகில்	பூமியில் [ற	தரணியொடு	பூமியையும் [கள்,
மலிவுளது	ஸம்ருத்திமிக்கிருக்கி	விசும்பு	பரமாகாசத்தையும்
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில	ஆளும்	ஆளும்படியான
வைகுந்தவின்	வைகுந்தவிண்ணகா	தன்மை	அதிசயத்தை
ணகாமேல்	விஷயமாக,	பெறுவார்	உடையராகப்பெறுவ
வண்டு	வண்டுகள்		ர்கள். (க0)
அறையும்	சப்தியாசின்னுள்ள		

வ்யா —பததாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) †ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஸ்ரீ
பஞ்சாயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற புண்டரீகாக்ஷுண
ஸர்வேஸ்வரன் நிதயவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். மரக்கலத்தை யுடை
ததான கடல் சூழ்ந்த பூமியில் ஸம்ருத்தி விஞ்சியிருக்கிற திருநாங்
கூரிலே வைகுந்த விண்ணகரிலே கவிபாடிற்று. கவிபாடினவர் -
மதுபாநமததமான வண்டுகள் தவநியாகின்றன பொழிலாலே
சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு பரதாநரான ஆழ்வார்,
சதருக்களுடல் துணியும்படியாக வாள்வீசுகிற, பரகாலன் - ஆழ்
வாரருளிச்செய்த, † சங்கப்புலவாகள திரளவிருந்து தமிழ் கொண்
டாடப் புக்கால் இதையே கொண்டாடும்படியான தமிழ்த்தொடை

பெரியதிருமொழி, ந-ப, சு-தி, சு-பா, சங்குமணி. சுநக
பதையும் வல்லவர்கள், உபயவிழ்த்தியும் தாங்களிட்ட வழக்காம்படி
யான ஸ்வபாவததையுடையராகப் பெறுவர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

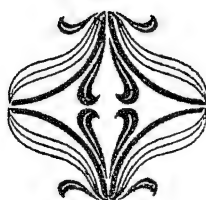
—o—o—o—

அரு.—பததாமபாட்டு. (சங்கதயாதி) சங்கும், மலிவுடைய - மிடுக்கின்
மிருதியுடைய, தணமெ, சககரமும், முதல எனறத்தாலே - மறறை வானும்
வல்லுமான விவற்றைக்கொண்டு கணமுன்னே பூவேந்தினுற்போலே தரித்
துக்கொண்டிருக்கிற தாமரைபோன்ற நெடியகண்ணுடைய பிரான்ருனெ
ன்று வாகயாராதமுட்கொண்டு தாதபாயமருளிச்செய்கிறா(ஆஸ்ரிதேத்யாதி).
(சங்கப்புவவர்) என்றது - கவிஸங்கததையுடைத்தான சங்கப்பலகையில் வித்
வான்களென்றபடி. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

௬௪௦ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௧-பா, திருமடந்தை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, மூன்றும்பத்து பத்தாந்திருமொழி
திருமடந்தைப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஆஸ்ரித †விரோதி நிரஸநீலஞய், ஆஸ்ரிதாக்கு †ஆப
த்துக்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனுமான ஸர்வேஸ்வரன், †தான்
சரண்யனாமிடத்தில் புருஷகாரமாம பிராட்டிமாரோடே கூடவந்து
நிற்கிறபடியை யநுஸந்தித்து நித்யஸூரிகள் “இதொருசீலகுண
பராசுர்யமிருந்தபடியென்!” என்று இதிலே ஈடுபட்டு ஆஸ்ரயிகரும்
படியாக அரிமேய விண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்,
ஆனபின்பு நீயும்ங்கே சென்று அவனை யாஸ்ரயித்து உன்னுடைய
குறைகளெல்லாவற்றையும் தீர்த்துக்கொள்ளப் பாராயென்று திரு
வுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார் ... *
...

அநு.—திருமடந்தைப்ரவேசம். கீழ் வைகுந்தவிண்ணகரில் நரசிம்ஹம
ராம கருஷணுவதாரசேஷடிதங்கள் முதலானவற்றை யநுஸந்தித்த ஆழ
வார், அதேத அரிமேயவிண்ணகரிலிருக்கு மவனையு மறுபவிக்கவேண்டுமென
னுமாசையால் அவ்வபதாநங்களை மாறிமாறிப் பேசாநின்றகொண்டு அநுப
விக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியையுட்கொண்டு, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை
உபநயஸிக்கிறார் (ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநேதயாதி). இததிருமொழியில் நரகா
ஸ்ர பர்ப்ருதிகளை நிரஸித்தபடிகளைப்பற்ற (விரோதிநிரஸநீலஞய்) என
றது. (௧) “கடலைக்கடைந்தமுதளிக்கும்” என்றும், (௨) “உண்டபிரான்”
என்றும், (௩) “சிறுகுறளாய்” என்றும் சொன்ன அபதாநங்களைப்பற்ற வரு
ளிச்செய்கிறார் (ஆபத்துக்களிலே வந்துதவும் ஸ்வபாவனுமான) என்று. முதற்
பாட்டைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தானிதயாதி). ... *

மூ.—திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலும் திகழத்
திவினைகள் போயகல வடியவாகட்கென்றும்
அருள்நடந் திவ்வேழுலகத் தவர் பணிய வானோர்
அமர்ந்தேத்த விருந்தவிடம் பெருமபுகழ் வேதியர்வாழ்
தரு மிடங்கள் மலர்கா மிகு கைதைகள் செங்கழுநீர்
தாமரைகள் தடங்கடொறு மிடங்கடொறும் திகழ
அருவிடங்கள் பொழில்தழுவி யெழில்திகழு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (௧)

(௧) ௩-௧௦-௨.

(௨) ௩-௧௦-௩.

(௩) ௩-௧௦-௩.

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை
திருமடந்தை	பெரியபிராட்டியாரு	வாழ்தரும	வந்ததிக்கிற [ய்.
மண்மடந்தை	மீழ்மிப்பிராட்டியும்	இடங்கள்	இடங்களை யுடைத்தா
இருபாலும்	இரண்டுபிராட்வங்க	மலாகள்மிது	புஷ்பஸமா தீயையு
திகழ	பிரகாசிக்க, [ரினும்	கைதைகள்	தாழைகளும் [டைய
அடியவர்கட்கு	ஆஸ்ரிதாபக்கல்	செங்கழுநீர்	ரத்தோத்பலவரும்
என்றும்	எப்போதும்	தாமரைகள்	தாமரைகளும்
அருள்நடந்து	கருபைபண்ணி	தடங்களதொ	தடாங்ஙகன்தோறும்
தீவினைகள்	கொடியபாபங்கள்	இடங்கள்தொ	பாத்தபாத்தவிட
போய்அகல	விட்டோடுமபடி	றும்	மெல்லாம்
இவ்வேழஉலக	இந்தஸ்ப்தலோகங்க	திகழ	விளங்கவும்,
த்தவர்	ளிலுள்ளாரும்	பொழில்	சோலையானது
பணிய	ஆஸ்ரயிக்கவும்,	அருவிடங்கள்	ஆகாசாவகாசமடைய
வானோர்	நிதயஸூரிகள்	தழுவி	இடமடைத்துக் கொ
அமாந்து	இஸ்ஸம்ஸாரவிபூதியி		ண்டு ஓங்கி
ஏத்த	ஸ்தோதரம்பண்ணவு	எழில்திகழும்	அழகுவிளங்கா நின்று
இருந்த	நிதயவாஸம்பண்ணுகி	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில் [ள்ள
இடம	திஷ்யதேசமாய்,	அரிமேயவிண	அரிமேயவிணைகளில்
பெரும்புகழ்	மஹாப்ரஸித்தரான	ணகரம்	எம்பெருமானே
வேதியர்	ப்ராஹ்மணர்	மடநெஞ்சே	எனக்குவத்தேயமான
		வணங்கு	நெஞ்சே!
			ஆஸ்ரயி. (க)

முதற்பாட்டு.—(திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலும்திகழ)
(க)†“ $\text{ஸக்யஸுஷுருஷீ-நகஸ்சிந்நாபராதயதி}$ ” என்று குறறத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியும், “முதலிலே குறறந்தன்னைக காண்கிறதென், பின்னைப்பொறுப்பிக்கிறதென்” என்று, குற்றங்கண்டு பொறுக்கையுங்கூட மிகையாம்படி யிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், இரண்டிடத்திலும் விளங்க. †குறறத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி, குறறங்கண்டு கைவிடவொண்ணாத விடத்தில், “குறறம கணக்கிடுகிற விதுக்கு பலமென்” என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (தீவினைகள் போயகல) இப்படிப்பட்ட பிராட்டியாருடைய நிதய ஸந்தியாலே, ஸாவேஸ்வரனுக்கு ஆஸ்ரித விஷயத்து, (உ) “ $\text{ஸஸாஸுஷுருஷீ-ஸுஸாஸாரேஷு நராதமார் க்ஷிபாமி}$ ” என்கைக்கு விஷயமறநிருக்குமாயிறு. † பொறுப்பிக்கும்வளும் பொறைக்கு உவாததானவளும் எப்போதுமொக்க அருகே யிருக்கையாலே, ஆஸ்ரிதர்பக்கல் எப்போது மவனருளே நடந்து, அத தாலே கொடிய அபராதங்கள் “இவ்வோவிடங்கள் நமக்கிருப்பிட

௬௪௨ பெரியதிருமொழி, ந-ப, ௧௦-தி, உ-பா, வென்றமிழு.

மல்ல,” என்று விட்டோட, “இப்படியிருக்கிற விவனல்லது லோ கத்திலே வேறு ஆஸ்ரயணியரிலலை” என்று எழுவகைப்பட்ட லோகங்களிலுள்ளாருமடைய ஆஸ்ரயிக்க, தேவர்களுக்கூடக் கால பொருந்தவரிதாம்படியான இஸ்ஸம்ஸார விபுதியிலே, அஸ்பருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகள் பொருந்தி ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக விருக்கிறதேசம்.

(பெரும்புகழித்யாதி) இவனை யதுபவிக்கையே யாத்ரையாம் படி சமைகையாலே மிக்கபுகழையுடைய பராஹ்மணர்வாததிககிற விடங்கையுடைத்தாய், மலாகள மிகு கைதைகள் துடக்கமானவற் றையுடைத்தா யிருக்கிற திருநாங்கூரென்னுதல்; வாழ்தருமிடங் களிலே யுண்டாய் † அவாகளுக்குறுப்பாயிருக்கிற மலர்கள் மிகு கைதைகள் துடக்கமானவற்றை யுடைத்தாயிருக்கிற வென்னுதல். பூக்கள் மிககிருந்துள்ள, தாழைகள், செங்கழுநீர், தாமரைகள், இவைபரந்த பொய்கைகள் தோறும் அவகாசங்களதோறும் விளங்க, இங்கிடமில்லாமையாலே சோலையானது ஆகாசத்தில் † பரப்படைய இடமடைத்துக் கொண்டோங்கி அழகு விளங்காநின்றுள்ள. † அரு மிடமென்று ஸஞ்ஞமதையைப்பற்ற ஆகாசத்தைச் சொல்லுகிறது.

அரு.—முதற்பாட்டு. (திருவித்யாதி) “தீவினைகள்போயகல” என்ற பதத்தைக்கடாக்கிதது, பிராட்டிமாரிருவரையும் சொன்னதுக்கு உட்கருத் தையருளிச்செய்கிறார் (நகஸ்சிதித்யாதி). இவர்களுக்கிவை ஸவாபாவிசங்க ளோவென்ன (குற்றததையித்யாதி). “திருமடந்தை மண்மடந்தையிருபாலும் திகழ - அடியவாகட்டு என்றுமருள்நடநது - தீவினைகள்போயகல இவ்வேழு லகு” இதயாதியாலே அந்வயம் திருவுள்ளமபற்றி, தததுகுணமாக வாகயார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பொறுப்பிக்ருமித்யாதி).

(அவர்களுக்குறுப்பாய்) அவாகள்பண்ணும் ஸமாராதங்களுக்குறுப் பாய். “தழுவி” என்றதினர்த்தம் (பரப்படையவித்யாதி). “అర్చనఁజేసె”- அத்தர்கருத்ர்பததி ” என்று தோற்றுகையாலே மூர்த்தமான ஆகாசத்தை “அரு” என்று அழர்த்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கி றார் (அருவிடமென்றித்யாதி). (க)

மூ.—வென்றி மிகு நரகனுரமது வழிய விசிறும்

விந்லாழித தடக்கையன விண்ணவர்கட்கன்று

குன்றுகொடு குரைகடலைக் கடைந்தமுத மளிக்கும்

குருமணியென் னொழுதம் குலவி யுறை கோயில்

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, வென்றிமிகு. ௬௪௩

என்றுமிகு பெருஞ்செல்வத தெழில்விளங்கு மறையோர்
எழிசையும் கேள்விகளு மியன்ற பெருங் குணத்தோர்
அன்றுலகம் படைத்தவனே யணையவாகள் நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட ரெஞ்சே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்றிமிகு	ஜயமமிகக	குலவியுறை	வீரும்பிவர்த்திக்கிற
நரகன	நரகாஸுரனுடைய	கோயில	திவயஸைதநாமாய்,
அது உரம்	அப்படிப்பட்டபலம்	எனறும்	பரதிதிநடும்
அழிய	நசிக்குமபடி	மிகு	மிகுத்துவருகிற
விசிறும்	விசாநின்றான	பெருமசெல்வ	நிரவதிகஸமபத்தையு
விநல	மிடுக்கையுடைய	தது	டையராய் [ராய்]
ஆழி	திருவாழியை	எழிலவிளங்கும்	அழகுவிளங்குகிறபா
தடம	பெரிய [யவனாய்,	மறையோர்	வேததைக்கரை
கையன்	திருக்கையிலேயுடை		ணமுருப்பாராய்
அனறு	தேவஜாதி அாததித்த	எழிசையும்	ஸபதஸ்வரங்களுந்
	வன்று	கேள்விகளும்	மற்றுமுண்டான அங்
விண்ணவர்கட்	இந்தராதிகதேவர்களு		கோபாங்கங்களும்
கு	க்காக [ட்டு	இயன்ற	அதிகரித்த
குன்றுகொடு	மந்தரபாவத்தையந	பெருங்குணத்	மஹாகுணப்பாசரராய்
குரைகடலை	கோஷிக்கிற ஸாகரத்	தோர்	
கடைந்து	மதம்பண்ணி [தை	அனறு	அக்காலத்தில
அமுதம்	அமருத்ததை	உலகம்படைத்த	ஐக்கஸருஷ்டிபண்
அளிகுமம்	(அவர்களுக்கு) கரு	வனே அணைய	ணிநப்ரஹமாவை
	பைபண்ணின	வாகள	ப்போலேஜைத்ஸ்ரு
குருமணி	ஸலாகயமரான மணி		ஷ்டிபண்ண வல்ல
	போன்றவனாய்		ரானப்ராஹ்மணர்
என் ஆர்அமுதம்	என்னுடைய அதருப்		வர்த்திக்கிற
	தாமருதமானவன	நாங்கூர் அரிமேயவிண்ணகரம் மட	
		ரெஞ்சே! வணங்கு-	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வென்றி யிதயாதி) புக்க புக்க
துறைதோறும் வெற்றிகொள்ளக்கடவனாய்,†இந்தராதிகள குடியிரு
பபழித்துத் திரிகிற நரகாஸுரனுடைய மிக்ககழியும்படியாக விசா
நின்றான மிக்கையுடைய திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடைய
வன். நரகாஸுரனே நிரஸித்து தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்பபண்
ணிக் கொடுத்தாவிட்ட வளவன்றிககே, அவர்கள் “எங்களுக்குக்
கடல்கடைந்து அமருத்ததை வாங்கித்தரவேணும்” என்ன; அவா
களுக்காக மந்தரத்தை நட்டு கோஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற கட
லைக்கடைந்து, அவர்களுக்கு அம்ருத்ததைக் கொடுத்தவன் (குரு
மணி) † அவர்கள். “நீவேண்டா, எங்களுக்கு உபபுச்சாறமையும்”

௬௪௪ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, உம்பரும்.

என்ன; பெருவிலையுனை தன்படி யொன்றும்பாராதே, தன் தோள் நோவுமபடி கடலை நெருக்கிக் கடைந்து அவாகளுக்கு அம்ருதத்தை உபகரித்தவன். (என்றாழுதம்) அவர்களம்ருதம்போ லன்றிக்கே தம்முடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. † கொண்டாடிக் கொண்டு வர்த திக்கிறதேசம்.

(என்றுமித்யாதி) நான்செல்ல நான்செல்ல மிக்குவாரா நின் றுள்ள நிரவதிகஸம்பததையுடையராய், அத்தாலே அழகு விளங்கா நிற்பாராய், வேதத்தைக் கரைகண்டிருப்பாராய், ஸப்த ஸ்வரங்களை யும் மறறுமுண்டான அங்கங்களையும், “இவர்களில் மேற்பட அதி கரித்தாரில்லை” என்னும்படி அதிலுண்டான வாஸநையாலே ஆதம குண பரசுராமாய், தனித்தனியே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி கூடமருமானவர் கள் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன தீவினைகளே போயகலப் பண்ணுகைக்குறுப்பான விரோதிரஸநசீலதையை யும், ஏழுலகத்தவர் பணிகைக்கு உபயுக்தமான உதவிகளையும் மேற்பாட்டுக் களிலே அருளிச்செய்யக்கோலி, அதில் கீழ்த்திருமொழியில்க) “ஆரதசினத் தில” என்கிறபாட்டிலும் முதற்பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான நாகநிரஸநத்தை யும் அம்ருதமதரததையுமுருளிச் செய்கிறாரிப்பாட்டிலென்று ஸங்கதி.

“உரமது” என்ற விடத்தில் உத்காஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இந்த் ராதிகளிட்யாதி). குருவானமணி - ஸ்லாக்யமான மணியென்றாய், அர்த்தமரு ளிச்செய்கிறார் (அவர்களிட்யாதி). “குலவி” என்றதுக்காததம் (கொண் டாடிக் கொண்டு) என்றது. (உ)

மு.—உம்பருமில் வேழுலகு மேழ்கடலு மெல்லாம்

உண்டபிரா னண்டாகள் முன் கண்டு மகிழ்வெய்த

குமபவிகு மதயானை மருப்பொசித்துக் கஞ்சன்

குஞ்சி பிடித்தடித்த பிரான்கோயில் மருங்கெங்கும்

பைமபொனெடு வெண்முத்தம் பலபுன்னை காட்டப

பலங்கனிகள் தேனகாட்டப படவரவேரல்குல்

அமபணைய கண்மடவார மகிழ்வெய்து நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பரும்	தேவர்களும்	எழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும்
இவ்வேழுலகும்	இரதஸப்தலோகங்க	எல்லாம்	இவையெல்லாவற்
	ளும்		றையும்

உண்ட	ப்ரளயத்தில் அமுது செயத	கோயில	ஸ்த்நாநமாய்,
பிரான்	உபகாரகனாய், (கரு வ்ஷணனாய்வந்தவத ரிதது)	மருங்குளங்கும் பலபுன்னை	பககமெலலாம் பலவான புன்னைகள் (மொட்டிமபூவுமாய்ப்பூத்துநின்றது)
அண்டர்கள்	இடையர்கள்	பைம்பொனெடு	அழகியபொன்னையும்
கண்டுகிழ்வெய்த	கண்டுஉககடும்படி	வெண்முத்தம்	வெணுத்தமுத்தகளை யுமகூட்டினும்
முன்	அவர்கள்முன்னே	காட்ட	காண்பிக்க, [போல்
கும்பமமிகு	குடம்போனறபெரிய மஸ்தகத்தையுடைய	பலமகனிகள் தேன்காட்ட படம்	பலாப்பழங்களை மதுசொரிந்துகாட்ட, படத்தையுடைய
மதயானை	மதமுதிதமானகுவல யாபீடத்தின்	அரவு	ஸாப்பமபோலும்
மருப்பு	கொம்பை	ஏ	அழகிய
ஒசித்து	முறித்து	அல்குல்	நிதம்பத்தையும்
கருசன்	கம்ஸனுடைய	அம்புஅனைய	சரங்களபோன்ற
குஞ்சிபிடித்து	மயிரைபிடித்து	கண்மடவார்	கண்களையுமுடைய ஸ்தீர்கள்
அடித்த	அழியச்செய்த	மகிழ்வெய்தும்	ஸந்தோஷிக்கிற
பிரான்	உபகாரகனுடைய	நாங்கூர்	அரிமேயவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே! வணங்கு. (ஈ)

வ்யா — மூன்றும்பாட்டு. (உம்பருமிதயாதி) தேவஜாதியும், இந்த ஏழுவகைபட்ட லோகங்களும், இத்தைச்சூழப் போந்திருக்கிற கடல்களேமும், இவையுடைய பரளயத்திலே நோவுபடபுக வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின உபகாரகன், கருவ்ஷணனாய் வந்தவதரித்து, † இடையர்கண்டு பரீதரம்படியாக, குடம்போலே பெரிய மஸ்தகத்தை யுடைத்தாய் மதமுதிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பைமுறித்து அநந்தரம் கம்ஸனுடைய மயிரைப் பிடித்துத் தலைகீழாகத்தள்ளி முதுகிலேயறைந்து அவனையழியச் செய்த உபகாரகனுடைய கோயில்.

பரிஸரமடைய. (பைம்பொனெடு வெண்முத்தம் பலபுன்னை காட்ட) புன்னைகளானவை மொட்டிமபூவுமாய்ப்பூத்து நின்றபோது பொன்னிலே முத்தையமுத்தினுறபோலே காட்டாநின்றது; பலாப் பழங்களை தேன காட்டாநின்றது, படத்தையுடைத்தான அரவுபோலே † அழகிய அலகுலையுமுடையராய். அம்போடொத்த கண்களையுமுடையரான ஸ்தீர்களானவர்கள், † “இன்னபோதினன்னது, † இன்ன திலிதினன்னதுண்டாம் என்னும் வ்யவஸ்ததை யின்றிக்கேயிருந்ததி!” என்று அவறறைக்கண்டு தருபதைகளாகிற. (ஈ)

௬௪௬ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௪-பா, ஓடாத்.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (உமபரித்யாகி) கீழ்த்திருமொழியில் (க) “அண்டமும்” என்கிற பாட்டில் ஆபதரக்ஷணமும் (உ) “பெணமைமிகு” என்கிற பாட்டில் ப்ரஸதுத பூதநா நிரஸநத்தால் அவனையேவின கமஸநிரஸநமும் திருவுள்ளத்தில தோன்றி அவற்றை யிப்பாட்டிலே மீருளிச் செய்கிறாரென்று முதற்பாட்டோடே ஸங்கதி.

“அண்டங்கள்” என்றதினர்த்தம் (இடையா) என்றது.

“ஏ” என்ற தினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. “காட்ட-மகிழ்வெய்தும்” என்ற வர்த்தமான நிரத்தேசத்தால் - எப்போதும் பழுத்து மதுசொரிந்நிரு கரு மெனகை பலிக்கையாலே யருளிச்செய்கிறா (இன்னபோதினனது) என்று. “புன்னை - பொன் - முத்தம் - காட்ட” என்கையாலே (இன்னதிலி னனது) என்றது. (௩)

மு—ஓடாத வாளரியி னுருவமது கொண்டன்

றுலபபில் மிகு பெருவரத்த விரணியனைப் பற்றி

வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்த வன்றன மகனுக

கருள்செய்தான் வாழ்மிடம் மல்லிகை செங்கழுநீர்

சேடேறு மலாச்செருந்தி செழுங் கமுகம்பாளை

செண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலி னூடே

ஆடேறு வயலாலைப் புகை கமழு நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ப்ரஹ்மலாதனை நிர்ப்ப	உகிரால்	நகங்களால்
ஓடாத	ந்திக்கிரகாலத்தி	பிளந்து	(அவன்மாவை) இரு
அது	பிற்காலியாத [லே		பிளவாமபடி பண
	அப்படிபலிஷ்ட்டமா		ணி
	ன	அவன்றன்மக	அவன்பிளையான
ஆளரியின்உருவ	நாஸிம்ஹத்தின்வடி	னுகு	புரீப்ரஹ்மலாதாழ்
மகொண்டு	வைக்கொண்டு		வானுகு
உலப்புஇல்	ஸங்க்யாஹிதமான	அருள்செய்தா	அருளைப்பண்ணின
மிகுபெருவரத்	மிகவுமபெரியவரங்க	ன	ஸ்வாமி [மாய்,
த	ளையுடைய	வாழ்மஇடம்	வர்த்திக்கிறஸ்ததாந்
இரணியனை	ஹிரண்யனை	மல்லிகை	மல்லிகைகளும்
பற்றி	பிடித்து	செங்கழுநீர்	ரக்தோதபலவகளும்
வாடாத	வளையாத	சேடுஏறுமலர்	திரளப்பூத்தபூவையு
வள்	தீக்ஷணமான		டைய

செருந்தி	ஸுரபுன்னைகளும்	ஆடுஏறுவயல்	கரும்புஆடுகைக்காக
செழு	அழகிய		ஏறினவயலில்
கமுகம்பாளை	பாக்குப்பாளைகளும்	ஆலைப்புனைகம	ஆலைப்புனைகபரிமளித்
செண்பகங்கள்	செண்பகப்பூக்களும்	மூம்	கிற
மணமநாறும்	பரிமளமகமழுகிற	நாங்கூர்.—	(ச)
வண்பொழிலி	அழகியசோலையின்		
ன் ஊடே	நடுவே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாத விதயாதி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைக் கண்டால் பிற்காலியாதபடியான நரஸிம்ஹத்தி னுடைய வென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில் நடையாடாத நர ஸிம்ஹமென்னுதல் (உலப்பில்) அஸங்க்யேயமாய், ஓரோவரங்களே முடிவுகாண வொண்ணாதபடியா யிருப்பதாய், வரங்கொடுத்த தேவ தைகளுக்குங்கூடக் குடியிருப்பரிதாம்படி பெரியவரதையுடைய ஹிரண்யனைப்பற்றி. (வாடாத) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலிலே தைத்தால் வளையக்கடவதன் றிக்கே கூர்மை மிக்கிருக்கிற திருவுகி ராலே இரண்டுகூறும்படி பிளந்து, † அவன்பக்க விழவுதீரும்படி “அவன்மகன்” என்று ஸ்ரீபரஹ்லாதாழ்வான் பக்கவிலே அருளைப் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

மல்லிகை, செங்கழுநீர், சேடு - திரட்சி. திரளபூத்த பூவை யுடைத்தான செருந்தி, அழகிய கமுகம்பாளை, செண்பகம். இவை பரிமளத்தைப் புறப்பட விடாசின் றுள்ள அழகிய பொழிலின்நடுவே † ஆடுகைக்காக ஏறின வயலில் ஆலைப்புனையானது கமமுமாயிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாதவிதயாதி) கீழ்த்திருமொழியில் முதற் பாட்டிலும் இரண்டாம்பாட்டிலும் ப்ரஸுதமான நரஸிம்ஹாவதாரத்தாலே விரோதிரஸைமும் ஆஸ்ரிதனாபததுக்கு உதவினமையும்ருளிச் செய்கிற ரென்று, இதுக்கும் முதற்பாட்டோடே ஸங்கதி.

“மிரு” என்றதுக்குத்தாப்பாயம் (ஓரோவிதயாதி). உகிருக்கு வாட்டமா வது - வளைசையென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஹிரண்யனுடைய வித் யாதி). (அவன்பக்கவிழவு தீரும்படி) என்றது - ஹிரண்யனதன்னருளுக்கு விஷயமாகாமல் முடிந்தானே! என்னும் திருவுள்ளத்தில் குறைதீரும்படி யென்றபடி.

(ஆடுகைக்காக) - கரும்பாடுகைக்காக.

...

..

... (ச)

௯௪அ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௫-பா, கண்டவர்.

மு.—கண்டவாதம் மனம்மகிழ மாவலிதன் வேள்வித்

களவில்மிகு சிறுகுறளாய் மூவடியென் நிரந்தித்

டண்டமு மிவ்வலைகடலு மவனிகளு மெல்லாம்

அளந்தபிரா னமருமிடம் வளங்கெரள பொழிலையலே

அண்டமுறு முழுவொலியும் வண்டினங்க ளொலியும்

அருமறையி னெலியும் மடவார் சிலம்பினெலியும்

அண்டமுறு மலை கடலி னெலி திகழு நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்டவாதம்	கண்டவரெல்லாரு	அமரும்	நித்யவாஸம்பண்ணு
னம்	டையநெஞ்சகம்	இடம்	தேசமாய், [கிற
மகிழ	ஆநந்திக்குமபடி	வளங்கொள்	ஸம்ருத்தியையுடைத்
மாவலிதன்வே	மஹாபலியஜ்ஞவாட		தான
ள்வி	ததிலே	பொழில்அய	பொழிலின் அருகே
களவுஇல்	க்ருதரிமயில்லையென்	லே	
	றுதோற்றுமவனாய்	அண்டமஉறும்	ஆகாசத்திலேசென்
மிகுசிறுகுறளா	வடிவில் மிகவும் சிறு		றுவ்யாபரிககிற
ய்	த்தவா ம ர ன ய் க்	முழவுஒலியும்	வந்தயகோஷங்களும
	கொண்டு	வணடினங்கள்	மதுபாநம பண்ணிக
மூவடியென்று	மூன்று அடிகள் தர	ஒலியும்	ளித்துப்பாடுகிற வ
	வேணுமென்று		னங்களின் தவநி
இரந்திட்டி	யாசித்து		யும்
அண்டமும்	ஆகாசத்தையும்	அருமறையின்	தூக்கரஹவேதகோ
இ	இவ்வருகான	ஒலியும்	ஷமும் [டைய
அலைகடலும்	அலையெறியாநின்று	மடவா [ம்	(ஆகிறது) ஸத்ரீகளு
	ள்ளஸாகரங்களை	சிலம்பின்ஒலியு	நூபுரத்தவரியும்
	யும் [களையும்	அண்டமஉறும்	அண்டபித்தியிலே
அவனிகளும்	ஸப்தத்வீபமானபூமி		சென்று
எல்லாம்	இவையெல்லாவற	அலை	அலையெறிகிற
	றையும்	கடலின்ஒலி	ப்ரளயார்ணவ கோ
அளந்த	அநாயாஸேந அளந்து		ஷம்போலே.
	கொண்ட	திகழும்	விளங்குகிற
பிரான்	உபகாரகன	நாங்கூர்.—	(௫)

வ்யா — அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்டவாதம் மனம்மகிழ) அதுகூல
ப்ரதிகூல விபாகமின்றிக்கே கண்டவாகள நெஞ்சானது மகிழும்படி
யாக, மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடததிலே, † “இவன் தேவகார்யம்
செய்கிறான்” என்று தோற்றாதபடியாக “நாட்டில் வாமநர்கள் திரு
வுலகளந்தருளின விடம்” என்னும்படியான வாமநவேஷத்தைப்
பரிக்காணித்தது, “எனக்கு மூன்றடிவேணும்” என்று அர்த்தித்து,

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, லாணெடுங்கண். கூசுக

ஆகாசததையும் அலையெறியா நின்றுள்ள கடலையும் தவீபங்கடையும் எல்லாம் அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட உபகாரகன் நிதயவாஸம பண்ணுகிற தேசம்.

(வளமிதயாதி) ஸமருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற பொழிவி ன்ருகே, ஆகாசத்தி லவகாசமுள்ள விடமெங்கும்போய வயாபரிக்கிற த்வாதயகோஷமும், மதுபாநம பண்ணுகிற வண்டுகளினுடைய த்வரியும், வேதகோஷமும், ஆடிகிற ஸ்தரீகளினுடைய சிலம்பொலியும் அண்டபித்தியிலே சென்று அலையெறிகிற ப்ரளயார்ணவ கோஷம்போலே விளங்கா நின்றுள்ளது. (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்டவரிதயாதி) கீழ்க்கிருமொழியில் நர ஸிம்ஹாவதார மதுபவித்தவர் ராமாவதாரத்தில் போயதுபவித்ததா, அப்படியே இங்கும் நரஸிம்ஹாவதாராதுஸந்தாநாநந்தரம், ராமாவதாரத்தில் போக வொருப்பட, நடுவே வழிபறிக்காரரைப்போலே களவில் மிக்க குறள் வந்து நெஞ்சை வஞ்சிக்க, அங்கே யகப்பட்டதுபவித்துக்கொண்டு தேவாக்குத வினதும் எல்லார்க்கு முதலித் திருவடிகளைப் பரப்பினமையும் அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. ஆகையிறே “கண்டவர்தம் மனம மகிழ்” என்று தன்னெஞ்சு அபஹருத்தமானத்தையும் ஸுசிப்பித்தது.

களவில் - களவில்லை என்னும்படி தோற்றமவனாய், மிகவும் சிறிசாய்க் குறளான வேஷத்தையுடையனாய் என்று சப்தாரத்தம் திருவுள்ளமபற்றி பலிதார்த்தமருளிசெய்கிறார் (இவனித்யாதி). லோகத்தில் வாமநாகளெல்லாரும் த்ரிவிகரமனோடொப்பாரென்றும்படி மிகவும் குள்ளை என்றபடி.

“அயல” என்றதினர்த்தம் (அருகே) என்றது. “முழுவொலி” என்றதினர்த்தம் (வாத்யகோஷம்) என்றது. (௬)

பூ—வாணெடுங் கண் மலாக் கூந்தல் மைதிலிக்கா விலங்கை

மன்னன் முடி யொருபதம் தோளிருபதம் போயுதிர
தாணெடுந் தின் சிலைவளைத்த தயராதன்சே யென்றன
தனிச்சரண் வானவாக்கரசு கருதுமிடம தடமா
சேணிடங்கொள் மலாககமலம சேல கயல்கள் வாளை
செந்நெலொடு மடுததரிய உதிர்ந்த செழுமுததம்
வாணெடுங்கண் கடைசியாகள் வாருமணிநாங்கூர்
அரிமேயவின் ணகரம்வணங்குமடநெஞ்சே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	வாள்போலேகூரியதா	மலர்	பூஅணிந்த [டை.]
நெடு	நீண்ட [ய்]	கூந்தல்	மயிராழமையையுமு
கண	திருக்கண்களையும்	மைதிலிக்கா	பிராட்டிசகாக

௬௫௦ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௬-பா, வானெடுங்கண்

இலங்கைமன	வங்காதிபனுரைவ	சேணிடும்	ஆகாசமுள்ளவிடமெ
னன	ணனுடைய	கொள	ங்குமஓங்குயிருக்க
ஒருபதுமுடியும்	பத்துத்தலைகளும்		ற
இருபதுதோளு	இருபதுதோளகளும்	மலா	பூக்களையுடைத்தான
ம்		கமலம்	தாமரையையும்
போய்உதிர	உதிர்த்துபோம்படி	சேல்கயலகள்	சேல் சயல வாளை எ
தாள்	பூட்டப்பட்டநாணையு	வாளை	னனும் மதஸங்க
	டைத்தாய		ளையும்
நெடு	நீண்ட	செந்நெலொடும்	செந்நெலோடே
திண	தருடமான	அடுத்தது அரிய	அடுத்ததுப்பிடித்து அ
சிலை	விலலை		றுக்க [நத
வளைத்த	வளையப்பண்ணின	உதிரந்த	அவற்றினின்றமுதிரா
தயரதன்சேய	தசரதன்பெற்றமகனா	செழு	அழகிய
என்றன்	எனக்கு	முத்தம்	முத்துக்களை
தனிச்சரண	அதவித்யரகையு	வாள	வாள்போலேகூரிய
வானவர்க்கரசு	நிதயஸூரிநிரவாஹக	நெடு	நீண்ட
	னுவன்	கண்	கண்களையுடைய
கருதும்இடம்	வீருமபி வாததிககிற	கடைசியாகள	காஷ்கஸதரீகள
	ஸததாநமாய	வாரும	திரட்டியெடுக்கிற
தடம்ஆர	பொயகைகளநிறைந	அணி	ஸூநதரமான
	திருப்பதாய்	நாங்கூர்.	(சு)

வ்யா — ஆறும்பாட்டு. (வாளித்யாதி) ஒளியைச்சொல்லுதல்; வாள்போலேயிருக்கிற நெடிய திருக்கண்களையும் மலரையுடைத்தான மயிரமுடியையுமுடைய ஸ்ரீஜநகராஜனதிருமகளுக்காக, லங்கைக்கு நிர்வாஹகனையிருக்கிறவனுடைய பத்துத்தலையும் இருபதுதோளும் உதிரும்படியாகத், தாளையுடைத்தாய் நெடிதாய்த திண்ணிதாயிருக்கிற வில்லை வளைத்த தசரதாதமஜன். சேய் - பிள்ளை. (என்றன்தனிச்சரண்) (க) “தயரதற்கு மகன்றண்ணையன் றி மறநிலைன் தஞ்சமா கவே” என்னுமாபோலேகாணுமிருப்பது. *அயர்வறுமமராகளதிபதி வர்த்திககிற ஸத்தாநம்.

† பொய்கைகள் நிறைந்திருப்பதாய் ஆகாசமுள்ள விடமெங்கும் வளர்ந்திருக்கிற மலரையுடைத்தான தாமரை, சேல், கயலகள், வாளை, இவற்றைச் செந்நெலோடே அடுத்ததுக்க, உதிரந்த † அழகிய முத்துக்களைக் கதிாபொறுக்கவிழிந்தவர்கள் வாருவர்களாயிற்று. ()

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வாளித்யாதி). நடுவேவழிபறித்தவா மாணவேஷத்தை யநுபவித்தவந்நதரம், “மின்னையநுணமருங்குல” என்கிற பாட்டிலநுபவித்த ராமாவதாரத்தை அநுபவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

(க) தி - வாய - ௩ - ௬ - அ.

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௭-பா, தீமனத்தான். சுருக

“தான்” என்று - பூட்டாய, பூட்டப்பட்ட நாணைச்சொல்லு மென்று கொள்வது.

(பொய்கைகள் சிறைந்திருப்பதாய்) என்றது-பொய்கை யெல்லாம் வ்யாபித்திருப்பதாயென்று தாமரைக்கு விசேஷணம். முத்துக்கள் தாமரையிலும் மீன்களிலு முண்டென்னும் பரஸித்தியைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறா (அழகிய விதயாதி). ... (சு)

மீ.—தீமனத்தான்கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்

தேனுக்கனும் பூதனைதனனருயிரும செகுத்தான்
காமனைத்தான் பயந்த கருமேனியுடை யமமான்

கருதுமிடம் பொருது புனல துறைதுறை முத்துந்தி
நாமனத்தால் மந்திரங்களை நாலவேத மைந்து

வேளவியோடாறங்கம் நவின்று கலை பயின்றங்
காமனத்தது மறையவாகள் பயிலுமணி நாவகூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
தீமனத்தான்	பொல்லாதநெஞ்சை யுடையனான [வே	முத்துஉந்தி	முத்துக்களைத்தள்ளா நிறபதாய்,
கஞ்சனது	கமஸன ப்ரேரணையா	நா	நாவாலும்
வஞ்சனையில்	கருதரிமவேஷங்கொ	மனத்தால்	மநஸஸாலும் [ம்
திரியும்	திரிகிற [னடு	மந்திரங்கள்	பகவதமந்திரங்களை யு
தேனுகனும்	தேனுகாஸூரனுடை யவும	நாலவேதம்	சதுவேதங்களையும்
பூதனைதன	பூதனையுடையவும	ஐந்துவேளவி யோடு	பஞ்சமஹாயஜுளுங்க ளையும்
ஆடையிர்	நட்சிணனை	ஆறுஅங்கம்	ஷடங்கங்களையும்
செகுத்தான்	முடித்தவனாய்,	நவின்று	அபயஸித்தது
காமனை	ஸாவலோகஸூரதா னனமநத்தனை	கலையின்று	மற்றுமுள்ளசாஸத்ர ங்களையும்ஒதி
பயந்த	பெற்ற	அங்குலமமனத்	பகவத விஷயத்துக்கு
கருமேனியுடை	கறுத்ததிருமேனியை	து	த்தகுதியான பரி
அமமான்	யுடையனானஸ்வாமி		சுத்தாநதர் கரணத்
கருதுமிடம்	விருமபிவாதங்கிற		தையுடையாரான
	தேசமாய	மறையவாகள்	வைதிகா
பொருதுபுனல	திரையோடுதிரை	பயிலும்	நெருங்குகையினால்வ
	பொராரின்றுள்ள	அணி	அழகையுடைய [ந்த
	புனலானது	நாவகூர், ———	(எ)
துறைதுறை	பரதிதுறையிலும்		

வ்யா.—ஏழாமபாட்டு. (தீமனத்தானிதயாதி) தீதான நெஞ்சை யுடையனாய்-பகவதத்தவம் ஓரிடத்திலேயுண்டென்னப்பெறாத நெஞ்சையுடைய கமஸன; அவனுக்குறுப்பாய் கருதரிமத்தாலே நலிவா

௬௫௨ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௮-பா, கன்றதனூல

னாகத்திரிந்த தேனுகன், பூதனை, அவர்களைமுடிததுபபொகட்டவன். அழகிலவந்தால் காமனுக்கு முதபாதகனாய், அவ்வளவல்லாதபடி ஸ்ரமஹரமான திருமேனியையுடையனாயிருக்கிற ஸாவேஸ்வரன விரும்பி வாததிக்கிற தேசமாயிற்று.

திரையோடு திரை பொராரின்றுள்ள புனலானது துறைதோ றுமதுறைதோறும் முத்துக்களைத் தளளாநிற்பதாய், நாவாலும் மந ஸ்ஸாலும், பகவந்மந்தரங்கள், நாலுவகைபபட்ட வேதம், பஞ்சமஹா யஜனும், அங்கங்கள் துடககமானவறறைப பலகாலும்பயஸித்தப ிபரிசுத்தார்த்கரணர் நெருங்குகையால்வந்த அழகையுடைய. (௭)

அரு.—ஏழாமபாட்டு. (தீமனத்தானித்யாதி) கீழ் ராமாவதாரத்தில் போனவரையும் வசிகரிக்குமபடியான விரோதிரஸந பரம்பரையுள்ளது கருஷ்ணாவதாரத்திலேயாகையாலே, கீழ் “கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த பிரான” என்று சொன்னத்தால் தருப்திபிறவாமையாலே, இனி மேற்பாட்டுக்களி லெல்லாம் கருஷ்ணபதாரங்களை வாய்வந்தபடியே பேசியதபவிக்கி ருரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (பகவத்தத்வமித்யாதி.)

அங்கு - ஆமனதது - பகவத விஷயததுக்காயிருக்கிற மனத்தென்றாய், அதினாத்தமருளிச் செய்கிறார் (பரிசுத்தார்த்கரணா) என்று. (௭)

மூ.—கன்றதனூல் விளவெறிந்து கனியுதிர்ந்தத காளை

காமருசீர முகிலவண்ணன்காலிகள் முன் காப்பான் குன்றதனூல் மழை தடுத்தித் குடமாடு கூத்தன்

குலவுமிடம் கொடி மதினகள் மாளிகை கோபுரங்கள் துன்றுமணி மண்டபங்கள் சாலைகள் தூமறையோர்

தொக்கீணடித் தொழுதியொடு மிகப் பயிலும் சோலை

அனதலர்வாய் மதுவுண்டங் களிமுரலு நாங்கூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே.

(௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்றதனூல்	வதஸாஸுரனுலே	முகிலவண்ண	காளமேகம்போன்ற
விளவுளிறதது	விளாவாயின்ற அ	ன	வடிவழகையுடையனாய்,
	ஸுரனையெறிந்து		முன்னே
கனி	அதிற்பழத்தை	முன்	முன்னே
உதிரத்த	உதிருமபடிபண்ணின	காலிகள்*	பசுக்களை
காளை	நவயெளவநனாய்,	காப்பான்	ரக்தித்தைக்காக
காமரு	எல்லாநாலுமவிரும்	குன்றதனூல்	பர்வதத்தாலே
சீர்	அழகிய [பபபட்ட]	மழை	வர்த்ததை

பெரியதிருமொழி, நு-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, வன்சனையால் கூறுந்

தடுத்தது	நிரோதித்தது	தூ	பரிசுத்தரான
குடமாடுகூத்த	குடக்கூத்தாடினவ	மறையோரா	பராஹ்மணா
ன	ன்	தொககுரணடி	கூடித்திரளுகையா
குலவுமஇடம்	கொண்டாடிவாத்திக		லுண்டான
கொடி	குமடுத்திமாப,	தொழுதுயொடு	ஆரவாரத்தாலமிக்கி
	தவ்ஐங்கனையுடைத்		ருபபதாய
	தான	மிகப்பயிலும்	மிகவும்நெருங்கின
மதின்கள்	ப்ராகாரங்கனையும்	சோலை	சோலையிலுண்டான
மாளிகை	மாளிகைக்கனையும்	அன்றுஅலர்வா	அப்போதுவிக்கித்த
கோபுரங்கள்	கோபுரங்கனையும்	ய	செவ்வீப்பூவில்
துன்று	நெருங்கின	மதுஉண்டு	மதுவைப்பாநமபண
மணி	மணியமமான	அங்கு	அவ்விடத்தில் [ணி
மண்டபங்கள்	மண்டபங்கனையும்	அளி	வண்டிகள்
சாலைகள்	யாகசாலைகனையும்	முரலும்	காநமபணனுகிற
	டைத்தாய	நாங்கூர்.	(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றதனால்தயாதி) கன்றாய்நின்ற அஸுரனைக்கொண்டு விளாவாய்நின்ற அஸுரனை முடியும்படி பண்ணி லீலாஸமநுபவித்த செலவப்பினை; காநருவப்படுவதாய்-ஆசைப்படப்படுவதான, சீருணம் - குணம், அததையும் ஸ்ரமஹர மாயிருக்கிற திருமேனியையுமுடையவன், பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக கோவர்த்தந,ததாலே மழைதடுத்தது, மன்றிலே ஸாவாநுபவயோக்ய மாமபடி குடக்கூத்தாடினவன் கொண்டாடி வாத்திக்கிறதேசம்.

கொடியையுடைத்தான மதின்கள், மாளிகைகள், கோபுரங்கள், நெருங்கினமணிகளையுடைத்தான மண்டபங்கள், † சாலைகள் இவற் றையுடைத்தாய்; பராஹ்மணர்கூடித்திரண்ட ஆரவாரத்தால் மிக்கி ருபபதாய், சோலையிலுண்டான செவ்வீப்பூவிலே மதுபாநமபண்ணி வண்டிகன்பாடாநிற்பதுமான. (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றதயாதி) “விளங்கனியை” என்றது பின்னாடி, பின்னும் சில கூட்டியதுபவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

சாலைகள் - யஜ்ஞசாலைகள். (அ)

ழ. —வஞ்சனையால் வந்தவள்தனுயிருண்டு வாய்த்த தயிருண்டு வெண்ணெயமுதுண்டு வலிமிக்க கஞ்சனுயிரதுவுண் டிவ்வுலகுண்ட காளை கருதுமிடம் காவிரி சந்தகில் கனகமுந்தி மஞ்சலவு பொழிலூடும் வயலூடும் வந்து வளங்கொடுப்ப மாமறையோர் மாமலர்கள் தூவி ஆஞ்சலித் தங்கரி சரணென றிறைஞ்சு மணி நாங்கூர் அரிமேபவிண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (க)

அஞ்சு பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, வருசனையால.

பதம்	உரை.
வஞ்சனையால்	கருதரிமவேஷங்கொண்டு
வந்தவளான	வந்தபூதனையுடைய
உயிர	பராணனை
உண்டு	கரவித்து,
வாயத்த	அருகேயிருந்த [ணி,
தயிரஉண்டு	தயிரைப்பாரம்பண
வெண்ணெயமு	வெண்ணெயையமு
துஉண்டு	துசெய்து,
வலிமிக	மிடுக்குமிக்கிருந்த
கஞ்சனையிரது	கமஸனுடையப்ராண
உண்டு	பகிந்தது [னை
இவ்வுலகு	இந்தலோகத்தை
உண்ட	திருவயிறறிநிலைவத்
	தருளின
களை	யுவாவானவன்
கருதமஇடம்	விருப்பிவாததிக்குமி
	டமாய்,
காவிரி	காவேரிந்தியானது
சந்து	சந்தநமராவனையும
அகில	அகருவ்ருகூங்கனையு
கனகம்	ஸவாணத்தையும [ம

பதம்.	உரை
உந்தி	தளளிக்கொண்டுவிரு
	து
மஞ்சுஉலவுபொ	மேத்தளவுமலுங்கி
ழிலுடும்	னசோலையிலும்
வயலுடும்	வயலினுள்ளும்
வந்து	ப்ரவேசித்தது [க
வளம்கொடுப்ப	ஸம்பததையுண்டாக
மாமறையோ	மஹாவேதிகளான
	ப்ராஹ்மணர்
மாமலாகத் தூவி	ஸலாகயமான புஷ்ப
	ங்களைஸமாப்பித்து
அங்கு அஞ்சலி	அங்கே அஞ்சலிபண
த்து	ணிக்கொண்டு நின
	று
அரிசரணன்	ஹரி! உந்திருவடிக
	ளேசரணமென்று
இறைஞ்சும்	ஸதோதரபூவகமாக
	ஆஸ்ரயிக்கிற [ல்
அணிநாங்கூர்	அழகியதிருநாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்	வணங்குமடநெ
	ஞ்சே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாமபாட்டு. (வஞ்சனையிதயாதி) கருதரிமத்தை யுடையளாய்வந்த பூதனையுயிரையுண்டு, கிட்டினதயிரையமுதுசெய்து, வெண்ணெயமுதுண்டு. - வெண்ணெயையமுதுசெய்து, பெரு மிடுக்கனயிருக்கிற கமஸனுடைய உயிரை உண்டு. † அதுகூலஸ்பாச முடைய தரவயத்தோடு பரதிகூலருடைய பராணன்களோடு வாசியறறிருந்தபடி. (இவ்வுலகுண்ட) வெண்ணெயமுதுசெய்தவோபா தியாயிறறு, பூமியையெடுத்தது வயிறறிநிலை வைத்ததுவும்

(காவிரியிதயாதி) காவிரியானது, சந்தநம், அகில, பொன், இவ் வறைககொடுவந்துதளளி, மேகபத்ததளவும் செல்லவோங்கின்பொ ழிலுடும் வயலுள்ளிடும்வந்து நிர்வதிசுஸம்பததையுண்டாக்க, ஆற்றுவரவைககண்டு பராஹ்மணர் புஷ்பங்களைத்தூவி அஞ்சலி பண்ணி “ஸர்வேஸ்வரன நமமுடைய ஜீவந்ததுககுறுபபாக வர விட்டான” என்று அவனை ஆஸ்ரயித்தது வாததிக்கிற. ... (க)

அரு — ஒன்பதாமபாட்டு. (வஞ்சனையிதயாதி). “ஆய்ச்சியா வைத்த தயிர வெண்ணெயுளங்குளிர வமுதுசெய்து” என்றது பின்னாட்டி உண்ட ண்ணெயெல்லாம் சொல்லியதுபலிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

